

בעזהש"ת

ספר

אור האורות

המפתח
ללקוטי מוהר"ן
על התורה

עם לקוטי תפילות

פרשת תעֵבָה

אור
האורות

רבינו נחמן מברסלב
זי"ע

בעזה"ש"ת

ספר

אור האורות

הפּפּתח לְלַקוּטֵי מוֹהַר"ז על התורה

עם לקוטי תפילות

פְּרַשְׁתֵי תְּצִיחַ

שנת תשפ"ה לפ"ק

לזכר עולם יהיה צדיק

רע"נ הרה"צ חו"פ

רבי אשר יעקב

בהגה"ק רבי רפאל זצוק"ל

נלב"ע ב"ד תמוז תשמ"ט

תנצב"ה

רע"נ הרה"ג איש צדיק תמים

רבי אהרן גרשון מנחם

ב"ד אפרים שמואל זצ"ל

נלב"ע ח' אלול תשע"ח

תנצב"ה

אור האודות

רבינו נחמן מברסלב

זיע"א

לְחִיּוֹת

בְּאוֹר הַפְּרָשָׁה

עִם תּוֹרָה

דַּעֲתִיקָא סְתִימָא

דְּעֵרְתִידָא

לְאַתְגְּלִיא

לְעֵרְתִיד-לְבָא

יו"ל בעו"ה ע"י

מכון אור האורות

רבינו נחמן מברסלב זיע"א

052.763.1800

B48148@gmail.com

פְּרַשְׁתַּת תְּצַוֶּה

"וְאֵתָהּ תְצַוֶּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ שֶׁמֶן זַיִת זָךְ, בְּתִית לַמָּאֹר, לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד" (שְׁמוֹת כז, ב)

"פְּתִית לַמָּאֹר" – "פְּתִית" דִּיקָא. פִּי צְרִיכִין לְבַטֵּשׁ וּלְכַתֵּת הַגּוֹף, וְלִסְבֹּל כַּמָּה יְגִיעוֹת גְּדוּלוֹת, וּבְמָה מִינֵי מְרִירוֹת, עַד שִׁזְפָּה שְׁיֻכַּל הָאוֹר לְתַפֵּס בְּנִשְׁמָתוֹ.

בְּבַחֲיַנַּת (זֶהר שְׁלַח קִסְח.): "אָעֵא דְלֵא סְלִיק בַּה נְהוּרָא, מְבַטְשִׁין לָהּ. גּוּפָא דְלֵא סְלִיק בַּה נְהוּרָא דְנִשְׁמָתָא, מְבַטְשִׁין לִיה".

[תְּרַגּוּם: עֵץ שְׁלֵא עוֹלָה בּוֹ הָאוֹר בְּשִׁהַדְלִיקוֹ אוֹתוֹ – מִכְתָּשִׁים אוֹתוֹ, עַד שִׁיֵּאִיר. כְּמוֹ-כֵן גּוּף שְׁלֵא עוֹלָה בּוֹ 'אוֹר-הַנִּשְׁמָה' – בּוֹתְשִׁים אוֹתוֹ בְּיִסּוּרִים, עַד שִׁיעֲלָה בּוֹ 'אוֹר-נִשְׁמָתוֹ'. (לְקוּטִי-הַלְכוּת, בְּצִיעַת-הַפֶּת ה, כד – מוּבָא לְהֶלֶן)

א.

(ח"א קע)

עַל-יְדֵי הַיְסוּרִין נִכְנַע גּוּפוֹ, בִּי כָּל הַיְסוּרִין נִקְרָאִים 'צָרוֹת', עַל-שֵׁם שֶׁהֵם מְצַרִּין וּמְעִיקִין לְהַגּוֹף, וּכְשֶׁנִּכְתַּת הַגּוֹף עַל-יְדֵי הַצָּרוֹת, עַל-יְדֵי צָרוֹת מְאִירָה וְנִתְגַּדְּלָה הַנֶּפֶשׁ, כִּי בַּהֲכַנַּע הַחֲמוֹר תִּגְדַּל הַצִּוְרָה'.

וּכְמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּזֶהר (שְׁלַח קִסְח.): "אָעֵא דְלֵא סְלִק בַּה נְהוּרָא, מְבַטְשִׁין לָהּ. גּוּפָא דְלֵא סְלִק בַּה נְהוּרָא דְנִשְׁמָתָא וְכוּ' [מְבַטְשִׁין לִיה]".

וְעַל-כֵּן נִקְרָאת 'צָרָה', לְשׁוֹן 'צוּרָה' – כִּי עַל-יְדֵי הַצָּרָה, נִכְנַע הַגּוֹף וּמְאִירָה הַצִּוְרָה, הִינּוּ הַנֶּפֶשׁ'.

ב.

(ח"ב לח)

הַנֵּה: כְּשֶׁהִקְטָן בָּא לְפָנֵי הַגְּדוֹל כְּדֵי לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ, וְאִזִּי הַגְּדוֹל מְאִיר בּוֹ –

עַקֵּר הַדְּבָר: לַעֲשׂוֹת מ'מַּחֲיַדְדֵּקְטָנוֹת', מ'מַּחֲיַדְדֵּגְדוּלוֹת'.

דְּהִינּוּ: לְהָאִיר בְּה'קָטָן, לְהַגְדִּיל 'דְּעָתוֹ, שִׁתְּגַדֵּל מ'קָטָנוֹתוֹ וַיְהִיָּה נַעֲשֶׂה 'גְּדוֹל', דְּהִינּוּ: שִׁיבּוּא ל'מַחֲיַדְדֵּגְדוּלוֹת, שְׂזַהוּ בַּחֲיִנַּת 'הַמְתָּקָה'.

לְפַעֲמִים: מְאִיר בּוֹ עַל-יְדֵי הַאֲרַת-פָּנִים וְנִחְמוֹת, שֶׁמְאִיר לוֹ פָּנָיו ב'פָּנִים-שׁוֹחֲקוֹת, 'אֲנַפְיִן-נְהִירִין'.

[רש"י **עַל בְּמִדְבַּר ו, כה:** "יָאֵר ה' פָּנָיו אֵלַיךְ" – יִרְאֶה לְךָ 'פָּנִים שׁוֹחֲקוֹת, 'פָּנִים צְהוּבוֹת'].

וְלְפַעֲמִים: אֵינּוּ יָכוֹל לְקַבֵּל עַל-יְדֵי-זָה – וְהוּא בְּבַחֲיַנַּת (זֶהר שְׁלַח קִסְח.): "אָעֵא דְלֵא דְלִיק, מְבַטְשִׁין לָהּ" – שְׂצָרִיךְ לְהָאִיר בּוֹ עַל-יְדֵי יְסוּרִין, שְׂצָרִיךְ לְיִסְרוֹ וּלְבַזּוֹתוֹ, כְּדֵי לְבַטֵּל אוֹתוֹ שְׁיֻכַּל לְקַבֵּל.

ג.

(לְקוּטִי-הַלְכוּת, בְּצִיעַת-הַפֶּת ה, כד – עַל-פִּי לְקוּטִי-מוֹהַר "ח"א יד, ל'הַמְשִׁיךְ שְׁלוֹם בְּעוֹלָם')
"וְאֵתָהּ תְצַוֶּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ שֶׁמֶן זַיִת זָךְ" וְכוּ' (שְׁמוֹת כז, ב) – "וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ" דִּיקָא.

כִּי 'מִשָּׁה' הוּא 'כָּל-לִי-הַתּוֹרָה', בַּחֲיִנַּת 'הַצְּדִיק-הָאֱמֶת', שֶׁיָּכוֹל לְעוֹרֵר וּלְהָאִיר 'שְׂרָשֵׁי נִשְׁמוֹת שְׁבַת-תּוֹרָה, שֶׁעַל-יְדֵי-זָה מְבִיא 'הָאֲרָה' לְכָל-אָדָם, שֶׁמִּשָּׁם נִדְלָקִין 'שְׁבַע קִנֵּי הַמְּנוֹרָה, שֶׁהֵם בַּחֲיִנַּת 'כָּל-נִשְׁמוֹת-יִשְׂרָאֵל' שֶׁכְּלוּלִים ב'שְׁבַע-הַפֶּתוֹת'.

וְזָהוּ: "וְאַתָּה תְצַוֶּה אֶת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל" -
 "תְצַוֶּה" לְשׁוֹן 'צוּתָא וְהִתְחַבְרוּת',
 הֵינּוּ: שְׂאֵתָה תְצַוֶּה וְתַחֲבַר וְתִיַחַד אֶת בְּנֵי־
 יִשְׂרָאֵל, דְּהֵינּוּ: 'שְׂרִישִׁי נִשְׁמוֹתֵיהֶם
 שְׁבַתוּרָה', כְּדִי שִׁיַּעַר 'הָאֲרָה' עַל כָּל אֶחָד
 כַּנֶּ"ל.

וְעַל יִשְׂרָאֵל מֵטַל: "וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ שֶׁמֶן זֵית
 זָךְ" - כִּי הֵם צָרִיכִין לְהִתְעוֹרֵר
 מִלְמַטָּה.

עַל־כֵּן צָרִיךְ כָּל־אֶחָד, לִקַּח וּלְהַבִּיא
 לְהַצְדִּיק' - בְּחִינַת: "שֶׁמֶן זֵית זָךְ"
 - הֵינּוּ: בְּחִינַת 'הַטּוֹב שֶׁבְדַעְתּוֹ וּמַחוּ',
 שֶׁנִּקְרָא (שְׁמוֹת ל, כה): "שֶׁמֶן מִשְׁחַת קֹדֶשׁ".

כִּי עֵקֶר הַבְּרוּר' עַל־יְדֵי הַדְּעַת', כִּי "כֹּלֵא
 בְּמַחְשְׁבָה אֲתַבְּרִירו" (זֹהַר פְּקוּדֵי רַנֵּד).

וְצָרִיךְ כָּל־אֶחָד לְרְאוֹת לִקַּח בְּחִינַת "שֶׁמֶן
 זֵית זָךְ" - הֵינּוּ 'הַנְקֻדָּה־טוֹבָה
 שֶׁבְדַעְתּוֹ שֶׁנִּמְצָא בּוֹ עֵדִין.

כִּי אֶפְלוּ בְּפוֹשְׁעֵי־יִשְׂרָאֵל, עֵדִין נִמְצָא בּוֹ
 אֵיזָה נְקֻדָּה־טוֹבָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת
 "שֶׁמֶן זֵית זָךְ", שֶׁצָרִיךְ לְהַכִּין עֲצָמוֹ לְהַבִּיאוֹ
 לְהַצְדִּיק, עַל־יְדֵי שְׂיִכְרִיחַ עֲצָמוֹ לְעַסֵּק
 בַּתּוֹרָה וּתְפִלָּה וּמִצְוֹת.

וְכָל בּוֹנֵתוֹ יִהְיֶה: כְּדִי שְׂיִהְיֶה נִתְפָּס בּוֹ
 'אוֹר־הַצְדִּיק' - כְּדִי שְׂתִהְיֶה נִשְׁמָתוֹ
 נִדְלָקֶת וּמְאִירָה כְּמוֹ 'נֵר' מִפֶּשֶׁת, בְּבְחִינַת
 (מִשְׁלֵי ב, כז): "נֵר ה' נִשְׁמַת אָדָם".

וְזָהוּ: "כְּתִיב לְמֵאוֹר" - "כְּתִיב" דִּיקָא.
 כִּי צָרִיכִין לְבַטֵּשׁ וּלְכַתֵּת הַגּוֹף,
 וְלִסְבֹּל כְּפֹמָה יִגִיעוֹת גְּדוֹלוֹת, וְכְפֹמָה מִיַּנִּי
 מְרִירוֹת, עַד שְׂיִזְכֶּה שְׂיִזְכֹּל הָאוֹר לְתַפְס
 בְּנִשְׁמָתוֹ.

בְּבְחִינַת (זֹהַר שְׁלַח קסח.): "אֵעָא דְלֹא סְלִיק
 בַּה נְהוּרָא, מְבַטְשִׁין לָהּ. גּוֹפָא
 דְלֹא סְלִיק בַּה נְהוּרָא דְנִשְׁמָתָא, מְבַטְשִׁין
 לָיָה".

וְכֵן מְבֹאֵר בְּמִדְרָשׁ בְּפֶרֶשׁה זֹאת (שְׁמוֹת־רַבָּה
 לו, א): "שְׁבַשְׁבִּיל מָה נִמְשְׁלוּ יִשְׂרָאֵל
 לְזֵית?! - אֵלֵא מָה הִזִּית הַזֶּה עַד שֶׁהוּא
 בְּאִילָנוֹ מְגַרְגְּרִין אוֹתוֹ, וְאַחֲרֵי־כֵן מוֹרִידִין
 אוֹתוֹ מִן הַזֵּית וְנִחְבָּט, וּמִשְׁחוֹבְטִין אוֹתוֹ
 מֵעַלִּין אוֹתוֹ לְגַת, וְנוֹתְנִין אוֹתוֹ בְּמִטְחָן
 וְאַחֲרֵי־כֵן טוֹחְנִין אוֹתוֹ, וְאַחֲרֵי־כֵן מְקִיפִין
 אוֹתוֹ בְּחִבְלִים, וּמְבִיאִין אֲבָנִים וְאַחֲרֵי־כֵן
 נוֹתְנִין אֶת שֶׁמֶן - כֵּן יִשְׂרָאֵל" וְכו'.

הֵינּוּ: שְׂצָרִיכִין לִסְבֹּל כְּפֹמָה וְכְפֹמָה מִיַּנִּי
 יִגִיעוֹת גְּדוֹלוֹת, עַד שְׂזוֹכִין לְהַפְשִׁיט
 מֵעֲצָמוֹ "הַבְּגָדִים הַצְּאִים" (זְכוּרִיָּה ג, ד) שְׂמֵהֶם
 כָּל ה'מְנִיעוֹת', כְּדִי שְׂיִהְיֶה נִתְפָּס בּוֹ 'הָאֲרַת־
 הַצְדִּיק', בְּבְחִינַת: "כְּתִיב לְמֵאוֹר", כַּנֶּ"ל.

וְזָהוּ: "לְהַעֲלוֹת נֵר תָּמִיד" - "תָּמִיד"
 דִּיקָא. שְׂצָרִיכִין לְהַכְרִיחַ עֲצָמוֹ
 לְעַסֵּק בַּתּוֹרָה תָּמִיד בְּכָל יוֹם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב
 (יְהוֹשֻׁעַ א, ח): "וְהִגִּית בּוֹ יוֹמָם וּלְיָלָה".

כִּי כָּל־פֶּעַם חוֹזְרִין וְנִעוֹרִין ה'מְנִיעוֹת' וְכו',
 שֶׁהֵם בְּחִינַת "הַבְּגָדִים הַצְּאִים". וְעַל־כֵּן
 צָרִיכִין בְּכָל־פֶּעַם לְהַתְגַּבֵּר כְּנִגְדָם עַל־יְדֵי
 ה'תּוֹרָה, וְכַנֶּ"ל.

ד.

(לְקוּטִי־הַלְכוֹת, בְּרַבְת־הַפְּרוֹת ג, ד - עַל־פִּי
 לְקוּטִי־מוֹהַר"ן ח"א לז, 'דְרִשׁוּ ה' וְעֲזוּ')

'זֵית־שֶׁמֶן' - מוֹרָה עַל בְּחִינּוֹת 'גּוֹף וְנַפְשׁ',
 שֶׁהֵם בְּחִינַת 'שְׂכַחַה וְזָכְרוֹן'.

כִּי אֵיחָא (הוֹרִיּוֹת יג): "שְׂזִיתִים מְבִיאִין
 לְשְׂכַחַה, וְשֶׁמֶן הַיּוֹצֵא מֵהַזֵּיתִים הוּא
 לְהַפְּךָ, כִּי שֶׁמֶן הוּא מְסַגֵּל לְזָכְרוֹן".

נמצא: ש'זית' ו'שמן' המלבש בתוכה - הם בבחינת 'שכחה וזכרון', שהוא בחינת 'גוף ונפש' וכו'. וה'נפש' בחינת 'זכרון', הוא בחינת 'תורה', בחינת 'דעת'.

ועל-כן "כל השעורין של תורה בכזית" - כי ה'תורה' שהיא בחינת 'נפש', בחינת 'זכרון' - היא בבחינת 'זית שמן', כמו 'השמן המלבש בהזית', שהוא בחינת 'זכרון המלבש בהשכחה', בחינת 'נפש המתלבש בהגוף'.

וכמו שאי-אפשר לגלות ולהוציא ה'שמן' למאור מה'זית', כפי-אם על-ידי 'פתישה' שבותשין וכותתין ה'זיתים' להוציא מהם ה'שמן'.

כמו-כן ממש אי-אפשר לגלות ה'תורה והנפש והזכרון' וכו' - כפי-אם על-ידי שבותשין ומכתתין ה'גוף', שעל-ידי זה פותשין ומשברין ה'סכלות של החמר', ומבטלין ומכניעין ה'שכחה'.

ואז נתגלה אור הנפש והתורה והזכרון מתוך 'הגוף והשכחה' וכו' - כי נתבטל 'הגוף והשכחה', לגבי 'הנפש והתורה והזכרון' וכו'.

וכמו שאמרנו רז"ל (ברכות סג): "אין התורה מתקיימת, אלא במי שממית עצמו עליה" - כי צריך להמית עצמו על ה'תורה', לכתת ולשבר ה'גוף', ואז דיקא נתגלה ה'תורה והנפש והזכרון' וכו' כנ"ל.

וזוה בחינת (שמות כז, כ): "שמן זית זך פתית למאור" - בחינת מה שאיתא בזהר-הקדוש (ש"ל קסח): "אעא דלא סליק בה נורא, מבטשין לה. גופא דלא סליק ביה נהורא דנשמתא" וכו'.

נמצא: ש'זית' ו'שמן' הוא בחינת 'גוף ונפש' כו'. ועל-כן "כל שעורין של תורה בכזית" - כי כל מצוות התורה, דיקא על-ידי 'גוף ונפש', דהינו: 'פשהנפש מלבש בגוף' אז עקר 'קיום-התורה', כי עקר 'התגלות התורה והנפש' הוא 'מתוך הגוף' דיקא, בבחינת (קהלת ב, יג): "פיתרון האור מן החשך" וכו', כמובא (זהר תזריע מז:).

"להעלות נר תמיד" (שמות כז, כ)

"להעלות נר תמיד" - מדליק עד שתהא שלמה עולה מאליה. (רש"י, שבת כא. ספרא אמור יג, ז)

"פי נר מצוה ותורה אור" (משלי ו, כג). מהו "פי נר מצוה"? - אלא כל מי שעושה מצוות, הוא כאלו מדליק 'נר' לפני הקדוש-ברוך-הוא, ומחיה 'נפשו', שנקראת 'נר', שנקמר (שם ב, כז): "נר ה' נשמת אדם". (שמות רבה לו, ג)

ה.

(ח"א כא, א-ב)

יש שכל' שבא לאדם בלא שום הקדמה, אלא על-ידי 'שפע אלקי', ומכנה בשם 'קדם' בשם 'פנים', שאין צריך להשתמש בשום 'הקדמה'.

ועל-ידי זאת ה'מהירות' - "שלמה הלב עולה תמיד מאליה" (על-פי ספרא,

ויקרא יג, ז; רש"י שמות כז, כ; רש"י במדבר ח, ב).

ואי-אפשר לבוא לזה - אלא שיקדש את פיו וחסמו ועיניו ואזניו - והו הו מאירין לו 'שפע אלקי' הנ"ל.

ו.

(ח"א ערה)

דע: שכל מצוה ומצוה שעושים, נעשה מפנה נר אחד.

וְכַשְׁנִסְתִּילֶךָ הָאָדָם, אִם הִיא נִשְׁמָה גְדוֹלָה'
 שְׁהִיא יִקְרָה מְאֹד בְּעֵינֵי הַשָּׁמַיִם -
 יִתְבָּרֵךְ - אֲזִי נֹתֵנִין לָהּ לִהְיוֹת מִחֻפְשׁ בְּגִנְזֵיאֵי -
 דְּמִלְכָא, שִׁיחֻפֵּשׁ וַיִּקַּח לֹא מִה שִׁיבְרָצָה מִ'גִּנְזֵי
 הַמְּלֶכֶךְ יִתְבָּרֵךְ, וְזֶהוּ 'תְּכַלִּית כָּל תַּעֲנוּגֵי עוֹלָם -
 הַבָּא'.

וְל'חפוש' צריכין 'נרות', כמו שאמרו
 רז"ל (פסחים ז:): **"שחפוש**
בנרות", וְלְמַדּוּ (שם) מִפְּסוּק (משלי כ, כז): "נר
ה' נשמת אדם חפש כל חדרי בטן".

וה'נרות' נעשין מן ה'מצוות', בבחינת
 (שם ו, כג): **"נר מצוה". ואצל**
אלו ה'נרות', מחפשת הנשמה אחר
ההסתלקות ב'גנזיא-דמלכא'.

וזה בחינת (שבת קנא: על תהלים פח, ו):
"במתים חפשי" - "ביון שמת אדם,
נעשה חפשי מן המצוות". "חפשי" - הינו
בחינת: ה'חפוש' שנעשה מן ה'מצוות', כי
ה'מצוות' הם 'נרות' שעל-ידם ה'חפוש'
בנ"ל.

אבל יש צדיק שממית עצמו בחייו, וגם
בעודו בחיים הוא מחפש ב'גנזי-
אביו'.

[לקוטי-מוהר"ן ח"ב ה, טו: "יש בחינת 'בן', שהוא
מחפש ב'גנזיא-דמלכא' כמו 'בן' (אחר ביהר קיא:). ויש
בחינת 'עבד' וכו', אבל יש 'בן', שאוהב כל-כף את אביו,
עד שמחמת ה'אהבה', הוא עושה מעשה עבד וכו',
ומגלגל עצמו בכל מיני רפש וטיט כדי לעשות נחת-רוח
לאביו וכו', אזי אביו מגלה לו גם מה שאין נמסר אפלו
לבן; כי אפלו הבן, שהוא מחפש ב'גנזיא-דמלכא', אף-על-
פי-כן יש מקומות שגם ה'בן' אסור לכנס לשם וכו'].

[שיחות-הר"ן קלד (שקד לתורה הנ"ל, ח"א ערה): יש אהד -
שנר שלו אינו יכול לדלק כ-אם איזה שעה, מחפש עם
הנר אותה שעה שדולק, ואחר-כך נכלה הנר ואין לו במה
לחפש. ויש אהד - שנר שלו דולק איזה שעות יותר, ויוכל

לחפש יותר, אבל אחר-כך נפסק. ויש - שנר שלו דולק
 יום אהד. ויש - שדולק עוד יותר ויותר.

אבל יש אהד - שיש לו הרבה נרות נפלאים כאלו,
שדולקים ומאירים לעולם ועד ואינם נכבים לעולם,
והוא זוכה לחפש ב'גנזיא-דמלכא' תמיד לעולמי עד
ולנצח נצחים - אשרי לו.

והנה מזה מובן: שגם אנשים כשרים פשוטים, זוכים
 בעולם-הבא לחפש ב'גנזיא-דמלכא', אבל החפוש שלהם
 הוא רק לפי שעה, כפי המצוות שלהם, ובודאי גם זה הוא
 זכיה גדולה ונפלאה מאד מאד, פי אפלו כשמחפש
 ב'גנזיא-דמלכא' איזה שעה, יוכל גם-כן למצא שם
 אוצרות נפלאים שיוכל לחיות בהם חיי עולם-הבא לנצח.
 אבל חיי ויהיה רק כפי מה שיימצא באותה השעה.

אבל מי שזוכה שגרות מצוותיו מאירין ודולקין יותר
ויותר - בודאי ימצא רב טוב ב'גנזיא-דמלכא' יותר ויותר.
וכן כל אהד ואהד, כפי מה שגרות מצוותיו דולקין יותר.

אבל הצדיק הגדול - זוכה לחפש תמיד ב'גנזיא-דמלכא',
ונרות שלו לא יכבו לעולם ועד. ועוד יש בזה דברים בגו.
ודי בזה].

"להעלות נר תמיד" (שמות כז, כ)
- ענין 'נר תמיד' -

"ועשית מנרת זהב טהור". [אות] ס' נעלם
בפרשת מנורה, אין סטן שולט במקום נר.
(חומת-אגף להחיד"א, שמות כה, לא - בשם הרומח)

"ועשית מנרת". אין בפרשת מנורה אות סמ"ך,
לומר: במקום 'נר', אין טטן ואין מזיק. ובזכות
"נר מצוה ותורה אור" (משלי ו, כג), סותם פיו של
טטן מלהטטין. (בעל-הטורים, שמות כה, לא)

ז.

(ספר-המדות, נר-תמיד ח"ב א)

בזכות 'נר-תמיד' הדולקים בשמן-זית,
נצולין מגזרת 'שמד'.

[לקוטי-הלכות, ברפת-השחר ה, מז: 'נר-תמיד' הוא
בחינת ה'רצון', שעל-ידי-זה נתבטל בחינת 'שמד', כי
עולים מ'שמד' ל'רצון'. ועין-שם עוד: שכל דבר שהוא
'כנגד רצון-השם', נקרא 'שמד'].

וְאִזְ סָמוּךְ לְהַהֲדַלְקָהּ, וְהֵנָּה הָיָה דוֹלֵק סָמוּךְ
לְשִׁלְחָנוּ, וְהוּא דְבַר עֲמִנוּ בְּאִימָה גְדוֹלָה וְכוּ'.

י.

(עלים לתרופה, ג' וְאִרְא תר"א)

וְתַהֲלֶה-לְקָל, גַּם כָּבֵד מִקֵּדֶם דָּלֵק הַנֶּר-
תְּמִיד' עַל 'צִיּוּן-הַקְּדוֹשׁ',
מִכָּל-שֶׁכֶן עֵתָּה שֶׁהוּא מֵאִיר תְּמִיד.

וְלַהֲשִׂים הַתְּקוּהָ שֶׁהוּא צְמִיחַת קֶרֶן יְשׁוּעָה
שֶׁלֹּא תִכָּבֵה גֵרוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. וְעַל-
יְדֵי-זֶה יִהְיֶה נִמְתָּקִים כָּל הַדֵּינִים מֵעֲלֵיכֶם
וּמֵעֲלֵינוּ, כִּי הַהֲדַלְקָה הַקְּדוֹשָׁה עַל 'צִיּוּן-
הַקְּדוֹשׁ' שָׁלוֹ, הוּא הַמְתָּקָה נִפְלְאָה מְאֹד.

וּמֵאֲלֵיכֶם תְּבִינּוּ: לְהַזְהִיר אֶת כָּל אַנְשֵׁי-
שְׁלוֹמֵנוּ, שִׁיתְּנִדְּבוּ כָּל אֶחָד
בְּבֵיתוֹ בְּכַל־עֵת, אִיזָה נְדָבוֹת עַל-זֶה, בְּאִשֶּׁר
נִהְיָ מִקֵּדֶם.

וְגַם פֹּה בְּסִבִּיבוֹתֵינוּ, הַתְּחַלְתִּי מִחֲדָשׁ
לְהַזְהִיר עַל-זֶה, וְלַהֲשִׂים הַיְשׁוּעָה
שֶׁיֵּאִיר גֵרוֹ שֶׁם תְּמִיד לֹא תִכָּבֵה.

וּכְמוֹ-כֵן יֵאִיר אִוְרוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּחָנִיּוֹת
תְּמִיד וְכוּ', כְּמוֹ שֶׁאָמַר בְּלִשׁוֹנוֹ-
הַקְּדוֹשׁ (תִּיּוֹמֹהֲרָן מו; רכט; שו): "מִיּוֹן פִּיעֵרֵל
וְזַעַט שׁוֹיִן טְלִיעֵן בִּיז וְכוּ' (מְשִׁיחַ וְזַעַט קוֹמְעֵן).
[הָאֵשׁ שְׁלִי תוֹקֵד עַד בֵּיאַת הַמְּשִׁיחַ].

יא.

(עלים לתרופה, ג' וְיִשְׁלַח תר"ב)

וּמָה שֶׁמְרַבָּה לְהַפְלִיא עַל יְדֵידֵנוּ רַבִּי
אַבְרָהָם בְּעַר גֵרוֹ-יֵאִיר, בְּדִבְרֵי הַמְּעוֹת
בְּעַד ה'שְׁמֹן-זֵית' - הָאֵמַת אַתָּה. אֵךְ דַּע:
שֶׁבּוֹדָאֵי לֹא תִפְסִיד אֶפְלוּ פְרוּטָה אַחַת, אֵךְ מָה
שִׁיתְּעַכֵּב הַמְּעוֹת אִיזָה זְמַן, מִכֶּרַח אַתָּה לְסַבֵּל.
וּכְדָאֵי וּכְדָאֵי לְסַבֵּל - בְּשִׁבִיל הַמְּצוּהָ-
רַבָּה שֶׁזְכִּיתָ שִׁיחֶיהָ לָךְ חֵלֶק כְּזֶה.

ת.

(ימי-מוהרנ"ת ח"א עד)

בְּיוֹם הַמִּישֵׁי ח"י שְׁבֻט (שְׁנַת תַּקְע"א - אַחֲרֵי
פְּטִירַת רַבֵּנוּ ז"ל), הָיָה הַתְּחַלַּת הַיְסוּד
שֶׁל הַהֲדַלְקָה, לְהַדְלִיק 'שְׁמֹן-זֵית' עַל
קִבְרוֹ, 'נֶר-תְּמִיד' לֹא יִכָּבֵה - בְּאִשֶּׁר אָנוּ
נוֹהֲגִין מֵאִזְ וְעַד הַנּוֹה.

וְגַם-זֶה הָיָה עַל-פִּי מַעֲשֵׂה בַקְּהֵלֶת-קֹדֶשׁ
טְפָלִיק, וְאִי-אֶפְשָׁר לְבָאֵר כָּל
הַפְּרָטִים, כִּי בְכַל-זֶה הָיוּ עוֹד כַּמָּה דְבָרִים
נוֹרָאִים שֶׁרְאִינוּ הַשְּׁגָחַתוֹ וְנִפְלְאוֹתָיו יִתְבָּרַךְ
בְּכַל-עֵת, אִיךְ הוּא יִתְבָּרַךְ בְּעֶזְרָנוּ לְגַמֵּר עִסְקֵי
רַבֵּנוּ ז"ל, שֶׁהֵם 'זְכוֹת-הַרְבִּים לְדוֹרוֹת', אֲשֶׁר
הַמְּנִיעוֹת נִשְׁתַּטְּחוּ בְּנִגְדֵנוּ בְּלִי גְבוּל, וְ"לֹלָא
ה' שֶׁהָיָה לָנוּ" (תְּהִלִּים קכד, א), לֹא הָיָה בְּאֶפְשָׁרֵי
לְגַמְרָם בְּשׁוּם אַפֶּן.

[שִׁיחַ-שׁוֹרְפֵי-קֹדֶשׁ ח"ה קנו: 'הַדְּלָקַת הַנֶּר-תְּמִיד' עַל
צִיּוּן רַבֵּנוּ - הַתְּחִילָה בְּעֶרְבַר רֵאשִׁי-חֲדָשׁ שְׁבֻט, וּמוֹבָא בְּסִפְרֵי
יְמֵי-מוֹהֲרַנ"ת (ח"א עד הני"ל): "שִׁישׁ בָּזָה מַעֲשֵׂה שְׁלֵמָה".
וּמִסְפָּרִים: שֶׁזֶה הַשְּׁתַלְשֵׁל עַל-יְדֵי שִׁילְדָה אַחַת יִצְאָה
לְתַרְבוּת-רַעְיָה, עַד שֶׁהַשְּׁתַמְדָּה רַחֲמָנָא-לְצִלָּן. וְכָא אֲבִיָּה
בְּבִקְיָה לְרַבִּי נַתָּן, וְשֶׁאֲלוֹ עֲצָה: "מָה יַעֲשֶׂה"? - אָמַר לוֹ
מוֹהֲרַנ"ת: שִׁיקְבֵּל עַל-עֲצָמוֹ, לְסַפֵּק אֶת הַשְּׁמֹן-זֵית לְגֵר-
תְּמִיד, שִׁיְדַלֵּק עַל צִיּוּן רַבֵּנוּ, וּכְדָבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל בְּסִפְרֵי-
הַמְּדוּת (נֶר-תְּמִיד ח"ב א): "עַל-יְדֵי נֶר-תְּמִיד, נִצּוֹלִין מִגְּזֵרַת
שְׁמֹד". קִבֵּל עַל-עֲצָמוֹ זֶה הֵלָּה לְהַתְּמִיד בָּזָה, וְאֶכֶן חֲזָרָה
בְּתוֹ לְמוֹטָב].

ט.

(תיי-מוהר"ן יג)

בְּתַחֲלָה יֵשֵׁב וְדַבֵּר עֲמִנוּ בְּדַרְבּוֹ, וּמִקֵּדֶם
צוּה לְאִישׁ אֶחָד: "לְהַבִּיא לוֹ
שְׁמֹן וּפְתִילָה לְתַקֵּן לוֹ נֶר שֶׁל שְׁמֹן-זֵית!" -
וְאַחֲרֵי-כֵן הַדְּלִיק הַנֶּר בְּעֲצָמוֹ.

כִּי כֵן הָיָה דַרְבּוֹ כַּמָּה פְּעָמִים, שֶׁהָיָה
פְּתָאם מִדְּלִיק 'נֶר שֶׁל שְׁמֹן-זֵית',
וְהַדְּבַר הָיָה מוֹבָן שֶׁהָיָה מִמְתִּיק דֵּינִים בָּזָה.

בְּהַדְלֻקַת הַנֵּר תָּמִיד בְּשִׁמּוֹן זֵית, עַל הַצִּיּוֹן-
הַקְדוֹשׁ, אֲשֶׁר אָנוּ חוֹסִים בְּאוּרוֹ הַקְדוֹשׁ.

יב.

(עלים לתרופה, ו' בהר תר"ג)

וְהָנָה בְּבוֹאֵי לֶפֶה מִצָּאתֵי שַׁכְּלָה הַשָּׁמֶן,
וְלֹא דָלֵק הַנֵּר תָּמִיד עַל הַצִּיּוֹן-
הַקְדוֹשׁ!

עַל-פֶּן בָּאתִי לְהוֹדִיעְכֶם: שֶׁתִּרְאוּ לְהִבִּיאַ
שָׁמֶן אִם תֵּאבְדוּ בְּעֶצְמְכֶם, אוֹ לְשַׁלַּח
לְיַד בְּנֵי רַבִּי אֵיִצִּיק גְּרוֹזְיָאִיר לְטוֹלְטְשִׁין
מְעוֹת עַל שָׁמֶן - בְּדֵי שֶׁלֹּא יִתְבַטֵּל הַנֵּר-
תָּמִיד חֶסֶד וְשִׁלּוּם, כִּי הוּא הַמְתַקֵּת
הַדֵּינִים - לָכֶם, וְלָנוּ, וְלִכְלֵל הַקְבוּץ הַנִּזְכָּר.

וְלַעֲתֵת-עֵתָה הַכִּרְחַתִּי לִקַּח בַּהֲקַפָּה שָׁמֶן,
עַד שֶׁתְּבוֹאוּ וְתִסְלְקוּ, וְיִרְאוּ
לְבַל יִשְׁנוּ, וְלֹא-יִשְׁוּעָה.

יג.

(פוכבי-אור, אנשי-מוהר"ן, בסוף)

לְהוֹדִיעַ לְדוֹרוֹת: שֶׁהַשְּׁלֵשָׁה דְבָרִים
הָאֵלֶּה, יְסוּדוֹת הָעִקְרִיִּים בְּהַשְׁאֲרַת
אֲדָמוֹר זצ"ל, כְּפִי הַמוֹבֵן בְּזֶה מִדְּבָרֵי
מוֹהֲרַנְ"ת ז"ל: א) אֲסַפְתָּנוּ עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, שֶׁבָּזָה
מִמִּילָא כְּלוּל גַּם אֲמִירַת הָעֶשְׂרָה קְפִיטֵל
תְּהִלִּים עַל צִיּוֹנוֹ הַקְדוֹשׁ. ב) עֵסֶק הַהַדְפָּסָה.
ג) וְהַדְלַקַת הַנֵּר תָּמִיד עַל צִיּוֹנוֹ הַקְדוֹשׁ.

וְהָנָה בְּעֵינָי הָרֹאשׁ-הַשָּׁנָה - כְּבָר פִּתְבַּתִּי
מְזָה קֶצֶת בְּמָקוֹם-אַחֵר. וּבְעֵינָי
הַהַדְפָּסָה - אֵי-אֶפְשָׁר לְבָאֵר אֶפְלוֹ בְּעַל-פֶּה.

וּבְעֵינָי הַנֵּר תָּמִיד - עֵינָי בְּסִפְרֵי-הַמִּדּוֹת
(נֵר-תָּמִיד ח"ב א), מַה שֶׁפָּתַב שָׁם
אֲדָמוֹר זצ"ל: "שְׂבִיזוֹת הַנֵּר-תָּמִיד
שֶׁמֶד-לִיקִין מִשִּׁמּוֹן-זֵית, נִצּוּלִין מִגְזֵרוֹת
שֶׁמֶד".

וּמִמִּילָא מוֹבֵן מְזָה בְּאֶלְפֵי-אֶלְפִים קָל-
וְחֹמֶר, לְהַנֵּר-תָּמִיד שֶׁאֶצֶל
קְבָרוֹ הַקְדוֹשׁ, כְּפִי הַמוֹבָא מְזָה בְּקִנְטָרִם
הַנִּקְרָא 'חֲכָמָה וּבִינָה' (אוֹת ג - מוֹבָא לְחֶלֶד), עֵינָי-
שָׁם.

וְתַבִּין מְזָה לְמַה שֶׁמוֹבָא בְּלִקוּטֵי-מוֹהֲרַ"ן (ח"א
רטו): "בְּעֵינָי קְבָרוֹ שֶׁל מֹשֶׁה וְהַסְתַּלְקוֹתוֹ
שֶׁעוֹסֵק בְּזֶה לְהַעֲלוֹת מִשֶּׁמֶד לְרִצּוֹן".

וּבְלִקוּטֵי-הַלְכוֹת (בְּרִפְתֵי-הַשַּׁחַר ה), מְבֹאֵר
מִשָּׁם: שֶׁגַם כָּל
הַתְּאוּזוֹת וְהַמִּדּוֹת רְעוּזוֹת, בְּפֶרֶט הָאֶפִיקוֹרְסוֹת,
הַכֹּל כְּלוּל בְּעֵינָי שֶׁמֶד הַנִּזְכָּר.

וּמִצְרוּף כָּל הָעֵינָיִם הָאֵלֶּה בְּיַחַד, הַפְּלִיג
מוֹהֲרַנְ"ת ז"ל בְּדִבְרֵי הַנֵּר-
תָּמִיד, עַד אִין שְׁעוֹר וְעֶרְדָּה. כֵּן שֶׁמְעַתִּי
בְּפֶרוֹשׁ מֵאֲבִי [רַבִּי נַחֲמָן מְטוֹלְטְשִׁין] ז"ל.

וְזֶה יְדוּעַ: שֶׁסְּגֻלַת כָּל מְצוּהָ וְהַנְהַגָּה שֶׁל
הַצִּדִיקִי-אָמֶת - הוּא דוֹקָא כְּפִי
הַפְּרָטִים שֶׁנִּצְטָווּ מְזָה בְּכָל דְּבָר.

כִּי כְּמוֹ שֶׁבִּגְשָׁמִיּוֹת, אֵי-אֶפְשָׁר שֶׁתִּצָּא אֶל
הַפֶּעַל מִהֲרַכְבַּת הַסַּמִּים כַּח הַרְפּוּאָה
לְהַמְחִילָה, כִּי-אִם עָשׂוּ מְכוּן מִמֶּשׁ בְּכָל
הַפְּרָטִים שֶׁיִּצְאוּ מִפִּי הַרּוּפָא (אִם הָיָה בְּנִמְצָא
הַרּוּפָא הָאֱמֵתִי).

כְּמוֹ-כֵּן מִמֶּשׁ בְּחִלֵי-הַנֶּפֶשׁ - לְמִשְׁלָ:
בְּעֵינָי הָעֶשְׂרָה קְפִיטֵל תְּהִלִּים,
שֶׁמְסֻגָּלִים לְפָנֵם-הַבְּרִית; וְכֵן בְּעֵינָי הַנֵּר-
תָּמִיד, שֶׁדִּקְדַק אֲדָמוֹר זצ"ל וּפֶרֶט
בְּפֶרֶט: "שִׁמּוֹן-זֵית" (סִפְרֵי-הַמִּדּוֹת הַנִּזְכָּר).

יד.

(פוכבי-אור, שיחות וספורים ב)

אֵה-עַל-פִּי שֶׁכָּל קִיּוֹם הַתּוֹרָה כְּפִי
הָאֱמוּנָה בְּטַעֲמִים הַרוּחָנִיִּים

לְכַל־זֶה, כִּי בְמַעוֹט רַחֲבָהּ, נְתוּסָה בְּכָל שְׁעָה
נִקְדָּה חֲדָשָׁה מֵהַפְּתִילָה, כַּנּוֹדֵעַ לְהַבְקִי בְּזֶה.
וְגַם שְׁלֹא תִהְיֶה הַפְּלִי קֶצֶרָה יוֹתֵר מִדְּאִי.

טו.

(פּוֹכְבֵי-אוֹר, חֲכָמָה-וּבִינָה ג)

"בִּינָה, הוּא בְּסוּד הַמְּנָרָה" (עֵינַן תַּקוּנֵי-זֶהר יג:
וּבְכַסְפֵּי-מִלְּךָ שָׁם).

כִּי עַל-כֵּן גַּם תִּבְּת **"מְנָרָה"** בְּמַלּוּאָה כְּזֹה:
מ"ם נו"ן רי"ש ה"י - בְּמַסְפָּר שְׁמוֹ
בְּמַלּוּאוֹ כְּזֹה: נו"ן ח"י"ת מ"ם נו"ן, עִם
הַפּוֹלֵל (711).

זֶה אֲשֶׁר גַּם תִּבּוֹת (שְׁמוֹת כה, לא): **"מְנָרָה**
זָהב", עִם הָאוֹתִיּוֹת - בְּמַסְפָּר הַזֶּה.

זֶה אֲשֶׁר גַּם תִּבּוֹת (בְּבִא-בְּתָרָא כה:): **"מְנָרָה**
בְּדָרוֹם", עִם הָאוֹתִיּוֹת - בְּמַסְפָּר
"נַחֲמָן בֶּן שִׁמְחָה", עִם הַשְּׁלֹשׁ תִּבּוֹת (556).

זֶה אֲשֶׁר גַּם (שְׁמוֹת כז, כ): **"נֵר תְּמִיד"**, עִם
הָאוֹתִיּוֹת - בְּמַסְפָּר שְׁמוֹ בְּמַלּוּאוֹ כְּזֹה:
נו"ן ח"י"ת מ"ם נו"ן (710).

זֶה אֲשֶׁר גַּם תִּבּוֹת (שָׁם): **"שָׁמֶן זֵית זָד**
כְּתִית" - גִּימְטְרִיא שְׁמוֹ בְּאַרְבָּעָה
פָּנִים: הֲלֹא הֶמָּה: א) **"נַחֲמָן"**. ב) **"נַחֲמָן בֶּן**
שִׁמְחָה", עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַתִּבּוֹת". ג) **"נַחֲמָן**
בֶּן פִּינָא", עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַתִּבּוֹת". ד) **"נַחֲל**
נָבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה" (מְשָׁלִי יח, ד), עִם
הָאוֹתִיּוֹת" (1664).

"בְּאֵהָל מוֹעֵד" (שְׁמוֹת כז, כא)

- עֵנִין 'אֵהָל מוֹעֵד' -

טז.

(ח"א ו, ה)

ה'א"ו שְׁבַתוֹךְ הָאֶלֶף' - הוּא ה'רְקִיעַ',
הוּא בְּחִינַת ה'אֵהָל', כִּמוֹ שְׁכָתוֹב

שְׁבָה כְּפִי חַיִּיב דַּעַת הַבוֹרָא יִתְבַּרֵךְ לְאֵין-סוּף,
אֲבָל מֵאֵלֶּה הַטְּעָמִים הָרוּחָנִים בְּעַצְמָם,
נִמְשָׁכִים בְּרַב הַמְצוֹת גַּם טְעָמִים בְּגַשְׁמִיּוֹת,
וּכְפִי שְׁאֲבָאָר לְקָמָן.

תוֹפֶס אָנִי לְדַגְמָא: מַלְת **"זָד"**, שְׁנִזְכָּר
ב'שָׁמֶן הַמְּנוֹרָה' (שְׁמוֹת כז, כ) -
שְׁנִמְצָא גַם בְּפִשְׁטוֹת שְׁנֵי טְעָמִים בְּהַכְרַח
הַדָּבָר.

טַעַם אֶחָד: שְׁלֹא יִכְבֶּה אֶפְלוֹ נֵר אֶחָד,
וְאֶפְלוֹ בְּלִילֵי טִבַּת הָאֲרָפִים, בְּסַבַּת
הַפְּסָלָת וְהַשְּׁמָרִים הַנִּמְצָאִים בְּהַשָּׁמֶן הַבְּלָתִי
מְזָכָר.

טַעַם הַשְּׁנִי: שְׁלֹא יִגְרַמוּ שְׁבַעַת הַנְּרוֹת
שׁוּם עֲשׂוֹן וְשִׁחְרוּת חֲסִינְשָׁלוֹם
לְכַתְּלֵי וְתַקְרַת הַחֵיכָל, אִם לֹא יֵהָא מְזָכָר
הַשָּׁמֶן בְּתַכְלִית הַזְּבוּדָה, כִּידוּעַ לְהַבְקִיאִים
בְּמַלְאָכָה הַזֹּאת.

וְתַפְסָתִי זֹאת לְדַגְמָא, כְּדִי לְהוֹדִיעַ אֲנִי
אוֹרְחָא לְאַנְשֵׁי-שְׁלוֹמֵנוּ: כִּי מְאֹד
מְאֹד הֵם מְכַרְחִים לְהַזְהֵר, ב'הַדְּלָקַת הַנֵּר
תְּמִיד' שְׁבַבִּית צִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל, וּכְנֶהוּג כֵּן
בְּכַמָּה צְדִיקִים - שְׁלֹא יִבִּיאוּ עַל זֶה מִשָּׁמֶן
הַפְּסָלָת וְהַשְּׁמָרִים, אֲשֶׁר יַעֲשֶׂן וַיִּשְׁחִיר אֶת
הַתְּקָרָה וְהַכְּתָלִים מִבֵּית צִיּוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ.

וּכְמָה פְּעָמִים נִזְדַּמְּן בְּתַחֲלַת הַלִּילָה, אוֹ
בְּאַמְצַע הַלִּילָה - שְׁנִכְבֶּה לְגַמְרֵי,
וְלֹא יֵאִיר כָּלֵל אוֹרוֹ הַנֶּפֶלֶא, וְהַמְכַרְח כָּלִי-
כֶּךָ בְּסַגְלָתוֹ לְכָל בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל בְּגוּיָה וּבְנִפְשׁוֹ.

כְּמַבְאָר בְּזֶה מֵהַדְּבָרִים בְּעַלְפָּה שְׁשִׁמְעָתִי
מֵאֲבִי וּמִזִּרֵי שְׁשִׁמְעַתִּי מִמִּזְרַנְתִּי ז"ל.

וּבְרַב שְׁקִידַת אָבִי עַל דְּלִתֵי תְּמִידוֹת הַנֵּר
הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא הַנִּלְכָל, חָקַר וְדָרַשׁ גַּם
בְּדַבַּר הַפְּתִילָה אֵיךְ לַעֲשׂוֹתָהּ, וְאוֹדוֹת הַפְּלִי
שְׁלֹא תִהְיֶה רַחֲבָה יוֹתֵר מְכַפִּי שְׁנִסְפָּה וּבְחָן

(שמות לג, יא): **"ויהושע בן נון לא ימיש מתוך האהל", ו'אהל' הוא ר'קיע', כמו שפכתוב (ישעיה מ, כב): "וימתחם פאהל לשבת".** וכתוב (תהלים קד, ב): **"נוטה שמים ביריעה",** וזה (שמות כו, יג): **"יריעות האהל".**

יז

(חיי-מוהר"ן א"ב)

התורה "קרא את יהושע" בסימן ו', אמר ב'שבת-שובה' שאחר ראש-השנה בברסלב שנת תקס"ג, והוא היה ראש-השנה הראשון לישיבתו פה ולהתקרבותי אליו.

גם דבר אחר שבת, מהתורה הנ"ל, שמדברת שם מ'משה' ו'יהושע' ו'אהל-מועד' - שהם בחינת 'נקדה-העליונה', ו'נקדה-התחתונה', ו'וא"ו'.

ואז אמר לי בזוה-הלשון: **"שבכל מקום שמתועדין יחד רבי ותלמיד - נעשה בחינה זאת, בחינת 'משה' ו'יהושע' ו'אהל מועד'".**

"ואתה הקרב אליה, את אהרן אחיק ואת בניו אתו, מתוך בני ישראל, לכהנו לי" (שמות כח, א)
- ענין 'כהנים' -

יח

(ח"א ב, בסוף)

'כהנים' - הם בחינת 'תורה', בחינת 'נשמות', כמו שכתוב (מלאכי ב, ז): **"כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה" וכו'.**

יט

(ח"א טו, ז)

'כהנים' - זו בחינת 'תפלה', בחינות 'אברהם', כמו שאמרו חז"ל

(נדרים לב): **שאמר הקדוש-ברוך-הוא לאברהם: "אתה כהן לעולם" וכו' (תהלים קי, ד).**

כ

(ח"א לג, ו)

"כי שפתי כהן ישמרו דעת" (מלאכי ב, ז). **"כהן" - הוא בחינות 'הסד' (זהר נשא קכא: קמה: פנחס רמו: תקוני-זהר יב).**

"ישמרו דעת" - הינו: שיתגלה על-ידי הרב הזה, ה'אהבה-שבדעת' - שהוא לפי מדרגתו: 'אהבה שהוא למעלה-מהזמן', שהוא (זכריה יד, ז): **"יום אחד יודע לה" וכו'.**

כא

(ח"א לד, א-ז-ח)

כתיב (תהלים סט, כא): "חרפה שברה לבי" - הינו: ה'חרפות ובזיונות' שוברין **'לבו של אדם'.**

והתקון הוא: על-ידי שמקשר את 'לבו', לה'נקדה השיף ל'לבו' בעת הזאת, ועל-ידי-זה נתבטל ה'חרפה' השורה על 'לבו'.

וכשה'לב' משקע ב'אהבות רעות', הינו: 'חרפות ובזיונות', הנקרא (דברים י, טז): **"ערלת לב", בחינת 'אהבה נפולה ושבורה' וכו' - ומקשר ה'לב' לה'נקדה', שהוא בחינת 'צדיק', ששם ה'אור האהבה הקדושה' שורה.**

כי "אור החסד נשאר ביסוד דאצילות" (עץ-חיים, שער 'שבירת-הכלים' פ"ג), שהוא בחינת (משלי י, כה): **"צדיק יסוד עולם".**

אזי נתבטל ה'אהבות רעות', הינו ה'חרפות', הינו: **"ערלת לב".**

כי ה'צדיק', שהוא 'נקדה', ששם שורה
ה'אהבה הקדושה' - יאיר לה'לב,
ונתבטל ה'חרפה', הינו: "ערלת לב", כי "על
כל פשעים תכסה אהבה" (משלי י, יב) - כי
שם שורה 'אהבה הקדושה'.

וזהו שאמרו חז"ל (עדרים לב): "בקש
הקדוש-ברוך-הוא להוציא 'פהנה'
מ'שם', ובשביל שהקדים 'ברכת-אברהם'
ל'ברכת-המקום', נטלה מ'שם', ונתנה
ל'אברהם', שנאמר (תהלים קי, ד): 'אתה כהן'
לעולם על דברתי מלפי-צדק".

וזהו פשהקדוש-ברוך-הוא נתן ה'פהנה'
לפינחס, אמר (במדבר כה, יב): "הנני נתן
לו את בריתי שלום" - כי ה'פהנה' היא
בחינת 'אהבה', הוא 'אברהם' - שורה
במקום 'ברית שלום', הינו: "צדיק יסוד
עולם" (משלי י, כה).

[פרפראות-לחכמה: במאמר זה של דברי רבותינו ז"ל
(על 'שם' ו'אברהם') נודע לנו: שה'פהנה' נתנה ל'אברהם'
שהוא בחינת 'אהבה'. ועל-כן כשנתנה ה'פהנה' ל'פינחס',
נאמר שם: "הנני נתן לו את בריתי שלום" - כי שם שורה
'אור האהבה הקדושה' וכו'].

וצריך כל אחד: לדבר בינו לבין קונו -
כדי שיאיר בחינת 'נקדה'. ועל-ידי-
זה נתבטל "ערלת לבו", הינו: 'חרפות', הינו:
'אהבות רעות'.

וגם צריך כל אדם: לדבר עם חברו
ב'ראת-שמים' - כדי לקבל התעוררות
ב'לבו', מה'נקדה' שיש ב'חברו' יותר ממנו.

כי בזה הבחינה שיש ב'חברו' יותר ממנו -
זאת הבחינה הוא בחינת 'נקדה'. ושם
ב'נקדה הזאת' - שורה ה'אהבה',
הנקרא 'פהן'.

וה'נקדה הזאת', הוא בחינת 'צדיק' לגבי
'חברו'. וה'נקדה הזאת', מאיר
ל'לב חברו'.

שעל-ידי שלש בחינות אלו [הנ"ל] - א)
'התקשרות הצדיקים'. ב) על-
ידי שידבר עם 'חברו' ג) על-ידי 'עצמו',
שמדבר בינו לבין קונו. יכול גם-כן לעורר
את 'לבו', ויסיר ממנו "ערלת לב".

וזהו פרוש (שמות יט, ו): "ואתם תהיו לי
ממלכת פהנים" - הינו: בחינת
'אהבה הקדושה', בחינת 'פהן'.

כי פשתקבל מן כל [שלש] הנקודות הללו
[הנ"ל] - שם אצל כל ה'נקודות', שורה
'אהבה קדושה' הנקרא 'פהן'.

כמו שכתוב (במדבר כה, יב): "הנני נותן לו
את בריתי שלום", וה'נקדה' הוא 'ברית
שלום' וכו'. [עין לקוטי-הלכות, נשיאת-כפים ה].

כב.

(ח"א מו)

'ימין' - זה [חסד' - בגימטריא] ע"ב. ו'שמאל'
- זה [גבורה' - בגימטריא] רי"ו. (תקוני-זוהר
כה: נה: עו: ועוד).

ו"שלש פעמים ע"ב, גימטריא רי"ו" (ספר-
הלקוטים להאר"ז, ל, פי תשא; שער-
המצות, פי תצא; ועוד). ושלשה פעמים ע"ב - זה
בחינת: "פהן גדול, וכהן הדיוט, וסגן
הכהן" (זהר משפטים צה; פרי-עץ-חיים, שער
הסליחות פ"ח).

כג.

(ח"א נד, ה-בסוף)

ה'פחה-המדמה' - בא על-ידי 'לשון-
הרע'. כי 'פחה-המדמה'
הוא 'פחה-הבמיות', כי גם 'במה' יש לה זה

ה'פחה'המדמה'. וה'מוציא דבה', נופל ל'בהמיות', ועל-כן נתגבר עליו 'פח' המדמה', 'פח'הבהמיות' - פי "מוציא דבה הוא כסיל" (משלי י, יח).

וכשה'דעת' נסתלק ממנו - נופל מ'אהבת השם יתברך' ל'אהבת הבהמיות', בבחינת (הושע ד, ו): "פי אתה הדעת מאסת, ואמאסך מבהן לי".

"בהן" - הינו בחינת (ישעיה מא, ח): "אברהם אהבי", בחינת (תהלים קי, ד): "אתה כהן", בחינת (ויקרא ה, יב): "וקמץ הכהן" - פי על-ידי 'פגם'הדעת, נופל מ'אהבות'דקדשה', שהם בחינת 'כהן'.

[נ"ב: 'קמץ'קמיצה' הוא בחינת 'אהבה', על-ידי ה'כהן' שהוא בחינת 'חסד'. כמו דאיתא ב'תקוני-זהר' (ה): "קמ"ץ מימינא, וקמץ הכהן משם". ועוד ב'תקוני-זהר' (ט): "והאי נקודה וכו' אתקרי קמ"ץ, קומץ סתים, בגין וקמץ הכהן משם מלא קמץ". ועוד ב'תקוני-זהר' (קכו): "ונקודה דילה קמ"ץ, דאתמר ביה וקמץ הכהן, וכחנא איהו לימינא".]

ואז מתגבר עליו 'פח'המדמה', 'פח' הבהמיות', בבחינת (הושע שם): "נדמו עמי מבלי הדעת". "נדמו" - הינו 'פח' המדמה'.

ו"מוציא דבה" (במדבר יד, לז) - על-ידם נתקלקל ונפגם בחינת 'אהבה'דקדשה', שהוא בחינת: "וקמץ הכהן", פנ"ל.

נד.

(ח"ב ד, ג-ד)

מאחר שהוא יתברך ה'ה יכול לברא עולמות כאלו בלי 'אתערותא' דלתתא' בכלל, רק על-ידי חסדו - בודאי הוא יכול להחיות ולקיים העולמות רק על-ידי

חסדו, ולא היינו צריכים לעשות כלל שום עסק ומלאכה.

ואפלו ההכרחיות היו נעשין על-ידי אחרים, כמו שכתוב (ישעיה סא, הדו): "ועמדו זרים ורעו צאנכם, ובני נכר אפריכם וכרמיכם, ואתם פהני ה' תקראו".

"פהני ה'" דיקא, בחינת 'חסד', בחינת (תהלים פט, ג): "עולם חסד יבנה" - הינו שיהיו נקראים "פהני ה'", בחינת "חסד", שאין צריכים לעשות שום מלאכה, רק העולם מתקיים בחסדו, פנ"ל.

אך כשה'חסד' נתעכב חסו'שלום, ואין משפיע עלינו 'חסדו' - אזי צריכין לעשות בשביל 'אתערותא'דלתתא' פנ"ל.

אך צריך לקבל ה'חסד' בהדרגה - פי רב החסד' אי אפשר לקבל, פי היו בטלים במציאות מחמת רב החסד', פי "אין יכולין לקבל רוב טובה" (תענית כג). וצריך לעשות 'פלי וצנור' לקבל על ידו ה'חסד' - וזה נעשה על-ידי 'יראה' וכו'.

וזה בחינת (במדבר יז, כג): "והנה פרח מטה אהרן לבית לוי" - הינו שה'חסד', בחינת 'אהרן' - צריך לקבלו על-ידי ה'פלי', שהוא בחינת 'יראה', 'סטר'א דלוי'.

נה.

(ח"ב ד, בסוף)

על-ידי בחינת 'חסד', בחינת 'כהן' - נסגר 'פי המפה' לגמרי ונתרפא בשלמות, בבחינת (ויקרא יג, ד): "והסגיר כהן את הנגע".

[שעל-ידי שהקדוש-ברוך-הוא שופע עלינו 'חסדו', בחינת 'כהן', על-ידי ה'יראה' שנעשה על-ידי התגלות-הרצון - על-ידי זה זוכין ל'רפואה' - כמבאר שם בהתורה].

נו.

(ח"ב ז, יא)

מִשֶּׁה רִבְנוּ נָתַן לָבוֹ לְהִסְתַּכֵּל בְּצַרְתָּן שֶׁל
יִשְׂרָאֵל. וְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ כְּשֵׁרָאָה
שֶׁהוּא נוֹתֵן לָבוֹ עַל־זֶה, קָרָא אֵלָיו (שְׁמוֹת ג'
ד'): "וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר הֲנִנִי" - "הֲנִנִי
לְכַהֵנָה, הֲנִנִי לְמַלְכוּת" (שְׁמוֹת־רַבָּה ב, ו).

"הֲנִנִי לְכַהֵנָה" - זֶה בְּחִינַת 'חֲנֻכַּת הַבַּיִת',
כִּי (זְבַחִים קב. שְׁמוֹת־רַבָּה שָׁם): "מֹשֶׁה
שָׁמַשׁ בְּשִׁבְעַת יְמֵי הַמְּלוּאִים", כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב
(תְּהִלִּים צט, ו): "מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן בְּכַהֲנֵינוּ".

גַּם 'פֶּהֱן' - הוּא בְּחִינַת 'כְּלִיֹּת בֵּין
וְתַלְמִיד' (בְּחִינַת 'דְּרִי־מַעְלָה' וְדְרִי־מַטָּה' -
בְּחִינַת 'אִיָּה מְקוּם כְּבוֹדוֹ, וְיִמְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ') - כִּי
בְּ'כַהֵן' נֶאֱמָר (וַיִּקְרָא י, יא): "לְהַזְרוֹת אֶת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל" - 'לְהַזְרוֹת' לְשׁוֹן 'הַזְרָאָה', זֶה
בְּחִינַת 'תַּלְמִיד'. גַּם 'לְהַזְרוֹת' לְשׁוֹן 'הַרְיוֹן',
בְּחִינַת 'בֵּין'.

"הֲנִנִי לְמַלְכוּת" - זֶה בְּחִינַת 'מַלְכוּת',
שֶׁעַל־יָדוֹ נִמְשָׁךְ הַ'פְּרָנְסָה' שֶׁבוֹ
נִתְגַּלָּה 'אוֹר־הַפָּנִים'.

וְזֶה בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית יד, יח): "וּמַלְכֵי צֶדֶק
מְלֶךְ שָׁלֵם הוֹצִיא לָחֶם וַיִּין, וְהוּא כַהֵן
לְאֵל עֲלִיּוֹן".

"מַלְכֵי צֶדֶק מְלֶךְ שָׁלֵם" - זֶה בְּחִינַת
'מַלְכוּת'.

"הוֹצִיא לָחֶם וַיִּין" - הֵינּוּ: בְּחִינַת 'פְּרָנְסָה'
שֶׁנִּמְשָׁךְ עַל־יְדֵי הַ'מַּלְכוּת'.

"וְהוּא כַהֵן" - זֶה בְּחִינַת 'כַּהֵנָה', שֶׁהוּא
בְּחִינַת 'כְּלִיֹּת בֵּין וְתַלְמִיד',
שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁךְ הַ'פְּרָנְסָה' עַל־יְדֵי הַ'מַּלְכוּת'.

נז.

(ח"ב פט)

הַ'דַּעַת' מְשַׁדָּךְ כָּל הַשְּׂדוּכִים. כִּי כָּל
הַ'שְּׂדוּכִים' הֵם שְׁנֵי הַפְּכִים,
וְהַ'דַּעַת' הוּא הַמְּתוּךְ בֵּין שְׁנֵי הַפְּכִים.

עַל־כֵּן כָּל הַ'שְּׂדוּכִים' שֶׁבְּעוֹלָם - כָּלֵם
נַעֲשִׂים עַל־יְדֵי הַ'בְּרִדַּעַת' שֶׁיֵּשׁ
בְּעוֹלָם. וְעַל־כֵּן לַפְּעָמִים קָשָׁה לְמַצֵּא זְווגוֹ,
כִּי הֵם שְׁנֵי הַפְּכִים בְּיוֹתֵר זֶה מִזֶּה. וְהַתְּקוּן
לָזֶה: שֶׁיָּבֹא לְהַבְּרִדַּעַת לְשִׁמּוּעַ תּוֹרָה מִפִּיו
וְכוּ'.

וְזֶה אוֹתִיּוֹת 'שִׂדוּי' - רֵאשִׁי־תְּבוּת
(מְלָאכֵי ב, ז): "כִּי שִׁפְתֵי 'כַהֵן' יִשְׁמְרוּ
דַּעַת וְתוֹרָה".

וְזֶהוּ: "יִבְקֶשׁוּ מִפִּיהוּ" - כִּי צָרִיךְ לְבַקֵּשׁ
הַתּוֹרָה מִפִּיו דְּיוֹקָא, כִּדְּרֵי לְהוֹצִיא
הַדַּעַת מִכַּף אֵל הַפַּעַל וְכוּ'.

נח.

(שְׁבַח־הַר"ן ח"ב ט - רִבְנוּ ז"ל
בְּדֶרֶךְ נְסִיעֵתוֹ לְאַרְצ־יִשְׂרָאֵל)

אָמַר הוּא ז"ל, לְהָאִישׁ שֶׁהָיָה עִמּוֹ: "אֲנִי
מְזַהֵר אוֹתְךָ לְבַל תִּגְלֶה אוֹתִי כָּלֵל
וְלֹא תִגִּיד כָּלֵל מִי אֲנֹכִי, אִם יִשְׁאַלְוּ עָלַי".

וְהַלְכוּ אֲצֻלוֹ ז"ל בְּעַצְמוֹ לְחַקֵּר אֲצֻלוֹ: "מִי
הוּא וּמֵאִיזָה מְקוּם הוּא וּמֵאִיזָה
מִשְׁפָּחָה"? - וְלֹא רָצָה לְגַלוֹת כָּלֵל וְכוּ'.

וּבְכָל־פַּעַם נִדְמָה לָחֶם לְאִישׁ אַחֵר.
לְמַשָּׁל: שֶׁשְּׁאַלוּ אוֹתוֹ: "אִם

הוּא 'פֶּהֱן'?! הַשִּׁיב: "הֵן"! - אַחֲר־כֵּן בְּיוֹם
שֶׁאַחַר זֶה שְׁאַלוּ אוֹתוֹ פֶּתָאֵם: "אִם הוּא
'יִשְׂרָאֵל'?! הַשִּׁיב: "הֵן"!

שְׁאַלוּ אוֹתוֹ: "אֶתְמוּל אִמְרַת שְׁאֵתָה
'פֶּהֱן'! וְעַכְשָׁיו אֵתָה אוֹמֵר שְׁאֵתָה
'יִשְׂרָאֵל'?!"

וְהָשִׁיב: "כֹּהֵן זֶה מִדַּת הַסֵּד! וְיִשְׂרָאֵל מִדָּה אַחֶרֶת! - וּבְרוּךְ-הַשֵּׁם שֵׁשׁ בִּי מִדָּה זֹאת! וְגַם מִדָּה זֹאת!" (עין בפנים כל הספור).

מִצְוָה, אִי-אֶפְשֶׁר לָנוּ לַחֲבֹרָם יַחְדָּו שִׁיחִיה 'שְׁלוֹם' בֵּינֵיהֶם, שִׁיחִיה בְּחִינַת 'אַחֲדוּת' מִמָּשׁ, כִּי הֵם 'שְׁנֵי הַפְּכִים'.

וְעַל-כֵּן עַל-יְדֵי שְׂמֻחָבָרִים 'צֹמֵר וּפְשָׁתִים' שֶׁהֵם 'שְׁנֵי הַפְּכִים' - מִזֶּה חֶסֶד וְשְׁלוֹם 'יְנִיקַת הַסְטֵרָא-אַחֲרָא', בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ב, ט"ז): "עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע".

כִּי עֵקֶר יְנִיקָתוֹ מ'פְּגַם-הַדַּעַת', עֲרֻבֹב-הַדַּעַת, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'מַחֲלָקָת', בְּחִינַת 'צֹמֵר וּפְשָׁתִים', כְּשֶׁאֵין בֵּינֵיהֶם הַכְרַעָה עַל-יְדֵי 'תְּקוּן-הַדַּעַת'.

וְאִזִּי נִתְקַלְקַלִּין ה'בְּגָדִים', וְנַעֲשֶׂה בְּבִחִינַת 'גְּאוּה' מִמָּשׁ - 'גְּאוּה דְסְטֵרָא-אַחֲרָא', שְׂמֻזָּה נַעֲשֶׂה 'תְּאוּת-נְאוּף', 'פְּגַם-הַדַּעַת', כַּנ"ל.

כִּי עֵקֶר ה'גְּאוּה' נִשְׁתַּלְשְׁלָה מִבְּחִינֹת (תְּהִלִּים צג, א): "גְּאוּת לְבַשׁ", בְּחִינֹת 'כְּלָיוֹת-הַגְּוִי' כַּנ"ל. וְלִמְטָה כְּשֶׁאֵין 'תְּקוּן-הַדַּעַת' בְּחִינֹת 'הַכְרַעָה' כַּנ"ל - אִזִּי נִפְגַּם חֶסֶד-וְשְׁלוֹם, וְנַעֲשֶׂה 'גְּאוּה' מִמָּשׁ וְכו'.

"וְאַתָּה תִּדְבֹר אֶל כָּל חֲכָמֵי לֵב, אֲשֶׁר מִלְּאֲתֵינוּ רוּחַ חֲכָמָה" (שְׁמוֹת כח, ג)

לא.

(ח"א כא, ב-ג)

לְהַגִּיעַ לְבִחִינַת 'שְׁפַע אֱלֹקֵי', אִי-אֶפְשֶׁר לְבֹא לָזֶה, אֲלֵא שִׁיקְדֵשׁ אֶת 'פִּיּו', ו'חֲטָמוּ', ו'עֵינָיו', ו'אָזְנוּ' - וְהֵן הֵן מְאִירִין לוֹ 'שְׁפַע אֱלֹקֵי' הַנ"ל.

וְהֵן הֵן "שִׁבְעַת הַנְּרוֹת" (בַּמִּדְבָּר ח, ב). ו'פְּנֵי הַמְּנֹרָה" (שָׁם), הֵינּוּ 'שְׁפַע אֱלֹקֵי' הַנ"ל.

"וְעִשִׂיתָ בְּגָדֵי קֹדֶשׁ לְאַהֲרֹן אַחִיךָ לְכַבוֹד וּלְתַפָּאֶרֶת" (שְׁמוֹת כח, ב)

בְּאִיזָה זְכוּת הָיָה אַהֲרֹן נִכְנָס לְבֵית קֹדְשֵׁי-הַקֹּדְשִׁים? - זְכוּת הַמִּילָה הֵיטָה נִכְנָסֶת עִמּוֹ וְכו'. (שְׁמוֹת-רִבְּה ל.ח.ח)
מִפְּנֵי מָה כֹּהֵן-גָּדוֹל מִשְׁמַשׁ בְּשִׂמּוֹנָה בְּגָדִים? - אֵלֵא כַּנְּגֵד מִילָה, שֶׁהִיא לְשִׂמּוֹנָה יָמִים. (וַיִּקְרָא-רִבְּה כ.א.י)

נט.

(סִפְרֵי-הַמִּדּוֹת, מוֹהֵל ד)

מִצְוֹת מִילָה - יֵשׁ לָהּ כַּח שֵׁשׁ לְבִגְדֵי כֹהֵן-גָּדוֹל. [הַרְבַּ מְטַשְׁעֵהֲרִין ז"ל צִיּוֹן לְשֵׁנֵי הַמִּדְרָשִׁים הַנ"ל].

ל.

(לְקוּטֵי-הַלְכוּת, כְּלָאֵי-בְּגָדִים ב, ב)

"בְּגָדֵי כֹהֵנָה הָיוּ נַעֲשִׂין מִכְּלָאִים" (מְנַחֲוֹת מג. עֲרַכִּין ג; וְבַרְשׁ"י; רַמְבַּ"ם, כְּלָאִים י, לב) - כִּי הֵם בְּחִינַת 'בְּגָדֵי הַשָּׁם-יִתְבָּרַךְ' כְּבִיכּוֹל, כִּי "הוּא יִתְבָּרַךְ נִקְרָא 'כֹּהֵן', כְּבִיכּוֹל" (סַנְהֶדְרִין לט.), ו'בְּגָדֵיו' הֵם בְּחִינַת 'בְּגַדֵי-כֹהֵנָה'. וְעַל-כֵּן גַּם ה'כֹּהֵן שֶׁל מֹטֵה', מִתָּר לְהַתְּדַמּוֹת אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, לְהַתְּלַבֵּשׁ ב'מְלִבוּשֵׁי כְּלָאִים' - שֶׁהֵם בְּחִינַת 'כְּלָיוֹת-הַגְּוִי'.

כִּי כָּל ה'עֲבוּדָה וְהַקְּרָבָנוֹת', הֵם 'תְּקוּן-הַדַּעַת', 'תְּקוּן-הַבְּרִית', וְאִז מִתָּר כְּלָאִים.

אָבֵל "שָׂלָא בְּמִקּוֹם מִצְוֹת צִיצִית" ו'בְּגַדֵי-כֹהֵנָה', אִז אֶסוּר כְּלָאִים שֶׁל 'צֹמֵר וּפְשָׁתִים' (מְנַחֲוֹת וְעֲרַכִּין שָׁם; יְבָמוֹת ד. רַמְבַּ"ם שָׁם; רַמְבַּ"ם צִיצִית פ"ג) - כִּי שָׂלָא בְּמִקּוֹם

וְשָׁפַע אֶלְקִי הַזֹּאת, הוּא בְּחִינַת 'סִפְה' -
 כִּי 'סִפְה' הוּא בְּחִינַת
 "שִׁפְכָה בְּרוּח־הַקֹּדֶשׁ" (מגלה יד.), כִּי רֹוח־
 הַקֹּדֶשׁ הוּא שִׁפְעַת אֶלְקִי.

וְסִפְהַ הַזֹּאת - הִיא בָּא עַל־יְדֵי "שִׁבְעָה
 עֲנָנִים" (במדבר רבא א, ב; ספרי בעל־פֶּה
 כה), הֵינּוּ בְּחִינַת "שִׁבְעַת הַנְּרוֹת" כַּנֵּל, שֶׁעַל־
 יָדָם הָאָדָם מְשִׁיג "פְּנֵי הַמְּנוֹרָה" - הֵינּוּ
 'סִפְה', הֵינּוּ שִׁפְעַת אֶלְקִי.

וְרוּח־הַקֹּדֶשׁ נִקְרָא עַל שֵׁם ה'חֲכָמָה/
 שֶׁהִיא "רוּחַ חֲכָמָה"
 (שמות כח, ג; דברים לד, ט; ישעיה יא, ב) הַבָּא
 מ'קֹדֶשׁ, כִּידוּעַ (זֶהר אַחֲרֵי סא. - וְעִין זֶהר תצוה
 קעט: וכו'.

כִּי צָרִיךְ ה'מְקַבֵּל הַזֶּה, לְהִיזוֹת 'חֶכֶם' - כִּי
 הַקֹּדֶשׁ־בְּרוּךְ־הוּא "יֵהֵב חֲכָמָתָא
 לְחַפְימִין" (דניאל ב, כא), בְּבְחִינַת (שמות לא, ו):
 "וּבִלְבַב כָּל חֶכֶם לֵב נָתַתִּי חֲכָמָה".

וְסִפְהַ הַנֵּל, הֵינּוּ רֹוח־הַקֹּדֶשׁ הַנֵּל,
 'שִׁפְעַת אֶלְקִי הַנֵּל' - הוּא בְּחִינַת
 'מְקִיפִין' וְכו'.

לב.

(ח"א מט, א'ד-בסוף)

ה'לֵב' - הוּא ה'צִיר שֶׁל הַמְּדוּת, הֵינּוּ:
 ה'חֲכָמָה שְׂפִלְב', כְּמוֹ שְׂכָתוּב (שמות
 לא, ו): "וּבִלְבַב כָּל חֶכֶם לֵב נָתַתִּי חֲכָמָה".

וְעַקֵּר ה'יִצְרָה' הִיְתָה ב'חֲכָמָה, כְּמוֹ
 שְׂכָתוּב (תהלים קד, כד): "כָּל־בְּחֲכָמָה
 עָשִׂיתָ". נִמְצָא: שֶׁה'לֵב' הוּא ה'צִיר, כְּמוֹ
 שְׂכָתוּב (שם עג, כו): "צוּר לְבָבִי".

וְאִית 'יִצְרָה' לְטָב וּלְבִישׁ, כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ
 חז"ל (בְּרֵכוֹת סא. עַל בְּרֵאשִׁית ב, ז):

"וַיִּצֵר" - "בְּשָׁנֵי יוֹדִין" וְכו'. וְהֵם 'שְׁנֵי
 יִצְרִין, יִצְר־טוֹב וְיִצְר־הָרַע'.

הֵינּוּ: 'מַחְשְׁבוֹת־טוֹבוֹת' הֵם יִצְר־טוֹב,
 ו'מַחְשְׁבוֹת־רָעוֹת' הֵם יִצְר־הָרַע'.

כִּי עַקֵּר ה'יִצְרִים, הֵם ה'מַחְשְׁבוֹת'
 וְה'חֲכָמוֹת שְׂפִלְב', כְּמוֹ שְׂכָתוּב (בְּרֵאשִׁית
 ו, ה): "כִּי יִצֵר מַחְשְׁבַת לְבוֹ" וְכו'.

ו'מַחְשְׁבוֹת טוֹבוֹת שְׂפִלְב' - הֵן יִצְרִין־
 טָבוֹן, שֶׁעַל־יָדָן נִתְגַּלִּין
 מְעַלּוֹת וּמְדוּת טוֹבוֹת, וְהֵינּוּ: "יִצְרָה לְטָב".
 וְכִשְׁחֹשֵׁב 'מַחְשְׁבוֹת־רָעוֹת' - הוּא מְטַמְּטֵם
 ה'לֵב, בְּבְחִינַת (דְּבָרִים י, טז): "עָרַלְתָּ לֵב",
 וּמְקַלְקֵל אֶת ה'בְּרִיאָה, הֵינּוּ: ה'חֲכָמָה
 שְׂפִלְב'.

וְעַקֵּר בְּרִיאַת הַעוֹלָמוֹת הִיָּה עַל־יְדֵי
 'חֲכָמָה'. וְזֶה בְּחִינַת מַה שְׂעַקֵּר
 עֲבוּדַת־הַשֵּׁם לְזָכוֹת לְמְדוּת וּמַעֲשִׂים־
 טוֹבִים - הוּא עַל־יְדֵי שְׂשׂוּמֵר ה'חֲכָמָה
 שְׂפִלְב', שֶׁהוּא ה'מַחְשְׁבָה שְׂפִלְב'. שֶׁהוּא
 בְּחִינַת: "חֲכָמַת לֵב" (שמות לה, לה), שְׂזָהוּ
 עַקֵּר ה'יִצְרִין'.

הֵינּוּ: כְּשִׁחֹשֵׁב 'מַחְשְׁבוֹת־טוֹבוֹת, שְׂזָהוּ
 בְּחִינַת 'חֲכָמָה שְׂפִלְב' - אֲזִי עַל־יְדֵי־
 זֶה זוֹכֵה ל'מְעַלּוֹת וּמְדוּת־טוֹבוֹת, שְׂזָהוּ
 בְּחִינַת 'הַתְּגַלּוֹת הַבְּרִיאָה, שֶׁהִיא ה'מְדוּת,
 בְּתוֹךְ 'הַלְלֵי־הַפְּנוּי' - עַל־יְדֵי ה'חֲכָמָה
 שְׂפִלְב', בְּחִינַת 'מַחְשְׁבוֹת־טוֹבוֹת' שְׂפִלְב'.

אֲבָל כְּשִׁחֹשֵׁב 'מַחְשְׁבוֹת־רָעוֹת' חֲס־
 וְשָׁלוֹם - אֲזִי מְקַלְקֵל ה'הַלְלֵ שְׂפִלְב',
 שֶׁהוּא סוּד 'הַלְלֵ־הַפְּנוּי'. וְזָהוּ בְּחִינַת 'קַלְקוּל
 הַבְּרִיאָה, שֶׁהִיָּה עַל־יְדֵי ה'חֲכָמָה שְׂפִלְב'.

וְכָל עַקֵּר הַעֲבוּדָה שְׂצָרִיכִין ל'צִמְצוּם'
 הַנֵּל, וְלַחֲשֵׁב 'מַחְשְׁבוֹת־טוֹבוֹת, כִּדִּי

כי יש בכל אות ואות, חכמה, שחיבה חכמתו יתברך שהאות הזו יהיה בתמונה זו, ועל־ידו יהיה נברא זה העולם בזאת התמונה, ולהתנהג באותו ההנהגה שיש באותו העולם. וכן שאר העולמות בתמונה והנהגה אחרת, על־ידי תמונת אות אחר, כי כן גזרת חכמתו יתברך.

ובשם חכם הראוי לסמיכה, נסמך בשם רבי וכו' - אזי על־ידי הסמיכה, שאזי מקבל חכמתו מבחינת יד ה" (דברי־הימים א כח, יט), בבחינת: "ויהושע בן נון מלא רוח חכמה וכו'" פנ"ל - אזי מביא הארה וכו' בכתב־ידנו, שהוא גם־כן מבחינת חכמה, פנ"ל.

לה.

(ח"א סא, ח)

"הולך רכיל מגלה סוד" (משלי יא, ג)
 "דלית רוחה רוחא דקיומא" (זהר)
 נשא אדרא־רבא קכח. - הינו: "רוח חכמה"
 (שמות כח, ג; דברים לד, ט; ישעיה יא, ב).

"ולא הוה מהימנא" (זהר שם) - הינו
 אמונת־חכמים, כי על־ידי שאין בו
 אמונת־חכמים, אין בו "רוח חכמה" - כי
 נדון ב'מוטרות' (עי' בפנים באות א).

לו.

(ספר־המדות, בנים צה)

מי שמטיל אימה יתרה על דורו, אין
 מתקיימין לו בנים "חכמי לב" (שמות
 כח, ג).

לזכות למעשים טובים ומדות טובות -
 כל־זה הוא בשביל לגלות מלכותו יתברך,
 שבשביל זה היה עקר הבריאה.

ועל־כן: הצדיק שלבו פתוח בחכמה,
 בבחינת (תהלים קט, כב): "ולבי
 חלל בקרבי", בחינות: "צור לבי" - על כן
 על־ידי־זה יוכל לחדש מעשה בראשית,
 ולעשות נסים ונפלאות בעולם - כי לב
 הצדיק הנ"ל, הוא בחינת בריאת־העולם.

לג.

(ח"א נט, ה)

"ונתתי להם בביתי ובהומותי יד ושם
 טוב מבנים ומבנות" (ישעיה נו, ה).

"יד" - הינו: שיהיה לו פח להעמיד
 תלמידים הגונים, ולהמשיך בהם
 רוח חכמה, כמו שכתוב (דברים לד, ט):
 "ויהושע בן נון מלא רוח חכמה, כי סמך
 משה ידיו עליו".

לד.

(ח"א סא, ב)

ה'סמיכה' שסומכין את הרב, וה'פתב' -
 הם מבחינה אחת.

כי ה'סמיכה', ב'ידים', כמו שכתוב (דברים
 לד, ט): "ויהושע בן נון מלא רוח
 חכמה, כי סמך משה את ידיו עליו".

והוא בחינת ה'פתב', בחינת "יד פותבת"
 (תקוני־זהר לב: לו, פט). כי ה'פתב' הוא
 גם־כן מבחינת חכמה וכו'.

כי אותיות הפתב, בהם נבראו כל
 העולמות. כמו שכתוב (תהלים לג, ו):
 "בדבר ה' שמים נעשו" וכו', וכתוב (שם קד,
 כד): "כלם בחכמה עשית".

וּמְשִׁיחַ בֵּינוּ לְבֵין קוֹנֵנוּ וְשׁוֹפֵט וְדָן עַצְמוֹ עַל כָּל מַה שֶּׁעָשָׂה (על-פי קצור לקוטי מוה"ר"ן) – זֹכָה לְשִׁמְרַת-שִׁבְתִּי, שֶׁהוּא בְּטוֹל הָרַע וְהַקְּלָפוֹת'.

וְזֶהוּ בְּחִינַת (הקדמת הזוהר ה: - על שמות לא, יג; ויקרא יט, ל; כו, ב): "אֵת שִׁבְתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ". "שִׁבְתוֹתַי, דָּא עֲגוּלָא וְרְבוּעַ דְּלָגוּ".

"עֲגוּלָא" – בְּחִינַת 'פְּסָא-כְּבוֹד', בְּחִינַת (מְלָכִים-א י, יט): "וְרֹאשׁ עֲגַל לְכֶסֶף".

[כְּסָא-כְּבוֹד' הוּא בְּחִינַת 'מִשְׁפָּט', בְּחִינַת (תְּהִלִּים ט, ח): "בּוֹנוֹן לְמִשְׁפָּט כְּסָאוֹ", בְּחִינַת (שִׁם קכב, ח): "כְּסָאוֹת לְמִשְׁפָּט". כְּמִבְּאָר בְּפָנִים בְּאוֹת ב' וְד'].
וְ"רְבוּעָא" – דָּא 'מִשְׁפָּט', בְּבְחִינַת (שְׁמוֹת כח, טז): "רְבוּעַ יִהְיֶה כְּפוֹל", הַנֶּאֱמָר בְּ"הַשָּׁן הַמִּשְׁפָּט'.

כִּי "בְּחַל, הַשְּׂכִינָה מְבַרְרַת בְּרוּרִים; וּבְשִׁבְתָּהּ הִיא שׁוֹבֶתֶת" (עַץ-חַיִּים, שְׁעַר-הַמְּלָכִים פ"ז; סְפָר־הַלְקוּטִים וְשְׁעַר-הַמְּצוֹת וְטַעֲמֵי-הַמְּצוֹת, פְּרֻשַׁת בְּהַר). וְלַעֲתִיד שִׁיתְּבַטֵּל כָּל הָרַע, אֲזִי יִהְיֶה "יוֹם שְׂכָלוֹ שִׁבְתָּהּ" (תְּמִיד פ"ז מ"ד; סְנֵהֲדָרִין צז).

בֶּן עַל-יָדֵי "עֲגוּלָא וְרְבוּעָא", שֶׁעַל-יָדָם נִתְּבַטֵּל הָרַע – עַל-יָדֵי-זֶה נִתְּהוּהָ בְּחִינַת "שִׁבְתוֹתַי", בְּחִינַת "עֲגוּלָא וְרְבוּעָא".
וְעַל-יָדֵי-זֶה יִהְיֶה לוֹ כַּח לְהַעֲמִיד 'תְּלַמִּידִים-הַגּוֹנִים', וְלְהַמְשִׁיךְ בָּהֶם "רוּחַ חֲכָמָה" (שְׁמוֹת כח, ג; דְּבָרִים לד, ט; יְשַׁעְיָה יא, ב).

מא.

(לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, בְּרַפְת־הַשְּׁחַר ה, פז)

מְבַאָר בְּהַתּוֹרָה 'הֵיכַל הַקֹּדֶשׁ' בְּסִימָן ג"ט בְּחֶלֶק א (הַמּוּבָא לְעִיל): שִׁבְחִינַת 'מִשְׁפָּט', זֶה הוּא בְּחִינַת 'רְבוּעַ', בְּחִינַת

"וּכְתַנַּת תְּשִׁבֵץ" (שְׁמוֹת כח, ד)

לז.

(סְפָר־הַמְּדוּת, בּוּשָׁה ה)

כְּתַנַּת שֶׁל צְדִיקִים, מְכַפֶּרֶת עַל שְׁפִיכוֹת דָּמִים' (על-פי זְבָחִים פח: עֲרֵכִין טז).

"וְאֲבִנט" (שְׁמוֹת כח, ד)

לח.

(סְפָר־הַמְּדוּת, עֲנִינֵי 'אֲבִנט')

[א] ה'חֲגוּרָה' שֶׁחֲגוּרָה בָּהּ אֵיזָה צְדִיקָה, כְּשֶׁתְּחַגֵּר בָּהּ – הוּא סְגָלָה לְבַטֵּל 'הִרְהוּרִים' (הִרְהוּרִים ח).

[ב] 'אֲבִנט' – תְּקוּן עַל 'הִרְהוּרִים' (על-פי זְבָחִים פח: עֲרֵכִין טז). (הִרְהוּרִים נט).

"וְעֵשִׂיתָ חֲשָׁן מִשְׁפָּט" (שְׁמוֹת כח, טו)

לט.

(סְפָר־הַמְּדוּת, הַמְּתַקֵּת-דִּין ג)

פְּרֻשַׁת חֲשָׁן הַשָּׁן' (שְׁמוֹת כח, טו-ל; לט, ח-כא), תְּקוּן לְדִינִים' (על-פי זְבָחִים פח: עֲרֵכִין טז).

"רְבוּעַ יִהְיֶה כְּפוֹל" (שְׁמוֹת כח, טז)

מ.

(ח"א נט, ג)

עַל-יָדֵי שֶׁמְקַרְבֵּי נַפְשׁוֹת לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ, וְעַל-יָדֵי 'הַתְּבוּדוֹת' שֶׁמְתְּבוּדָד

"השן המשפט" שנאמר בו (שמות כח, טז):
"רבוץ יהיה כפול".

נמצא: שה'משפט' שהאדם צריך לחשב עם עצמו, ולשפט את-עצמו, שזהו בחינת 'התבודדות ושיחה בינו לבין קונו' - הוא בחינת "רבוץ".

ועל-שם-זה בעצמו נקרא "רבוץ" - כי עקר ה'התבודדות והשיחה', צריך להיות בהתחזקות רצונות טובות להשם-יתברך, עד שיכלל באחדותו יתברך, בבחינת "ד' דאחד" (דברים ו, ד), מכל מקום שהוא.

בבחינת (יחזקאל לו, ט): "מארבע הרוחות באי הרוח" - שמכל 'ארבע רוחות העולם' שנתפזר דעתו לשם - ישוב מכלם לד' דאחד, להכלל ב'רוח-השם' שהוא רצונו יתברך, כי רוח' לשון רצון'.

כי זה עקר ה'התבודדות' - שצריך להתבודד ולחשב עם עצמו: היכן הוא בעולם? - ולהיכן נתפזר דעתו ומחשבתו ורצונו? - ולהיכן נשלך ונתעה על-ידי מעשיו ומחשבותיו?

עד שעל-פירב רואה בעצמו: שאין לו מקום ורוח מ'ארבע רוחות העולם', לברח לשם, ולהתחבא שם, מפגעי העולם בגשמיות ורוחניות, בגוף ונפש וממון ופרנסה וכו' - כי אם אליו יתברך לבד.

ובשביל-זה: בחינת ה'משפט' הנ"ל, שהוא בחינת 'התבודדות', נקרא "רבוץ" - כי זה העוסק בזה באמת, הוא מתהפך בדבריו לכל צד מ'ארבע רוחות העולם', שבהם כלולים כל מה שנעשה בעולם.

עד שרואה דחקו ועמלו ומרירותו וכו', שאין לו מקום לנום, רק לנום להשם-יתברך, להכלל ב"ד' דאחד", כי השם-יתברך נמצא בכל עת לכל קוראיו, אפלו אם נתעו כמו שנתעו, כי רחמיו אינם כלים לעולם.

"והאבנים תהיין על שמת בני ישראל, שתיים עשרה על שמתם פתוחי חותם איש על שמו, תהיין לשני עשר שבט" (שמות כח, כא)

מב.

(לקוטי-הלכות, בית-הכנסת ו, כא - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ח, תקעו תוכחה')

בגדי-כהנה אפד והשן, שהיו שנים-עשר אבנים' שחקק עליהם שמות בני ישראל' (שמות כח, ט) - הם בחינת 'אבני קדש של בית התפלה', שהם בחינת 'קבוץ נפשות ישראל'.

מג.

(לקוטי-הלכות, ברפת-המזון ומים-אחרונים ד, י)

'אבני האפוד וההשן' - הם בחינת 'התגלות ההתפארות' שהשם-יתברך מתפאר בישראל.

כי עקר ה'התפארות', על-ידי ה'גונין', על-ידי "שישראל כלולין מגונין-סגיאין" (לקוטי-מוהר"ן ח"א כה).

ובכלליות-הגונין של ישראל, היו מתגלין ב'אבני ההשן והאפוד' - שכל אבן היה לו גון מיוחד כפי שבטו שהיה פתוב עליו. הינו: כפי הגון וההתפארות שהשם-יתברך מקבל מזה השבט.

כי כל שבט ושבט יש לו גון מיוחד, וכל אלו הגונין היו ב'אבני ההשן והאפוד':

אדם לראובן, פטדה לשמעון וכו'. ואלו הגוונים היו מצירין בדגלים" (במדבר רבה ב, ז).

מד.

(לקוטי הלכות, תשעה באב ושארת תעניות ד, יג - על פי לקוטי מוהר"ן ח"א סא, 'חדי רבי שמעון')

"שנים עשר אבני יעקב" (בראשית כח, יא), שהם 'כלל ישראל' - הם בחינת (לקוטי מוהר"ן ח"א סא): **"שנים עשר בני יעקב שנכללו יחד ב'אבן שתיה'**, שזהו בחינת 'שלמות העצה', שכל זה תלוי ב'אהבה ושלוש', בחינת (זהר נשא אדרארבא ככה): **"אנן בחיבותא תליא"**.

וזהו בחינת (שמות כח): **"שנים עשר אבני אפוד והחשן, שהיו פתובים בהם שמות שנים עשר שבטים, ששם היה שואלים כל העצות"**.

מה.

(לקוטי הלכות, בשר בהלב ד, טו-יז-יח - על פי לקוטי מוהר"ן ח"א כב, 'חותם בתוך חותם')

ה'שנים עשר נשיאים של השנים עשר שבטים' - כל פחם מהשתים עשרה אבנים טובות של החשן והאפוד, שהנשיאים הביאו אותם, כמו שכתוב (שמות לה, כז): "והנשאים הביאו את אבני השם וכו'."

כי **'אבני החשן והאפוד' - זה בחינת פח שני הפתרים שזכו ישראל בשעת קבלת התורה, כי אבנים טובות, הם בחינת פתרים שנעשים מאבנים טובות** (כמבאר בהתורה קנטליתא בסימן יח).

על כן מאלו האבנים טובות של החשן והאפוד, שהם בחינת פח הפתרים הנ"ל - משם מקבלין פח כל השנים עשר נשיאים, לזכות לעצות-

דקדשה' - שעל ידיה עקר התנשאותם ומלכותם דקדשה.

כי צריכים להיות חזקים כמו האבנים טובות, לעמד פגוד עצותם הרע של העיזי פנים שבדור, הקשה באבן רע, שהם בחינת "לב האבן" (יחזקאל יא, יט; לו, כו), כמו שכתוב (יחזקאל ג, ח): **"הנה נתתי מצהוד חזק לעמת מצהם וכו'."**

ועל כן היו האבנים על לב הפהך הגדול בחשן, ועל שתי פתפיו בכתפות האפוד (שמות כח) - זה בחינת שני החותמות, [בחינת חותם בתוך חותם], בחינת (שיר השירים ח, ז): **"כחותם על לבך, כחותם על זרועך"**.

כי **ה'אבנים' היו בחינת חותמות דקדשה, שהיה חקוק וחתום עליהם שמותם הקדושים של שנים עשר שבטי ישראל, כמו שכתוב (שמות כח, כא): "והאבנים תהיו וכו' פתוחי חותם וכו'."**

כי עקר שני החותמות דקדשה הנ"ל, זוכין רק על ידי עצות דקדשה, שהוא בחינת אבני החשן והאפוד, כנ"ל.

וזה שנסמך **'פרשת החשן והאפוד, למצות הדלקת גרות המנורה'**, כמו שכתוב בתחלת **"ואתה תצוה"** - כי **'הדלקת גרות המנורה על ידי השמן' - זה בחינת העצות דקדשה שמקבלין על ידי השמן הקדש'**.

כי **ה'הדלקה' שהוא פח ה'אש' - עקר פחה לבער ולהאיר, הוא על ידי השמן וכו', כי על ידי השמן, בוער הלב להשם יתברך "ברשפי אש"** (שיר השירים שם), ומאיר באור גדול - שזהו בחינת **'עצות דקדשה'**, בחינת (שם): **"כי עזה"**. (עין בפנים אות טו).

וְזָהוּ בְעֲצֻמוֹ בְּחִינַת הָאֲבָנִים שֶׁל חֲשׁוֹן
וְאֵפוֹד, וְעַל־כֵּן נִסְמְכוּ זֶה לָזֶה.

ז"ל (שיחות ה"ר"ן ק): על פסוק (בראשית לט, יב):
"וְתַתְּפֹשֶׁהוּ בְּבִגְדוֹ" וכו'.

וְעַל־כֵּן הָיָה ה'פֶּהֱיִן־הַגְּדוֹל' לְבוּשׁ
ב'בְּגָדִים יְקָרִים מְאֹד, שֶׁהָיוּ
כְּלוּלִים בָּהֶם כָּל הַגְּזָנִין שֶׁהֵם "זָהָב וְתַכְלֵת
וְאַרְגָּמָן" וכו' (שמות כח, ה).

וְעַל כָּלֵם ה'חֲשׁוֹן וְאֵפוֹד' שֶׁהָיָה בָּהֶם
'אֲבָנִים טוֹבוֹת' יְקָרוֹת מְאֹד, וְעַל־יָהֶם
הָיוּ חֲקוּקִים 'שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל' - שֵׁשׁ בָּהֶם
'חֲמֻשִׁים אוֹתִיּוֹת', שֶׁהֵם בְּחִינַת 'כָּלֵל אוֹתִיּוֹת
הַתּוֹרָה', שֶׁכְּלוּלִים ב'חֲמֻשִׁים שְׁעָרֵי־בִינָה'.

כִּי "קֹדֶשׁ־אֲבִירֵי־הוּא, וְאוֹרֵי־תָא, וְיִשְׂרָאֵל
- כָּלֵל חַד" (זהר אחרי עג). וְה'פֶּהֱיִן־הַגְּדוֹל'
נִשָּׂא כָּל־זֶה עַל לְבוֹ - כְּדֵי לְהַעֲלוֹת וּלְתַקֵּן כָּל
תְּאוֹת הַנְּגִידוֹת וְהַעֲשִׂירוֹת, שֶׁשֵּׁם עַקֵּר
'אֲחִיזַת הַגְּאוֹת', כַּנ"ל.

וּבְעֻזּוֹתֵינוּ־הַרְבִּים כְּשֶׁהַתְּגַבְּרָה מ'לְכוּת־
הַרְשָׁעָה' וְהִגְלוּ אֶת
יִשְׂרָאֵל, "וְתַפְסוּ בַּגְּלוֹת גַּם אֶת 'בְּגַדֵי פֶהֱיִן־
גְּדוֹל', וְנִתְלַבְּשׁוּ בָּהֶם" (מגלה יב) - סָבְרוּ
שֵׁשׁ לָהֶם כַּח לְכָלוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל לְגַמְרֵי,
וְהַעֲקָר עַל־יְדֵי שֵׁיכְנִיסוּ בָּהֶם 'תְּאוֹת
הַעֲשִׂירוֹת', לְחַמֵּד ל'בְּגַדֵי כְבוֹד', וּלְתַכְשִׁיטֵין
שֶׁל אֲבָנִים טוֹבוֹת וְיְקָרוֹת'.

וּבַאֲמַת הָיְתָה עֵת צָרָה גְּדוֹלָה, אָבֵל "חֲסָדֵי
ה' כִּי לֹא תִמְנֹו" וכו' (איכה ג, כב),
"וּמְשַׁלְּתֶךָ בְּכָל דּוֹר וָדוֹר" (תהלים קמה, יג) -
וְשַׁלַּח אֲזֵ אֶת 'מְרַדְכֵי', שֶׁהַכְּנִיס בְּיִשְׂרָאֵל
לְבָלֵי לְיָאֵשׁ אֶת־עֲצָמָן מִן הַרְחָמִים בְּשׁוּם־
אָפֶן.

וְזָעְקוּ כָּלֵם אֵל הַשָּׁם־יִתְבָּרַךְ בְּכָל לֵב,
"וְלַבְּשׁוֹ שֶׁק וְאֵפֶר" (אסתר ד, ג),
וּמֵאִסּוֹ בְּכָל 'בְּגָדִים יְקָרִים שֶׁל תְּאוֹת עוֹלָם־
הַזֶּה', שֶׁהֵם בְּחִינַת 'בְּגָדִים צוּאִים' מִמֶּשׁ.

מו.

(לקוטי־הלכות, עבודת־אלילים ג, ז)

כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, יֵשׁ בּוֹ גֵּוֹן מִיָּחַד כְּפִי
שָׂרְשׁוּ ב'אֲבָנֵי הַחֲשׁוֹן וְהָאֵפוֹד' שֶׁהֵם
'עֲשִׂירוֹת־דְּקֹדֶשׁה' שֶׁל יִשְׂרָאֵל - כִּי הָיוּ
שְׁוִים הוֹן רַב וּבָהֶם הָיָה כָּל הַגְּזָנִין.

וּכְשֶׁנִּכְלָלִין זֶה בְּזֶה וּמְאִירִין זֶה לָזֶה עַל־
יְדֵי צְדָקָה וְחֶסֶד שְׁעוֹשֶׂה
אֶחָד עִם חֲבֵרוֹ מִמְּמוֹנֹו, שֶׁשֵּׁם עַקֵּר הַגְּזָנִין
(לקוטי־מוֹהַר"ן ח"א כה) - אֲזֵ הַגְּזָנִין נִכְלָלִין זֶה
בְּזֶה, וּמְאִירִין זֶה לָזֶה, וְאֲזֵ עַקֵּר הַתְּגַלּוֹת
פְּאֵר־הַגְּזָנִין (שם).

מז.

(לקוטי־הלכות, ערלה ה, יג)

ה'פֶּהֱיִן' שֶׁהָיָה צְרִיף לְכַפֵּר עֲוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל
עַל־יְדֵי עֲבוֹדָתוֹ - הָיָה צְרִיף לְלַבֵּשׁ
'בְּגַדֵי כְבוֹד', לְכַפֵּר וּלְתַקֵּן פְּגָם "הַבְּגָדִים
הַצּוּאִים" (זכריה ג, ד).

וְעַקֵּר פְּגָם "הַבְּגָדִים הַצּוּאִים", הוּא עַל־יְדֵי
'גְּאוֹת וְכְבוֹד'; וְעַל־כֵּן נוֹגַע עַקֵּר
הַפְּגָם וְהַכְּבוֹד בְּה'בְּגָדִים', כִּי עַקֵּר ה'גְּאוֹת'
הוּא ב'בְּגָדִים', שֶׁבְּשָׂרְשָׁם הֵם גְּבוּהִים מְאֹד,
בְּחִינַת (תהלים צג, א): "ה' מִלֵּךְ גְּאוֹת לְבִשׁ".

וּכְשֶׁפּוֹגָם בְּזֶה חֶסֶד־וְשָׁלוֹם עַל־יְדֵי עֲוֹנוֹתָיו,
וְנוֹפֵל ל'גְּאוֹת וְכְבוֹד דְּסִטְרָא־
אֲחֵרָא' שֶׁל 'תְּאוֹת וְהַבְּלִי עוֹלָם־הַזֶּה', עַקֵּר
'פְּגָם הַגְּאוֹת' הוּא בְּה'בְּגָדִים'.

כַּנְרָאָה בְּחוּשׁ, כַּמָּה וְכַמָּה אוֹבְדִים
עוֹלָמָם עַל־יְדֵי רְדִיפְתָם אַחַר
בְּגָדִים וְתַכְשִׁיטִים וְכו', וְכִמּוֹ שֶׁאֵמַר אֲדָמוֹ"ר

וְעַל-יְדֵי-זֶה נִתְהַפֵּךְ הַדָּבָר, וְתָלוּ אֶת הַמֶּן עַל הָעֵץ הַגָּבֹהַ הַמְּשִׁים, וּמִרְדְּכִי הוֹצִיא מִמֶּנּוּ כָּל הָעֲשִׂירוֹת אֶל הַקֶּדֶשׁ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (אֶסְתֵּר ח, ב): וְתָשֶׂם אֶת מִרְדְּכִי עַל בַּיִת הַמֶּן.

וְאִז (שם ח, טו): "וּמִרְדְּכִי יֵצֵא מִלְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ מַלְכוּת תְּכֵלֶת" וְכו' - בְּחִינַת 'תְּכֵלֶת שְׁבַצִּיצִית', שֶׁהֵם בְּחִינַת 'תְּקוּן-הַבְּגָדִים'.

וְכֵן בְּאֶסְתֵּר כְּתוּב (שם ה, א): "וְתִלְבַּשׁ אֶסְתֵּר מַלְכוּת" - כִּי זֶה עֵקֶר הַתְּקוּן כַּנִּלְבָּשׁ.

עַד שֶׁזָּכוּ עַל-יְדֵי-זֶה אַחֲרֵי-כֵן, לְבָנוֹת ה'בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ, וְלַהַחֲזִיר ה'בְּגָדֵי-כֹהֵנָה' לְמִקְוֵמוֹ וְלְקַדְשָׁתוֹ.

מח.

(לְקוּטֵי-הַלְכוּת, גְּנָבָה ה, כא)

ה'כַּהֲרֵ-הַגְּדוֹל' נוֹשֵׂא עַל לְבוֹ שְׁנַיִם-עָשָׂר אַבְנִים, שֶׁהֵם 'פְּתוּחֵי חֹתֶם קִדְשִׁי' (שְׁמוֹת כח, כא-לו), שֶׁל "שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (שם) - שֶׁהֵם בְּלֶס רַק 'אֵמֶת שֶׁל יַעֲקֹב, שֶׁזָּכָה שֶׁיִּכְלְלוּ אֶצְלוֹ כָּל ה'שְׁתֵּים-עָשָׂר אַבְנִים, ב'אֶבֶן אֶחָד' - שֶׁהוּא עֶצֶם הָאֵמֶת, בְּחִינַת 'אֶבֶן טוֹב'.

"וְנָשָׂא אֶהְרֵן אֶת שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּחֹשֶׁן-הַמִּשְׁפָּט עַל לְבוֹ וְגו'. וְנָתַתְּ אֶל חֹשֶׁן-הַמִּשְׁפָּט אֶת הָאוּרִים וְאֶת הַתְּמִים, וְהָיוּ עַל לֵב אֶהְרֵן וְגו', וְנָשָׂא אֶהְרֵן אֶת מִשְׁפַּט בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל לְבוֹ לְפָנֵי ה' תְּמִיד" (שְׁמוֹת כח, כט-ל)

"אורים ותמים" (שְׁמוֹת כח, ל). רַבִּי יוֹחָנָן אוֹמֵר: בּוֹלְטוֹת. רִישׁ לְקִישׁ אוֹמֵר: מִצְטַרְפוֹת. (יוֹמָא עג:)

מט.

(ח"א לג, ג)

'אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה' - הֵם הַמְּחִיין אֶת כָּל דָּבָר וְדָבָר. אֲלָא כָּל מַה שֶׁהַמְּדַרְגָּה הִיא לְמִטָּה, שֶׁם הֵם 'אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה' בְּצִמְצוּם, יוֹתֵר מִמָּה שֶׁהָיוּ בְּמִדְרָגָה יוֹתֵר עֲלִיוֹנָה, וְאֵינָם מְאִירִים כָּל-כָּף כְּמוֹ לְמַעְלָה בְּמִדְרָגָה עֲלִיוֹנָה, כְּדִי שֶׁלֹּא לְהַשְׁפִּיעַ אֹרֶךְ וְחִיּוּתָהּ יוֹתֵר מִהָרְאוּי.

נִמְצָא: אֲפָלוּ ב'מְדוּר הַקְּלָפוֹת, הִינּוּ ב"יְמֵי רַע", שֶׁהֵם 'מִדּוֹת רְעוּת' וְלְשׁוֹנוֹת עִפּוּ"ם' - יְכוּלִין לְמַצֵּא 'אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה'.

אָבֵל מִחֲמַת רַבּוּי הַלְבוּשִׁים וְגִדְל הַצְּמִצּוּם - אֵינָם נִתְרָאִים 'אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה', הִינּוּ "יְמֵי טוֹב" - עַל-יְדֵי "יְמֵי רַע" וְה'הַשְׁפָּךְ הַשּׁוֹרָה עֲלֵיהֶם.

אָבֵל מִי שֶׁכּוֹפֶה אֶת 'יְצוּי-הָרַע', הִינּוּ: ה"יְמֵי רַע", הִינּוּ: ה'מִדּוֹת רְעוּת' - אִזִּי ה'רַע' נִתְבַּלְבַּל לְגַמְרֵי נֶגֶד "יְמֵי הַטּוֹב" שֶׁבָּהֶם - אִזִּי "אוֹתִיּוֹת בּוֹלְטוֹת" (יוֹמָא עג:), וְנִתְרָאִים וּמְאִירִים בְּיוֹתֵר.

כִּי מִתְחַלָּה לֹא הָיוּ מְאִירִין כָּל-כָּף, כִּי לֹא קִבְּלוּ אֹרֶךְ מִלְּמַעְלָה, כְּדִי שֶׁלֹּא יִקְבְּלוּ ה"יְמֵי רַע" יוֹתֵר מִכְּדֵי חִיּוּנוֹ. וְעַכְשָׁיו שֶׁנִּתְבַּטַּל הָרַע, וְנִשְׁאָרִין 'אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה' לְבַד - אִזִּי מִקְבְּלִין 'אֹרֶךְ רַב' מִלְּמַעְלָה.

נִמְצָא: זֶה שֶׁכּוֹפֶה אֶת 'יְצוּי', הִינּוּ: שֶׁכּוֹפֶה אֶת "יְמֵי רַע", כְּשֶׁהוּא מְדַבֵּר עִם הָעִפּוּ"ם אוֹ שְׂרוּאָה מִדּוֹתֵיהֶם - אִזִּי תִּכְפֹּף הָרַע' שֶׁשׁוֹכֵן עַל ה'טוֹב, הִינּוּ 'אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה, נִתְבַּטַּל וְנוֹפֵל, וְ"אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה בּוֹלְטִין", אִזִּי הוּא יוֹדֵעַ ה'תּוֹרָה' שֶׁבְּאוֹתוֹ הַדָּבָר.

וְזָה בְּחִינַת (שְׁמוֹת כד, ז; שְׁבַת פח.): "נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע". שְׁמַתְחֵלָה "עוֹשִׂין" וּבִזְמַן שִׁיחָא "אוֹתִיּוֹת בּוֹלְטוֹת וּמִצְטָרְפוֹת" (יזמא שם). וְאַחֲרֵיכֵן: "נִשְׁמַע" - "זְכִין לְמִשְׁמַע קָלִין מְלַעֲלֵא" (זֵהר לְדִלְקָה צ.).

הֵינּוּ: שְׁאוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה מְקַבְּלִין חֵינּוֹת וְאוֹר רַב, יוֹתֵר מִמָּה שֶׁקִּבְּלוּ מִתְחֵלָה כְּשֶׁהָיוּ מְלַבְּשִׁין בְּלִשׁוֹנוֹת הַגּוֹיִם וּבִ"מִי רַע".

ג.

(ח"א ב, בסוף; ח"א טו; חיי-מוהר"ן תריג)

אַהֲרֹן - הוּא בְּחִינַת מְשַׁפֵּט, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת כח, ל): "וְנָשָׂא אַהֲרֹן אֶת מִשְׁפַּט בְּנֵי יִשְׂרָאֵל".

נא.

(ח"א נט, א-ב - על-פי קצור לקוטי-מוהר"ן)

כִּי שִׁמְשַׁתְּדֵל תְּמִיד לְקַרֵּב בְּנֵי אָדָם לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ, צָרִיךְ לְשַׁמֵּר עֲצֻמוֹ שֶׁלֹּא יִתְאַחַז בּוֹ הַקְּלָפוֹת וְהָרַע' שֶׁל אֵלוֹ בְּנֵי-אָדָם וְכו'.

וְהַעֲצָה עַל-זֶה: שִׁיזְמִין מְלֵאכֵי לְבוֹ, בְּחִינַת הַתְּלַהּבוֹת הַלֵּב. שֶׁהַתְּלַהּבוֹת הוּא בְּחִינַת מְלֵאכֵים, בְּבְחִינַת (שְׁמוֹת ג, ב): "וַיֵּרָא אֵלָיו מִלְּאֵךְ ה' בְּלִבַּת אִשׁ".

וְאִשׁ הַמְּלֵאךְ הַזֶּה - נַעֲשֶׂה מִבְּחִינַת מְשַׁפֵּט, הֵינּוּ: שִׁירָאָה לְשַׁפֵּט עֲצֻמוֹ תְּמִיד עַל כָּל מָה שֶׁעָשָׂה, אִם הוּא כְּהֵגֶן אוֹ לֹא. וַיּוֹכִיחַ וַיִּסַּר עֲצֻמוֹ עַל כָּל מָה שֶׁעָשָׂה שֶׁלֹּא כְּהֵגֶן!

וְעַל-יְדֵי בְּחִינַת מְשַׁפֵּט הַזֶּה - נִתְלַהֵב הַלֵּב. וְאִשׁ שֶׁל הַתְּלַהּבוֹת הַזֵּאת, שִׁירָף הַקְּלָפוֹת מְלַהֲתֵאחַז בּוֹ! וְאִזְ גַּם

מְכַנְיַע אוֹתָם, מְלַהֲתֵאחַז בְּאֵלוֹ הַנִּפְשׁוֹת שֶׁקִּרְבָן לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ!

וְזֵהוּ בְּחִינַת (יְשַׁעִיָה סו, טז): "כִּי בָאֵשׁ ה' נִשְׁפָּט". וְהַמְשַׁפֵּט הוּא בְּלֵב, בְּבְחִינַת (שְׁמוֹת כח, ל): "וְנָשָׂא אַהֲרֹן אֶת מִשְׁפַּט בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל לְבוֹ תְּמִיד".

נב.

(ח"ב ב, בסוף)

זֵהוּ בְּחִינַת ה'שִׁמּוֹן' שֶׁל עַר הַנִּפְכָה, בְּבְחִינַת (דְּבָרִים לג, ח): "תְּמִיךְ וְאוֹרִיךְ לְאִישׁ חֲסִידֶךָ".

שְׁעַל-יְדֵי ה'חֲסָדִים', דֵּהֵינּוּ בְּחִינַת הַלְכוֹת' - נִתְגַּלָּה 'אוֹר-הָאֱמֶת', בְּחִינַת: "תְּמִיךְ וְאוֹרִיךְ".

וְזֵה בְּחִינַת ה'שִׁמּוֹן', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'אוֹר-הָאֱמֶת', בְּחִינַת (תְּהִלִּים מג, ג): "שְׁלַח אוֹרְךָ וְאֱמֶתֶךָ".

נג.

(ח"ב ה, יא-יג-טז)

עַל-יְדֵי 'קְלָקוּל-הַמְשַׁפֵּט', שֶׁמְזַה נּוֹפְלִין 'אַהֲבוֹת נְפוּלוֹת' - מְחַמְּמִין הַלֵּב וּמְטַמְּאִין בְּטִמְאָה-הַיְדוּעָה חֲסוֹזְשָׁלוֹם, עַל-יְדֵי ה'אַהֲבוֹת-הַנְּפוּלוֹת'.

כִּי הַלֵּב הוּא מְקוֹם הַמְשַׁפֵּט, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת כח, ל): "וְנָשָׂא אַהֲרֹן אֶת מִשְׁפַּט בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל לְבוֹ".

וְעַל-כֵּן צָרִיךְ לְהַשְׁקוֹת הַלֵּב - עַל-יְדֵי בְּחִינַת (תְּהִלִּים נא, יט; תְּקוּנַיִי-זֵהר מט.): "לֵב נִשְׁבֵּר" - לְכַבּוֹת הַמּוֹם-הַלֵּב שֶׁהוּא כְּמוֹ "נוֹר דְּלוּק" (זֵהר פְּנֵחָס רלד. תְּקוּנַיִי-זֵהר שם; ע:), בְּחִינַת (שם קד, יא): "יִשְׁבְּרוּ פְּרָאִים צְמָאִם".

גם ה'ראה' בשלמות, זה בחינת 'תקוין-
המשפט' - כי מקום ה'משפט' הוא
ב'לב', כמו שכתוב: "ונשא אהרן את
משפט בני ישראל על לבו".

ועל-ידי 'קלקול-המשפט', שעל-ידי-זה
נופלין 'אהבות-נפולות' מן
ה'מרכבה' - על-ידי-זה בא 'חמום-הלב', כנ"ל.

כי "כסאות למשפט" (שם קכב, ה), שהוא
בחינת ה'מרכבה', שם הוא בחינת
'אהבה קדושה', בבחינת (שיר-השירים ג, י):
"מרכבו ארזמן, תוכו רצוף אהבה".
וכשנפגם ה'מרכבה', בחינת 'כסאות
למשפט', על-ידי "עונות הדין" (אבות פ"ה מ"ח)
- אזי נופלים משם 'אהבות נפולות'.

וה'ראה', מנשבת על ה'לב' ומקרת
ה'חמום' - שזהו בחינת 'תקוין-
המשפט'.

וזהו: 'ראה' - "על-שם שהיא מאירת
עינים" (חלין מט.) - זה בחינת (סנהדרין
ו:): "אין לדין אלא מה שעניו רואות" -
שזהו בחינת 'תקוין-המשפט'.

נד.

(לקוטי-הלכות, תפלה ד, כב - על-פי ספורי-
מעטיות, מעשה יב מ'בעל-תפלה, ענין ה'יד')
'חשן-המשפט שנסא הפהו על לבו
ועל כתפיו בין שני ידיו'
- זה בחינת 'הארת-היד', שהוא ה'לאנד-
קארט' [המפה] של כל העולמות.

ועל-כן שם ב'חשן-המשפט, היה
"אותיות בולטות ומצטרפות"
(יומא עג) - שעל-ידי-זה נודע לכל כל
הדרכים איך להתנהג.

ועל-שם-זה נקראים ה'אורים ותמים'
(שמות כח, ל): "חשן המשפט"

- כי הם בחינת 'הארת-היד' הנ"ל, שעקר
הכנעת תאות-ממון על-ידיה, ששם היה
פתוב ה'דרך של הגבור' וכו' שעל-ידי-זה
מבטלין 'תאות-ממון' (כמבאר שם בהמעשה) -
שזהו בחינת 'משפט', שהוא בחינת 'תקוין-
תאות-ממון'.

נה.

(לקוטי-הלכות, יין-נסך ג, ט)

ה'שנים-עשר שבטים', היו להם
'שתיים-עשרה אבנים'
שנסא הפהו-הגדול על לבו, שהיו
מפתחים "פתוחי חתם קדש לה" (שמות כח,
לו) - שהם האורים ותמים, שמהם היו
שואלים כל העצות.

ומאלו ה'שתיים עשרה אבנים' - משם
נמשכין כל ה'חותמות-שבקדשה',
ומשם הפח של 'הדפסת ספרי ישראל'
הקדושים, שהם בחינת 'חותם-דקדשה' -
שעל-ידם עקר 'שלמות באורי התורה'.

כי מ'האורים ותמים' היו שואלים כל
העצות והדרכים איך להתנהג -
ועכשיו אין לנו 'פהו', ולא 'אורים ותמים',
ואין לנו ממי לשאל עצות כ"אם על-ידי
הספרים-הקדושים של התורה, שנתרבין
על-ידי ה'דפוס' שהוא 'חותם-דקדשה'.

נמצא: ש'חותם-הדפוס', הוא בחינת
'חותם-הקדוש' של 'שתיים עשרה
אבני החשן והאפוד' - ומשם יקבל פהו.

נו.

(לקוטי-הלכות, דינים ג, כט - על-פי

לקוטי-מוהר"ן ח"א ט, 'תהמת יבסימו')

"חשן המשפט" (שמות כח, ל), היו קבועים
בו 'שנים-עשר אבנים' על 'שמות
שבטי בני ישראל'.

כי "השן המשפט", הוא בחינת 'תקוין- המשפט', כמו שאמרו רז"ל (זבחים פח:): "שהשן-המשפט היה מכפר על עוונות- הדין". ו'תקוין-המשפט' הוא על-ידי בחינת 'שנים-עשר שבטי בני ישראל', שהם בחינת 'שנים-עשר אבנים' שהיו קבועים ב'השן'.

כי "שנים-עשר שבטים הם בחינת תפלה" (י"ב נסחאות התפלה. כמבאר שם בהתורה), שעקר תקונה על-ידי 'אמת', שזהו עקר 'תקוין-המשפט'.

ועל-כן נקרא חלק השלחן-ערוך המדבר ממשפט שבין אדם לחברו, בשם "השן המשפט" - כי עקר תקוין וברור 'משפט אמת', הוא על-ידי בחינת "השן המשפט", שהיו קבועים בו 'שנים-עשר שבטי יה', שהם בחינת 'אמת' (עין בפנים).

נד.

(טובות-זכרונות נב - המשך הספור מהתקרבות תלמיד רבנו ז"ל, רבי אהרן ז"ל הרב מברסלב, לרבנו ז"ל) ואמר לו רבנו ז"ל (לתלמידו רבי אהרן ז"ל, הרב מברסלב, בעת התקרבותו): "כבר נתחמם ידך, וכעת תוכל שוב לקים נטילת-ידיים לפעודה, אך תקים הפסוק (ויקרא ט, כב): "וישא אהרן את ידיו ויברכם!"

וכך עשה הרב רבי אהרן, שנטל ידיו בדין, ואמר (תהלים קלד, ב): "שאו ידכם קדש" [כהמנהג], וברך המוציא. ואחר-כך אמר לו אדמו"ר ז"ל: "פעת אתה נקי בפנים" (שם כד, ד), וכפי שאתה באיצטלא דרבנות בכסא משפט, נצרך לך גם-כן 'בר לבב' (שם), ל'נקי בפנים!"

וגנה הרב רבי אהרן גניחה גדולה מקירות לבו על-זה מאד: "איך זוכין לבר לבב!"

אמר לו רבנו ז"ל: הלא אצל אהרן נאמר (שמות כח, ל): "ונשא את משפט בני ישראל על לבו", ובודאי זה ה'לב' בחינת 'לוחות', בחינת (משלי ג, ג, ז, א): "פתבם על לוח לבך", אך צריכין מאד לשמר את-עצמו: שלא יהיה חסוֹשֵׁלוֹם (תהלים סט, כא): "חרפה שברה לבי".

וזלגו עיניו של הרב רבי אהרן דמעות, מחמת שהבין: שאדמו"ר ז"ל מתפווין בכל דבוריו הקדושים, להכניסו לידע איך שיאחז במשפט ידו, לישב על כסא הרבנות ב'בר לבב'.

עד שאמר לו אדמו"ר ז"ל: "יש תקוין לשבירת-הלב, לקשר את לבו להנקה השייך ללבו בעת הזאת!"

וגלה לו אז מה שמוכא בסימן ל"ד בחלק א' בלקוטי-מוהר"ן: "שהצדיק, הוא שרש נשמות ישראל; והם, היינו ישראל - ענפים שלו, ו'צדיק מושל' (שמואל-ב כג, ג), ועקר הממשלה, להאיר ולעזר לב בני-ישראל לעבודת השם-יתברך".

וכשאמר לו רבנו ז"ל: "שהצדיק הוא בחינת 'מלאפום', שפיו שלו מלא מאלקות", המוכא בהתורה הזאת - נתחרד ונתיירא בפחד גדול, כי ממש ראה שאש אוכלה יצא מפיו-הקדוש.

עד שהרב רבי אהרן קם מהספסל שישב עליו, ואמר לרבנו ז"ל בזה הלשון: "אני רואה ומבין, אז איר וועט אמאל זיין א 'גרויסער גוטער יוד', בעט איך אייך, אז איך זאל זוכה זיין בעולם-הבא, צו פארשטיין אייערע שיהות-חלין" (עין חיי-מוהר"ן שעו).

[אני רואה ומבין, שאתם עוד תהיו יהודי טוב גדול, מבקש אני אתכם, שאזכה בעולם-הבא, להבין את השיחות-חלין שלכם].

חותם קדש לה", שנאמר על תפלין' - כמבאר בדברי רבנו ז"ל, בלקוטי התנינא סימן ה.

פי "פתוחי חותם" - הוא בחינת דפוס', כמובא בפוסקים לעגנו קדשת הספרים הנדפסין', שמביאין שם ראיה מאבני החשן שנעשו בדפוס' - בחינת "פתוחי חותם". כמבאר (ביותר דעה) בהלכות ספר-תורה ב'טורייז'הב' בסימן רע"א (סעיף קטן ה), בשם תשובת מ'שאת-בנג'מין', ע"ך שם.

ועל-כן אשרי הזוכה לתן מעות לצדקה נוראה כזאת, להדפיס ספרים-קדושים לשם-שמים וכו' - אשרי חלקו שזכה לזכות את הרבים, להאיר חדושי-תורה הקדושים לכל ישראל וכו', שעל-ידי-זה נמשך שפע טובה וברכה וכל טוב לבית ישראל].

ס.

(לקוטי-הלכות, בכור-בהמה-טהורה ג, ד על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ה"ל)

"אהרן זכה לכהנה, בשכר וראי ושמח בלבו" (שמות ד, יד - שבת קלט.), על-ידי שיצא לקראת משה בשמחה, ולא נתקנא על גדלת אחיו אף-על-פי שהיה גדול ממנו.

כי 'אהרן' היה מנהיג-אמתי של ישראל, ואף-על-פי-כן לא היה מתנאה נגד אחיו הקטן, אדרבא השפיל עצמו נגדו ובטל עצמו, ושיבר הגאווה, ושמח בלבו באמת על גדלת אחיו משה.

נמצא: ש'אהרן' שיבר את הגאווה שמשם נמשך בחינת "החתים בשרו" (ויקרא טו, א), ועל-כן זכה על-ידי-זה לכהנה, שזכה שתהיה עבודתו תמיד, לשיבר ולבטל מישראל בחינת "החתים בשרו", בחינת 'תאות-נאוף', ולהעלות לבחינת (שמות כח, לו): "פתוחי חותם קדש לה", שזה נאמר על הציץ שהיה במצח אהרן.

כי זכה לזה, על-ידי ששיבר את הגאווה' - שעל-ידי-זה בטל בחינת "החתים בשרו" שנמשך מ'גאווה' - והעלה הכל

לביחנת 'חותם-דקדשה', בחינת "פתוחי חותם" וכו'.

כי 'אהרן' היה מגיר גרים, כמו שכתוב (מלאכי ב, ו): 'ורבים השיב מעון', וכמו שאמרו רז"ל (אבות פ"א מ"ב): "הוי מתלמידיו של אהרן וכו', אוהב את הבריות ומקרבן לתורה".

אבל הגרים שמקרבו, יכולין להזיק - כי הם מכניסין גאווה, שעל-ידי-זה נמשך 'תאות-נאוף' חסו-שלום.

אבל 'אהרן' שיבר את הגאווה בנ"ל, ולא התנאה בנגד הצדיקה-אמת, בנגד אחיו 'משה' - ואז מסר למשה כל הגרים והבעלי-תשובה שלו, ובטל עצמו ומסר כל הגדלה לאחיו.

נמצא: שהעלה את הגרים והבעלי-תשובה שלו למשה - שמסר כל הגדלה וההתנשאות וכל האנשים שלו שהחזירם בתשובה והיה מנהיג שלהם - מסר הכל למשה, שהוא ה'דעת-הקדוש', בחינת 'תפלין', בחינת 'חותם-דקדשה'.

"והיה על מצחו תמיד לרצון להם לפני ה'" (שמות כח, לח) - ענין 'מצח-הרצון' ו'מצח-הנחש' -

סא.

(ח"א רטו)

דע: שיש 'פדיון' אחד, שפולל כל הכ"ד בתי-דינין, ויכול להמתיק כל הכ"ד בתי-דינים.

ולזה ה'פדיון', צריך 'עת-רצון', בחינת התנלות 'מצח הרצון', כמו בשבת במנחה וכו'.

וְעַל־כֵּן "נִסְתַּלַּק מֹשֶׁה רַבְּנוּ עִלְיָיִ - הַשְּׁלוֹם בְּשֵׁבֶת בְּמִנְחָה" (זהר יתרו פח:), שָׁאז הוּא 'עֵת־רְצוֹן' - בְּדִי לְהַמְתִּיק כָּל הַכ"ד בְּתִי־דִינִים.

סב.

(ח"ב ד, ז-ח ט)

הַכְּנַעְתָּם שֶׁל הַחַיִּוֹת־רְעוּת, 'חֲכָמֵי־הַטֶּבַע' - הוּא עַל־יְדֵי 'חֲכָם גָּדוֹל שֶׁבִקְדָּשָׁה, שֶׁיְכוּל לְקַשֵּׁר כָּל הַרְצוֹנוֹת בְּשֵׁר־הַרְצוֹן, שֶׁשָּׁם הוּא בְּחִינַת 'הַסְּתַלְקוֹת מֹשֶׁה' (זהר יתרו פח:).

וְהוּא בְּחִינַת 'מִצַּח־הַרְצוֹן, בְּחִינַת (שְׁמוֹת כח, לח): "וְהָיָה עַל מִצָּחוֹ לְרְצוֹן".

וְצָרִיךְ לְקַשֵּׁר כָּל הַרְצוֹנוֹת שֶׁיֵּשׁ בְּעוֹלָם לְשֵׁר־הַרְצוֹן - וְעַל־יְדֵי־זֶה מִתְגַּבֵּר וּמְכַנִּיעַ וְסוֹתֵר יְדְעוֹת חֲכָמֵי־הַטֶּבַע, שֶׁכּוֹפְרִים בְּרְצוֹן.

אֲךְ כַּנֶּגֶד זֶה יֵשׁ בְּחִינַת 'מִצַּח־הַנְּחָשׁ, שֶׁרֵשׁ חֲכַמְת־הַטֶּבַע, בְּחִינַת (שְׁמוֹאֵל־א יז, ו): "וּמִצַּחַת נָחֶשֶׁת עַל רַגְלָיו", הַנֶּאֱמָר בְּגִלְתֵּי' - הֵינּוּ בְּחִינַת 'מִצַּח־הַנְּחָשׁ'.

כִּי 'גִּלְתֵּי' הָיָה 'כּוֹפֵר', וְהָיָה רוֹצֵחַ לְהַרְאוֹת: שֶׁכָּל הַסְּבוֹת הַכֹּל עַל־פִּי הַטֶּבַע' הַס־וְשְׁלוֹם, שֶׁזֶה בְּחִינַת 'מִצַּח־הַנְּחָשׁ' וְכוּ'.

וּכְשֶׁהֲזַקְנִים פּוֹגְמִים יְמֵיהֶם, וְאִין מְאָרִיכִין יְמֵיהֶם בִּקְדָּשָׁה וְדַעַת - מִזֶּה יוֹנֵק 'מִצַּח־הַנְּחָשׁ, שֶׁהוּא הַפֶּךְ 'מִצַּח־הַרְצוֹן'.

אָבֵל כְּשֶׁהֲזַקְנִים כְּרָאוּי - מִתְגַּבֵּר 'הַתְּגַלּוֹת־הַרְצוֹן'.

וְעַל־יְדֵי הַצְּדָקָה' - מַעֲלִין 'פְּגָם נְפִילַת־הַדַּעַת' שֶׁל הַמְּאָרִיכֵי־יָמִים,

שֶׁמִּזֶּה הוּא יִנִּיקַת 'מִצַּח־הַנְּחָשׁ' כַּנ"ל, וּמוֹצִיאִין כָּל הַיְנִיקָה וְהַחִיּוֹת שֶׁל 'מִצַּח־הַנְּחָשׁ, חֲכַמְת־הַטֶּבַע' - וּמִתְגַּבֵּר בְּחִינַת 'מִצַּח־הַרְצוֹן'.

וְאִזִּי נִכְנָעִים וְנוֹפְלִים 'קוֹל הַחַיִּוֹת־רְעוּת' - וְנִשְׁמַע 'קוֹל הַקְּרִיאָה שֶׁל יוֹם־טוֹב, שֶׁהוּא 'הַתְּגַלּוֹת־הַרְצוֹן' וְכוּ' וְכוּ'.

סג.

(בְּרַפְת־הַשְּׁחַר ה, יז-יח-כב)

וְהַכֹּלֵל הוּא: כִּי אֶף־עַל־פִּי שֶׁמְבַאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל (ח"א רטו): "שֵׁשׁ פְּדִיוֹן פְּרִטֵי שִׁמְמַתִּיק הַדִּין מֵאִיזָה בֵּית־דִּין מִהַעֲשָׂרִים - וְאַרְבָּעָה בְּתִי־דִינֵינוּ, וַיֵּשׁ 'פְּדִיוֹן־הַכּוֹלֵל' שִׁמְמַתִּיק כָּל הַדִּינִים שֶׁבְּעוֹלָם שֶׁבְּכָל הַעֲשָׂרִים - וְאַרְבָּעָה בְּתִי־דִינֵינוּ, שֶׁהוּא עַל־יְדֵי בְּחִינַת 'עֵת־רְצוֹן, בְּחִינַת 'מִצַּח־הַרְצוֹן'".

אֶף־עַל־פִּי־כֵן צָרִיכִין לִידַע: שֶׁכָּל הַפְּדִיוֹנוֹת וְהַמְּתַקֵּת־הַדִּינִים שֶׁבְּעוֹלָם, שֶׁזֶה עֵקֶר הַעֲבוּדָה שֶׁל אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי בְּכָל־וּבְפֶרֶט, כִּידוּעַ וּמוֹבָן בְּסִפְרֵי־אֱמֶת - כָּלֵם עֵקֶרָם הוּא עַל־יְדֵי בְּחִינַת 'מִצַּח־הַרְצוֹן' הַנ"ל, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'דַּעַת־דְּרַעוּיִן'.

כִּי אִם לֹא הָיָה מְאִיר בְּחִינָה זֹאת בְּכָל־פַּעַם - וְלֹא הָיָה אֶפְשָׁר לְהַתְּקִים הָעוֹלָם, מִתְקַף־הַדִּינִים שֶׁבְּמִצַּח־הַתְּחַתּוֹן, וְכַמוֹבֵא בְּאֶדְרָא־רַבָּא (זהר נשא קלו:), וּבְשָׂאֵר מְקוֹמוֹת.

רַק הַחֲלוּק הוּא: שֶׁתְּמִיד מְאִיר 'מִצַּח־הַרְצוֹן' בְּמִצַּח־אֲתַתָּאֵה, בְּהַעֲלֵם גָּדוֹל, בְּצַמְצוּם גָּדוֹל מְאֹד. וְמִי שֶׁיּוֹדַע לַעֲשׂוֹת פְּדִיוֹן כְּרָאוּי - הוּא מְמַשִּׁיךְ הָאָרֶז מִשָּׁם לְמַטָּה בְּהַתְּגַלּוֹת יוֹתֵר, עַד שֶׁמְבַטֵּל אִיזָה דִּין שֶׁבְּאִיזָה בֵּית־דִּין מִעֲשָׂרִים - וְאַרְבָּעָה בְּתִי־דִינֵינוּ.

וְאִם יֵשׁ לוֹ פֶּחַ יוֹתֵר - יוּכַל לְבַטֵּל הַדִּין מִפְּמָה בְּתִי-דִינִים, כְּפִי פֶחַ הַפְּדִיּוֹן שְׁלוֹ, כְּפִי הַהֲאָרָה שְׁמִמְשִׁיךְ מִמִּצַּח-הַרְצוֹן לְמָטָה וְכוּ', עַל-יְדֵי הַשְּׁמוֹת וְהִיחֻדִים וְהַפְּנוּת הַשְּׂיָכִים לָזֶה, וּכְפִי פֶחַו בְּמַעֲשִׂים טוֹבִים שֶׁזֶה הָעֵקֶר, וּכְפִי הַתְּגַבְּרוֹתוֹ בַּתְּפִלָּה וְתַחֲנוּנִים שֶׁזֶה עוֹלָה עַל הַכֹּל.

וְגַם יֵשׁ חֲלוּק בֵּין הַזְּמַנִּים. כִּי גַם בַּחֹל, עַל-יְדֵי תְּפִלַּת יִשְׂרָאֵל - נִמְשָׁךְ אִיזָה הָאָרֶז מִ'מִּצַּח-הַרְצוֹן' לְ'מִצַּח הַתַּחֲתוֹן' וְכוּ', וְהַכֹּל כְּפִי כַח הַתְּפִלָּה.

אָבֵל בְּשַׁבָּתוֹת וְיָמִים-טוֹבִים וְהָעֵקֶר בְּשַׁבָּת בְּמִנְחָה - אֵז "עֵתִיקָא קַדִּישָׁא גְּלִי רְצוֹן דִּילִיָּה" (זֶהר יִתְרוֹ פַּח); וְאֵז מִתְּגַלָּה 'מִצַּח-הַרְצוֹן' בְּהַתְּגַלּוֹת נִפְלָא, וְאֵז כֹּל הָעוֹלָמוֹת וְכֹל נְשִׁמוֹת יִשְׂרָאֵל עוֹלִין לְשָׁם וְכוּ', וְאֵז "רַעְוָא-דְרַעְוִין אֲשֶׁתְּכַח, דְּבַה אֲסַתְּלַק מִשָּׁה וְיוֹסֵף וְדוֹד" (זֶהר תְּרוּמָה קַנּוּ).

וְכַל-זֶה אִי-אֶפְשָׁר לְבָאֵר, וּמַעַט מְזֶה יָבִין הַמְּשַׁכֵּל מַעֲצָמוֹ.

וְעַל-כֵּן צָרִיךְ שֶׁתִּדַּע: שֶׁכֹּל הַגְּאֻלוֹת וְהִישׁוּעוֹת, בְּכִלְיוֹת יִשְׂרָאֵל, וּבַפְּרָטִיּוֹת לְכֹל אֶחָד - בְּלֶם הֵם עַל-יְדֵי 'הַמְּתַקֵּת-הַדִּינִים', עַל-יְדֵי בְּחִינַת פְּדִיּוֹנוֹת שֶׁל הַצְּדִיקִים, שְׁעוֹסְקִים וְטוֹרְחִים עֲבוּרָנוּ, לְהַמְּתִיק כֹּל הַדִּינִים מֵעֲלֵינוּ, וְלִפְדוֹת אוֹתָנוּ מִכֹּל הַצָּרוֹת וְהִיסוּרִין בְּכַל-עֵת בְּכֹל וּבַפְּרָט.

אָבֵל בּוֹדָאֵי יֵשׁ חֲלוּק גְּדוֹל, בֵּין הַמְּתַקְרָבִין אֵלָיו, וּבֵין מִי שְׂאִינָם מִתְּקָרְבִים אֵלָיו, מִכֹּל-שֶׁכֵּן וְכַל-שֶׁכֵּן מִי שְׁחוֹלַק עָלָיו חֶסֶד-וְשָׁלוֹם.

שְׂאֵה-עַל-פִּי שֶׁהַצְּדִיק-הָאֵמֶת בְּטוֹבוֹ הַגְּדוֹל מִתְּפַלֵּל עֲלֵיהֶם גַּם-כֵּן, וּמִמְתִּיק דִּינִים מֵעֲלֵיהֶם לִפְדוֹתָם וְכוּ' -

אָבֵל הַחֲלוּק שְׁבִין הַמְּתַקְרָבִין לְהַחֲלוֹקִים וְכוּ', יוּכַל כֹּל אֶחָד לְהַבִּין מֵאֵלָיו.

וְעַל-זֶה צָעַק הַנְּבִיא (הוֹשַׁע ז. יג): "וְאֲנִי אֶפְדֶּם וְהִמָּה דְבָרוֹ עָלַי כְּזָבִים" - וְשֶׂאֲנִי עוֹסֵק בְּכַל-עֵת לִפְדוֹתָם עַל-יְדֵי בְּחִינַת 'פְּדִיּוֹן הַנֶּל'. "וְהִמָּה" וְכוּ' - שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה הֵם מַעֲבִיבִין הַגְּאֻלָּה וְכוּ'.

כִּי כֹל הַהַמְּתַקוֹת שְׁבַע-עוֹלָם, שְׁכַלָם עַל-יְדֵי הַמְּשַׁכֵּת אִיזָה מַח וְחֻכְמָה, כְּפִי בְּחִינַת הָאָדָם וְהַזְּמַן וְכוּ' - הַכֹּל נִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת 'מִצַּח-הַרְצוֹן' כִּנ"ל.

וְעֵקֶר 'מִצַּח-הַרְצוֹן' - יִתְגַּלָּה בְּשַׁלְמוֹת נִפְלָא לְעֵתִיד, כְּשִׁיבּוֹא 'מְשִׁיחַ צְדִיקָנוּ', שְׁנֵאמַר בּוֹ (דְּנִיָּאל ז. יג): "וְעַד עֵתִיק יִזְמִין מְטָא" וְכוּ'. כִּי 'מְשִׁיחַ' יִהְיֶה כֹּל מִכֹּל הַשְּׁלֵשָׁה צְדִיקִים הַנֶּל שְׁנִסְתַּלְקוּ בְּרַעְוָא-דְרַעְוִין, שֶׁהֵם: יוֹסֵף, מִשָּׁה, דָּוִד.

וְזֶה שְׂאֵמַר הַתְּנָא (בְּרַכּוֹת יז.): "גְּלוֹי וְיִדּוּעַ לְפָנֶיךָ, שְׂרַצוֹנֵי לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ, וּמִי מַעֲבֵב, שְׂאֵר-שְׁבַע-עֶסֶה' וְכוּ'. כִּי ה"שְׂאֵר שְׁבַע-עֶסֶה", הַפֶּךְ הַרְצוֹן-הָעֲלִיּוֹן, וְאִי-אֶפְשָׁר לְהַמְּתִיקוֹ וּלְבַטֵּלוֹ, כִּי-אִם עַל-יְדֵי הָאָרֶת מִצַּח-הַרְצוֹן כִּנ"ל.

וְעַל-כֵּן בְּאֵמַת הַזְּהִיר אֲדַמּוֹר ז"ל מְאֹד מְאֹד: "שִׁיזָהָר הָאָדָם לְהַתְּגַבֵּר עַצְמוֹ מְאֹד, שִׁיְהִיָּה לוֹ תְּמִיד רְצוֹנוֹת טוֹבִים וְכַסּוּפִין חֲזָקִים לְהַשִּׁים-יְתַבְּרָךְ, כִּי הָעֵקֶר הוּא הַרְצוֹן" וְכוּ', וְכַמְּבָאֵר בְּדַבְּרֵינוּ בְּמִקְוֵמוֹת רַבִּים אֵין מְסַפֵּר (לְקוּטֵי-מוֹתָרִין ח"א לא; שִׁיחוֹת הַר"ן יד; נא).

וְיוֹתֵר מְזֶה הַרְבֵּה לְדַבֵּר עִמָּנוּ: כִּי אֶפְלוֹ אִם הָאָדָם הוּא כְּמוֹ שֶׁהוּא, כֹּל-זְמַן שְׂאִינּוֹ מִיָּאֵשׁ עַצְמוֹ, וּמִתְּגַבֵּר בְּרְצוֹנוֹת טוֹבִים לְהַשִּׁים-יְתַבְּרָךְ וְלְתוֹרָתוֹ וְכוּ' - עַל-

ידייזה מוסיף פח יותר להצדיקי האמת שעוסקים תמיד להמשיך 'מצח הרצון', שעל ידייזה מעלים מ'שמד' ל'רצון'. והבן היטב.

וזה בעצמו מה שעסק התנא הנ"ל לדבר לפני השם יתברך: "גלוי וידוע שרצוני" וכו'. כי על ידייזה בעצמו שטען זאת לפני השם יתברך - המשיך על עצמו רצונות חזקים להשם יתברך, ועל ידייזה בעצמו האיר על עצמו 'הארת הרצון' הנ"ל - לבטל ה"שאר שבעסה" המעכב אותו מלעשות רצונו.

וכל זה הוא ענין השיחה בינו לבין קונו שהזהיר אדמו"ר ז"ל אותנו מאד בלי שעור - כי כל ענין השיחה הזאת, הוא בחינת 'התחזקות הרצון', שעל ידייזה נמשך עליו 'הארת הפדיון העליון' הנ"ל.

וצריך להיות חזק בזה מאד מאד, בלי שעור וערף, ואז סוף כל סוף יזכה בודאי, שיהיה נמתק הכל, על ידי פח הצדיק שעוסק ב'פדיון הכולל' הנ"ל, ואז יתהפך הכל לטובה, פי שם נתתקן הכל. [ענין שם בפנים באריכות, ענין מצח הרצון].

"ואכלו אתם אשר בפר בהם" (שמות כט, לג)

מלמד: שהכהנים אוכלים ובעלים מתכפרין. (פסחים נט: יומא סח: יבמות מ. צ.)

סד.

(ספר המדות, צדיק רט)

על ידי הפרנסה שמפרנסין את הצדיק, נמחל להם כל עוונותיהם, כמז (ספרא שמיני ב; פסחים נט: יומא סח: יבמות מ. צ.): "הכהנים אוכלים ובעלים מתכפרים".

סה.

(לקוטי הלכות, פדיון בכור ה, כב - על פי לקוטי מוהר"ן ח"ב ז, 'פי מרחמם ינהגם')

מבאר שם (בפתורה - ח"ב ז): "שמי שהוא איש חיל, יכול לקבל בעת האכילה הארת הרצון!"

ועל כן "הכהנים היו אנשי חיל" (קהלת יב, ג; קהלת רבה יב, ז) - פי הכהנים אכלו כל אכילות דקדושה, שהם הקרבנות ותרומה ובפורים וכו', הכל כדי לכפר על ישראל על ידי אכילתם, בבחינת (פסחים נט: יומא סח: יבמות מ. צ.; ספרא שמיני ב): "כהנים אוכלים ובעלים מתכפרים".

והכל על ידי 'הארת הרצון', שזכו על ידי 'אכילות קדושות' כאלו שזכו לקבל בהם 'הארת הרצון', שעל ידייזה עקר הכפרה והסליחה על כל העונות.

כי על ידי 'הארת הרצון' - השם יתברך מתרצה לישראל, ומוחל להם כל עונותיהם.

ועל כן "היו הכהנים אנשי חיל" - כי אי אפשר לזכות ל'הארת הרצון' בשעת אכילה, כי אם מי שהוא 'איש חיל', וכנ"ל.

"וזה לא יאכל כי קדש הם" (שמות כט, לג)

סו.

(ח"א טו, ו)

'בית המקדש', בחינות קדש, "וכל זה לא יאכל קדש" (ויקרא כב, י), ולא יאכל בו אלא מקדשיו ומקראיו, ו'בית המקדש' הוא בחינת 'סתרי אוריתא' - וזוכין להם על ידי ה'תפלה'.

מנהיגי הדור. ו'משה' שהוא אחד מ'שבועה'
רועים, נקרא על-שם-זה: 'דעיא-מהימנא'.

"את הכבש האחד תעשה בנקר, ואת הכבש
השני תעשה בין הערבים" (שמות כט, לט)

סט.

(ח"א מד)

על-ידי 'מחאת-כפיים' בתפלה - יש כח
בידינו לטהר 'אור ארץ-העמים',
ולגרש אור הטמא. ואז נטהר 'אור המקום'
שאיש הישראלי מתפלל, ושואב 'אור-
הקדוש' כמו ב'ארץ-ישראל'.

וזוה פרוש (ברכות כו:): "תפלות פנגד
תמידין תקנום". "תמיד" - זה
בחינות 'ארץ-ישראל', כמו שכתוב (דברים יא,
יב): "תמיד עיני ה' אלקיך בה".

הינו: צריך לראות שיתפלל תפלתו
ב'אורא דארץ-ישראל', הינו: תקון
מחשבות-זרות שבתפלה, שהם בחינות
"תפלות פנגד".

ועל-ידי 'מחאת-כף' - אזי הוא דר
ב'אורא דארץ-ישראל', ו'יש לו'
אלוקי" (פתבות קי:), ונתבטל 'מחשבות
עכו"ם'.

ו'תפלה' - היא בחינת 'אמונה', כמו שכתוב
(שמות יז, יב): "ויהי ידיו אמונה עד
בא השמש", ותרגומו: "פרישן בצלו".

ונגד אמונה - הם ה'כפירות', 'מחשבות
עכו"ם'.

ותקנום: על-ידי 'תמידין', על-ידי 'ארץ-
ישראל', על-ידי 'מחאת-כף'.

סז.

(ח"א נז, ו)

כשזוכה לבחינת 'ענג-שבת', אז אין
צריך ל'צום' - כי פועל
באכילתו, מה שפעל על-ידי הצום, הינו:
"להשבית אויב" (תהלים ח, ג).

כי 'אכילת-שבת' קדש היא - "וכל זר לא
יאכל קדש" (ויקרא כב, י).

ואז נכנע ה'כבד' ונתבטל כחו, בבחינת
(זהר תרומה קלה:): "וכל שולטני רגזין",
שהם בחינת (ברכות סא:): "כבד פועס" -
"כלהו ערקין ואתעברו" (זהר שם). ונתגדל
ה'מחה-החכמה' ומאיר ב'פניו', בבחינת (זהר
שם): "ואנפחא נהירין בנהירו עלאה".

ואז: "וכלא אהבה" (זהר ואתחנן רסז:), בבחינת
(שיר-השירים ז, ז): "אהבה בתענוגים".

"שבעת ימים תמלא ידם" (שמות כט, לה)

סח.

(ח"א כב, ג)

צריך לראות למלאת ה'ידיים', שהיא
ה'אמונה' - על-ידי הארה מ'שבועה'
רועים, שהם 'פכליות של כל מנהיגי-הדור'
- בבחינת (שמות כט, לה): "שבעת ימים
תמלא ידם".

כי הם 'רועים' ה'אמונה', לתקנה
ולהשלימה, ועל-שם-זה נקראים
'רועים', על-שם (תהלים לז, ג): "ורעה
אמונה". וכל עקר 'אמונת-ישראל',
ממשיכין הם להדור.

וזוה בחינת (דברים לג, ג): "כל קדשיו בידך"
- שהם בחינת 'פכליות של כל

פרוש אחר: "תפלות פנגד תמידין" - שעל-ידי התפלה, נתגלה סודות-התורה, הנקראים 'פבשונו של עולם', 'פבשי דרחמנא', כמו שכתוב (משלי כז, כו): "וכבשים ללבושך" - כמו שדרשו רז"ל על פסוק זה בחגיגה יג: "דברים שהם פבשונו של עולם" וכו'.

ו'תמידין' הם 'פבשים', כמו שכתוב (שמות כט, לט; במדבר כח, ד): "את הכבש אחד תעשה בבקר" וכו'.

פרוש אחר: "תפלות פנגד" - הינו: ה'מחשבות-זרות' שהם 'פנגד', שהם מבלבלין תפלתו. ונקראים 'מבול', שהם 'מבלבלין' את תפלתו.

ותקונו: שיתן צדקה לארץ-ישראל. ועל-ידי-זה הוא נכלל ב'ארץ-ישראל', אשר עליה נאמר (בזבחים קיג, על הפסוק ביהזקאל כב, כד): "ארץ לא גשמה ביום זעם". ועל-ידי-זה נצול מ'מחשבות-זרות'.

וזה: "תמידין תקנום" - 'תקונום': על-ידי 'ארץ-ישראל', שנאמר בזה (דברים יא, יב): "ארץ אשר וכו' תמיד עיני ה' אלקיה בזה".

גם "אורא דארץ-ישראל מחכים" (פבא-בתרא קנח:), ועל-ידי-זה נזדבד 'מחוי', הינו: 'מחשבתו'.

"עלת תמיד לודותיכם" (שמות כט, מב)

ע.

(ח"א כח, פל התורה)

המתנגדים והמבזים והמחרפים יראי-השם, זה מחמת שמקבלים תורה מ'תלמידי-חכמים שדין יהודאין'.

כי 'תלמידי-חכמים שדין יהודאין', מקבלים תורתם מה'שדין' שיש להם תורה נפולה מ'אלפין נפולין'.

וב'אלפין' אלו כתיב בשלמה: "וידבר שלשת אלפים משל ויהי שירו המשה ואלף" (מלכים-א ה, יב) כי שלמה זכה להם בקדשה. אבל הם מקבלין מהם דרך הקלפות וכו'. וצריכין להתרחק מאד מלשמע מהם תורה וכו'.

ועצה ותקון לזה: היא בחינת 'תולע', בחינת 'אמונה' וכו', והוא בחינת 'אברהם', בחינת 'חסד', בחינת 'אמונה'. כי על-ידי 'אמונה' בחינת 'מין' - מתגבר על אויביו וכו'. ובזה ה'חסד' מתקן אלו ה'אלפין הנפולים'.

ואי-אפשר לבוא לחסד - אלא על-ידי שיכנים תלמידי-חכמים צדיקים לתוך ביתו. כי "המכנים אזרחים תלמידי-חכמים אמתיים לתוך ביתו, פאלו הקריב תמידין", כמאמר חז"ל (ברכות י: על מלכים-ב ד, ט): "איש קדוש עובר עלינו 'תמיד' וכו'".

ובזה השמוש שעומד עליהם ומשמש אותם - זוכה ל'חסד' הנ"ל, כמאמר (כתבות צו): "כל המונע תלמידו מלשמשו, פאלו מונע ממונו חסד".

ובשביל-זה היה ה'תמיד' 'פבש' - כי ממונו נתתקנו ה'אלפין', בבחינת (ירמיה יא, ט): "ואני ככבש אלוף". וזה בחינת 'פבש' - "שכבוש תחת יד רבו ומשמש אותם".

וזה: 'תמ"ד', גימטריא ד' אלפין [ד' פעמים: אל"ף] - שהוא 'תקון ה'אלפין'.

וְשָׁמְעֵנוּ מִפִּי הַקָּדוֹשׁ: "שִׁזְזָה הַתּוֹרָה, מִרְמֵז בָּהּ כָּל הַפְּנוּנוֹת שֶׁל 'פְּרִשְׁת הַתְּמִיד' שְׂאוֹמְרִים בַּבֶּקֶר", וּבְאֵר לָנוּ קֶצֶת. וְעַיִן בַּפְּנוּנוֹת, וְתִרְאָה וְתִבְיִן: שֶׁכָּל הַפְּנוּנוֹת שֶׁל 'פְּרִשְׁת הַתְּמִיד', מִבְּאָרִים בְּתוֹרָה הַזֹּאת!

כִּי מִבְּאֵר שָׁם: שִׁתְּמִיד' מִכְּנִיעַ קְלִפּוֹת-דְּעִשְׂיָה וְכוּ', שֶׁהֵם בְּחִינַת 'עֲבוּדָה-זָרָה' וְכוּ'. וְ"עוֹלָת" גִּימְטְרִיא שָׁם: אב"ג ית"ץ וְכוּ', שֶׁהוּא בְּחֶסֶד' וְכוּ', בְּסוּד: וַיִּשְׁבֶּם אֲבָרְהָם בַּבֶּקֶר" (פְּרָאשִׁית יט, כז; כא, יד; כב, ג).

וְהוּא סוּד (ישעיה מא, יד): "אֵל תִּירָאֵי תוֹלְעֵת" וְכוּ'. וַיֵּשׁ בְּנִגְדוֹ בְּקִלְפָּה 'תוֹלְ"ע', אֲשֶׁר מִכְּלָה וְאוֹכֵל הַכֹּל וְכוּ'.

וְעַל-כֵּן צִוָּה הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ בְּרַחֲמָיו: לְהַקְרִיב 'עוֹלֹת תְּמִיד' - לְהַתְגַּבֵּר 'עוֹלֹת תְּמִיד' שֶׁבִקְדָשָׁה, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'תוֹלְעֵת יַעֲקֹב', עַל הַ'תוֹלְ"ע' שֶׁבְּקִלְפָּה' וְכוּ'.

וְדַע: כִּי כָּל 'קֶרְבֵּן עוֹלָה', הִיא בְּבְחִינַת 'לֵאָה' וְכוּ', וְלָכֵן בָּא 'עוֹלֹת תְּמִיד' בְּנִגְדָּה - בְּדִי לְמַתַּק דִּינֶיהָ, בְּדִי שֶׁלֹּא יִשְׁלַט וַיִּמְשַׁל הַ'תוֹלְעֵת הַטָּמֵא', וְ'תוֹלְ"ע' יִחְזַר לְ'עוֹלֹת'.

וְזֶה שֶׁכְּתוּב (בַּמִּדְבָּר כח, ו): "עוֹלֹת תְּמִיד" - כִּי 'תְּמִיד' בְּגִימְטְרִיא 'ד' אֶלְפִין' שֶׁלּוֹקַחַת 'לֵאָה' וְכוּ'.

כָּל-זֶה מִבְּאֵר בְּפִרְיֵי-עֵץ-חַיִּים, 'שֶׁעַר הַקְּרִבְנוֹת' פָּרַק ד', עַיִן-שֶׁם הֵיטֵב, וְתִדְקָדֵק וְתִרְאָה: שֶׁכָּל-זֶה מִבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְ - כִּי מִבְּאֵר שָׁם: שֶׁהַמִּתְנַגְּדִים הַמְּחַרְפִּין יִרְאִי-הַשֵּׁם, זֶה נִמְשָׁךְ מִה'אֶלְפִין הַנְּפוּלִים, שֶׁאֵלּוּ הָאֶלְפִין בְּקִדְשָׁה' הֵם בְּחִינַת 'לֵאָה'.

וְאַצְלָם, נַעֲשֶׂה מְזֶה בְּחִינַת (ישעיה ז, יג): "הַמְּעַט מִכֶּם הַלְּאוֹת אֲנָשִׁים, כִּי תִלְאוּ גַם אֲלֵקִים", כְּאֵלּוּ לֹאֶה הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִלְּעֶזֶר וְכוּ'.

כִּי מ'לֵא"ה' נַעֲשֶׂה אֲצֻלָּם בְּחִינַת 'לֹא"ה' - כִּי הֵם יוֹנְקִים מִהַדִּינִים הַקָּשִׁים שֶׁבְּ'לֵאָה', שֶׁמִּשָּׁם אֲחִיזַת הַקְּלִפּוֹת הַקָּשׁוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת עֲבוּדָה-זָרָה הַנִּלְ.

וְזֶה מֵה שֶׁמִּבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְ: שֶׁנּוֹפְלִים בְּ'כַפִּירוֹת', בְּחִינַת 'עֲבוּדָה-זָרָה'. וְהַתְּקוּן: "אֲנֹכִי תוֹלְעֵת וְלֹא אִישׁ" וְכוּ' (תְּהִלִּים כב, ז), הֵינּוּ בְּחִינַת 'תוֹלְעֵת-דְּקִדְשָׁה', שֶׁמִּכְנִיעַ 'תוֹלְעֵת-דְּקִלְפָּה'.

וְזֶה שֶׁמוּבָא לְעֵיל בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְ: שֶׁהוּא בְּחִינַת 'אֲבָרְהָם', כִּי כֵּן מִבְּאֵר שָׁם בַּפְּנוּנוֹת: שֶׁ'תוֹלְ"ע דְּקִדְשָׁה', בְּחִינַת 'עוֹלֹת תְּמִיד', הוּא בְּחִינַת 'חֶסֶד', בְּחִינַת 'אֲבָרְהָם', בְּחִינַת 'חֶסֶד שֶׁבְּגִבּוֹרָה'.

וְזֶה שֶׁמוּבָא בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְ שֶׁהוּא בְּחִינַת: "בְּגִבּוֹרוֹת יֵשַׁע יְמִינוֹ" (שִׁם כ, ז), הֵינּוּ בְּחִינַת 'חֶסֶד שֶׁבְּגִבּוֹרָה'.

וְזֶה שֶׁמוּבָא שָׁם: שֶׁעַקֵּר הַתְּקוּן: "עַל-יַדֵּי שִׁיכְנִים אוֹרְחִים תִּלְמִידֵי-חֲכָמִים בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ, שֶׁנִּחְשָׁב כְּאֵלּוּ הַקְּרִיב תְּמִידִין".

כִּי 'תְּמִיד' בְּגִימְטְרִיא ד' אֶלְפִין. כִּי עַקֵּר הַתְּקוּן: עַל-יַדֵּי בְּחִינַת 'קֶרְבֵּן תְּמִיד', שֶׁעוֹלָה ד' אֶלְפִין, שֶׁעַל-יַדֵּי-זֶה נִתְּקַנֵּן ה'אֶלְפִין' הַנִּלְ, וְזוֹכִין לְבְּחִינַת 'תוֹלְ"ע דְּקִדְשָׁה', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'עוֹלֹת תְּמִיד', בְּחִינַת "חֶסֶד לְאֲבָרְהָם" (מִיכָה ז, כ).

עַיִן בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְ וּבַפְּנוּנוֹת הֵיטֵב, וְתִבְיִן אֵיךְ נִכְלָלוּ כָּל הַפְּנוּנוֹת שֶׁל 'פְּרִשְׁת הַתְּמִיד' בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְ. עַיִן הֵיטֵב וְתִבְיִן פְּלִאוֹת.

[עֵינִי לְקוּטִי-הֶלְכוֹת, תוֹלְעִים ג': הַפְּנוּת שֶׁל 'קָרְבָן-תְּמִיד' עוֹלֵת-תּוֹלַע", עַל-פִּי לְקוּטִי-מוֹהֵר"ן ח"ב יב ז'אִיָּה הִשָּׂה לְעוֹלָה].

עא.

(ח"א לה, ח)

בְּשֹׂאֲדָם עוֹסֵק בַּמִּשְׁא-וּמִתֵּן בְּאִמוּנָה, זֶהוּ בַּחֲנִינֵת ה'הִקְרַבְתָּ הַקְּרִבָּן-תְּמִיד', וְהִקְטַרְתָּ הַקְּטֹרֶת'.

עב.

(ח"ב ז, יא)

בְּזִמְנֵי שְׁבִית-הַמִּקְדָּשׁ, הָיָה קִיָּם, הִיָּנוּ נְקִיִּים מֵעוֹזְנוֹת, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (ישעיהו א, כא): "צֹדֵק יִלִּין בָּהּ", וּפִרַשׁ רַש"י: "כִּי תְּמִיד שֶׁל שָׁחַר הָיָה מְכַפֵּר עַל עֲבֵרוֹת שֶׁל לַיְלָה, וְתְּמִיד שֶׁל בֵּין הָעֶרְבִים הָיָה מְכַפֵּר עַל עֲבֵרוֹת שֶׁל יוֹם".

כִּי יִשְׂרָאֵל "עַם קְדוֹשׁ" (דְּבָרִים ז, ו; יד, ב"כא; כו, יט), לְפִי גֵדֹל רוּחָנִיּוֹתָם וְדִקּוּתָם, אֵינִי יְכוּלִין לְשֹׂא עֲלֵיהֶם הַמִּשְׁא שֶׁל עוֹזֵן אֲפֹלוּ יוֹם אֶחָד - עַל-כֵּן אָנוּ צָרִיכִין ה'בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ' שְׂיִכַּפֵּר עֲלֵינוּ בְּכָל יוֹם!

וּמֵעַתָּה שְׁחָרַב בֵּית-הַמִּקְדָּשׁנוּ, אֵינִי אָנוּ יְכוּלִים לְנַקּוֹת עֲצָמָנוּ מִן הָעוֹזְנוֹת, כִּי אֵינִי מִי שְׂיִכַּפֵּר בְּעֵדְנֵנוּ.

"וְנַעַדְתִּי שְׁמָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל, וְנִקְדַּשׁ בְּכַבְדִּי"
(שְׁמוֹת כט, מג)

עג.

(ח"א סז, בְּסוּף)

ה'כְּבוֹד' הוּא בַּחֲנִינֵת 'קִדְשׁ', כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (שְׁמוֹת כט, מג): **"וְנִקְדַּשׁ בְּכַבְדִּי"**.

עד.

(ח"א ע)

זֶה בַּחֲנִינֵת ה'כְּבוֹד' הַנֶּאֱמָר **אֶצֶּל ה'מִשְׁכָּן'**, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (שְׁמוֹת כט, מג): **"וְנִקְדַּשׁ בְּכַבְדִּי"**, וְכְמוֹ שְׁכַתּוֹב (שָׁם מ, לד): **"וּכְבוֹד ה' מָלֵא אֶת הַמִּשְׁכָּן"**.

כִּי כָּל ה'כְּבוֹד' שֵׁישׁ לְכָל אָדָם שֶׁבָּעוֹלָם, מְקַטֵּן וְעַד גְּדוּל - בְּכֵם הֵם מְקַבְּלִים רַק מִזֶּה הַצְּדִיק, שֶׁהוּא בַּחֲנִינֵת 'עֶפְרָה' בַּחֲנִינֵת 'מִשְׁכָּן', שֶׁמִּמֶּנּוּ נִמְשָׁךְ הַכֹּל.

עה.

(ח"א קלא)

צָרִיךְ לְהִתְיַרָא וְלִפְחַד מִן ה'כְּבוֹד', כִּי 'כְּבוֹד' הוּא 'סִפְנָה גְּדוּלָה', 'סִפְנֹת-נַפְשׁוֹת', כִּי הוּא דָן אֶת כָּל הַדִּינִים, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (תְּהִלִּים כד): **"מִלֶּךְ הַכְּבוֹד"**.

כִּי 'כְּבוֹד' הוּא בַּחֲנִינֵת 'מְלָכוּת', הֵדָן אֶת הַכֹּל. וְאֲזִי הַכֹּל חוֹקְרִים וְשׂוֹאֲלִין (שָׁם כד, י): **"מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד"**, אִם הוּא רְאוּי לְזֶה.

וְזֶה שְׁכַתּוֹב (שְׁמוֹת כט, מג): **"וְנִקְדַּשׁ בְּכַבְדִּי" - "אֵל תִּקְרִי בְּכַבְדִּי, אֲלֵא בְּמִכְבְּדִי"** (זְבַחִים קטז): - **כִּי עַל-יְדֵי ה'כְּבוֹד', יוֹכֵל לְגַרֵם לֹא מִיִּתָּה חֶסֶד-וְשָׁלוֹם!**

וְאֲזִי הוּא נִשְׁקָל בְּמֵאזְנִים: אִם חֶסֶד-וְשָׁלוֹם יִפְגַּם בְּה'כְּבוֹד' בְּחוּט-הַשְּׁעָרָה, שְׁלֹא יִקְבְּלוּ כְּמוֹ שְׁצָרִיךְ - אֲזִי חֶסֶד-וְשָׁלוֹם 'כֶּה-חֹבֶה' מְכַרְעֵת!

"וְהִקְטִיר עָלָיו אֶהְרֵן קְטֹרֶת סַמִּים בְּבִקְרָה בְּבִקְרָה"
(שְׁמוֹת ל, ז)

כָּל עֲנִינֵי ה'קְטֹרֶת' - נִמְצָאִים בְּפִרְשַׁת 'כִּי תִשָּׂא'

לקוטי תפלות

פרשת תצוה

מפתח התפלות

ואַזְגִּינוּ, וַיִּמְשַׁךְ עָלֵינוּ 'הַתְּנוּצָצוֹת דְּקִדְשָׁה' - וְנִזְכָּה לְרוּח־הַקִּדְשׁ, "רוּחַ חֲכָמָה" הַבָּא מִקִּדְשׁ. [תפלות ותחנונים, השמטה ללקוטי-תפלות ח"א כא; עפ"י ח"א כא]

[ו] "וְאַתָּה תִּדְבֹר אֶל כָּל חַכְמֵי לֵב, אֲשֶׁר מֵלֹאֲתֵי רוּחַ חֲכָמָה" (שמות כח, ג) - שְׂנִזְכָּה לְרוּחַ חֲכָמָה דְּקִדְשָׁה, וְנִזְכָּה לְהַעֲלִים הַסּוּדוֹת שְׂאִין רִשְׁאִין לְגִלּוֹתָם. [ח"א סא; עפ"י ח"א סא]

[ז] "וְעֲשִׂיתָ צִיץ זָהָב טָהוֹר, וּפְתַחְתָּ עָלָיו פְּתוּחֵי חֹתָם קִדְשׁ לָהּ" (שמות כח, לו) - שְׂנִזְכָּה לְהַסְתַּפְּלוֹת טָהוֹר וְזָךְ וְצָח, וְעַל-יְדֵי הַהֶסְתַּפְּלוֹת עַל אֵיזָה דְּבָר, יִהְיֶה עוֹלִין כָּל הַנִּיצוּצוֹת הַמְּלַבְּשִׁין בָּזָה, לְשִׂרְשׁוֹן. [תפלות-ותחנונים ח"א ה; עפ"י ח"א צד]

[ח] "וְהָיָה עַל מִצְחוֹ תַמִּיד לְרִצּוֹן לָהֶם לִפְנֵי ה'" (שמות כח, לח) - שְׂנִזְכָּה לְהָאָרֶת מִצְח־הָרִצּוֹן, וְעַל-יְדֵי-זָה יִמְתַּק וְיִתְבַטֵּל כָּל הַגְּזֵרוֹת וְהַדְּיִנִּים. [ח"א קד; עפ"י ח"א רטו]

[ט] "וְהָיָה עַל מִצְחוֹ תַמִּיד לְרִצּוֹן לָהֶם לִפְנֵי ה'" (שמות כח, לח) - שְׂנִזְכָּה שְׂיִתְגַּלָּה וְיֵאִיר בְּעוֹלָם הָאָרֶת מִצְח־הָרִצּוֹן, שֶׁהוּא 'רִצּוֹן-שְׂבִרְצוֹנוֹת' - וְיִתְגַּבֵּר עַל 'מִצְח־הַנְּחָשׁ' - וְעַל-יְדֵי-זָה יִתְבַטֵּל 'חֲכָמַת-הַטְּבַע' מִן הָעוֹלָם - וְנִזְכָּה לְהַגְבִּיר הָרִצּוֹן-דְּקִדְשָׁה. [ח"ב ד; עפ"י ח"ב ד]

[א] "פְּתִית לְמָאוֹר" (שמות כז, כ) - שְׂנִזְכָּה לְנִצֵּל מִיִּסּוּרִים - אֶף-עַל-פִּי שְׂבִאֲמַת אָנוּ יוֹדְעִין, שֶׁכָּל הַיִּסּוּרִים הֵם לְטוֹבַתְנוּ, לְהַכְנִיעַ הַגּוֹף, וּלְכַתּוֹת הַחֲמוֹר, וּלְהָאִיר הַצּוּרָה, וּלְגַדֵּל הַנֶּפֶשׁ. [תפלות-ותחנונים ח"א כה; עפ"י ח"א קע]

[ב] "פְּתִית לְמָאוֹר" (שמות כז, כ) - שְׂנִזְכָּה שֶׁהַצְּדִיקִים יִקְרְבוּ אוֹתָנוּ בְּרַחֲמִים, בְּפָנִים שׁוֹחֲקוֹת וּמְאִירוֹת - וְנִזְכָּה לְקַבֵּל כָּל דְּבָרֵיהֶם, אֶף אִם יִיָּסְרוּ וַיִּבְזּוּ אוֹתָנוּ כְּדֵי וּלְהַכְנִיעַ עֲזוֹת גּוֹפְנוֹ וּלְהָאִיר בָּנוּ. [תפלות-ותחנונים ח"ב ב; עפ"י ח"ב לח]

[ג] "לְהַעֲלֹת נֹר תַמִּיד" (שמות כז, כ); "מִדְּלִיק עַד שֶׁתֵּהָא שְׁלֵהֶבֶת עוֹלָה מֵאֲלֵיהָ" (רש"י; שְׁפַת כּא.) - שְׂנִזְכָּה לְקִדְשֵׁי 'שְׂבַעַת הַנְּרוֹת' - וְנִזְכָּה עַל-יְדֵי-זָה לְאוֹר הַמְּקִיפִים הַקְּדוּשִׁים, 'שִׁפְעַ רוּח־הַקִּדְשׁ' - וְשִׁיתְלַהֵב לִבְנוֹ בְּהַתְלַהֲבוֹת גְּדוֹל, וְשִׁתֵּהָא "שְׁלֵהֶבֶת לִבְנוֹ עוֹלָה תַמִּיד מֵאֲלֵיהָ". [ח"א כא; עפ"י ח"א כא]

[ד] "לְהַעֲלֹת נֹר תַמִּיד" (שמות כז, כ) - שְׂנִזְכָּה שְׂיִהְיֶה נֶעֱשִׂין מִהַמְּצוֹת שְׁלֵנוּ, נְרוֹת הַרְבֵּה - וְנִזְכָּה בַעֲת מִיִּתְנַנוּ, לְחַפְּשׁ וּלְבַקֵּשׁ בַּגְּזוּיָא-דְּמִלְכָּא, אֲצֵל אֱלוֹ הַנְּרוֹת. [ח"א קמו; עפ"י ח"א ערה]

[ה] "וְאַתָּה תִּדְבֹר אֶל כָּל חַכְמֵי לֵב, אֲשֶׁר מֵלֹאֲתֵי רוּחַ חֲכָמָה" (שמות כח, ג) - שְׂנִזְכָּה לְקִדְשׁ פִּינוּ וְעֵינֵינוּ

[י] "וּנְעַדְתִּי שְׁמָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל, וְנִקְדַּשׁ [הַמְשָׁכָן. רש"י] בְּבִדְי" (שְׁמוֹת כט, מג) - שְׁנִזְכָּה לְקַבֵּל הַכְּבוֹד-דְּקִדְשָׁה מִהַצְדִּיקִים-הָאֲמֵתִיִּים, אֲשֶׁר כָּל הַכְּבוֹד-דְּקִדְשָׁה

שׁוֹכֵן אֲצֵלְם, כִּי הֵם בְּחִינַת מְשַׁפֵּן כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ. [ח"א ע; עפ"י ח"א ע]

רק אנו שוכבים נרדמים עיפים ויגעיים, תחת כבוד המשא של היסורים, ואין יכולים לזוז עצמנו כלל.

כי האמת אנו יודעין ומאמינים באמונה-שלמה: כי בודאי כל היסורים שאתה שולח עלינו לפעמים, הם בודאי לטובתנו, "לכלא הפשע ולהתם חטאת, ולכפר עון, ולהביא צדק עלמים", ולהכניע הגוף, ולכתת החמר, ולהאיר הצורה, ולגדל הנפש.

אבל מה נעשה, כי דל כחנו מאד, ואי אפשר לנו כלל לסבל היסורים.

על-כן חוס ויחמל נא עלינו, בזכות אבותינו, ובזכות כל הצדיקי-אמת, שסבלו יסורים רבים וגדולים בשבילנו. והצילנו מעתה, מפל מיני צער ויסורים, והושיענו מהרה למען שמך.

☪ [א] תפלות-ותחנונים ח"א כה ☪
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א קע, 'ה' מה רבו צרי')
"בתית למאור" (שמות כז, כ)
"בתית" דיקא - כי צריכין לבטש ולכתת הגוף, ולסבל כמה יגיעות גדולות, וכמה מיני מרירות, עד שיזכה שיוכל האור לתפס בנשמתו - בבחינת (והר שלח קסח): "אעא דלא סליק בה נהורא, מבטשין לה. גופא דלא סליק בה נהורא דנשמתא, מבטשין ליה". [עץ שלא עולה בו האור כשהדליקו אותו - מכתשים אותו, עד שיאיר. כמורכב גוף שלא עולה בו 'אור-הנשמה' - בותשים אותו ביסורים, עד שיעלה בו 'אור-נשמתו'].
שנזכה לנצל מיסורים - אף-על-פי שבאמת אנו יודעין, שכל היסורים הם לטובתנו, להכניע הגוף, ולכתת החמר, ולהאיר הצורה, ולגדל הנפש

"צרות לבבי הרחיבו, ממצוקותי הוציאני. יהוה אל באפך תוכיחני, ואל בחמתך תיסרני". יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי שלא אחטא עוד, ומה שחטאתי לפניך, מחק ברחמיך הרבים, אבל לא על ידי יסורים ויחלאים רעים.

רבוננו של עולם, אתה ידעת, כי כפי שפלות ערפנו וגדל חלישות כחנו, אין לנו כח כלל לסבל יסורים.

כי גם בלא זה, דעתנו קצרה ומבלבלת מאד, ומכל-שכן אם באים עלינו איזה יסורים, חס-ושלום, רחמנא-לצלן, אזי הם מעבירים אותנו לגמרי, על דעתנו ועל דעת המקום, חס-ושלום.

וכל-כך נאטם לבבנו בשעת היסורים ורחמנא-ליצלן, עד אשר קשה לנו אפלו לצעק ולזעק אליך עד שתחננו,

☪ [ב] תפלות-ותחנונים ח"א ב ☪
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב לח, 'לפעמים הגדול הולך')
"בתית למאור" (שמות כז, כ)
"בתית" דיקא - כי צריכין לבטש ולכתת הגוף, ולסבל כמה יגיעות גדולות, וכמה מיני מרירות, עד שיזכה שיוכל האור לתפס בנשמתו - בבחינת (והר שלח קסח): "אעא דלא סליק בה נהורא, מבטשין לה. גופא דלא סליק בה נהורא דנשמתא, מבטשין ליה". [עץ שלא עולה בו האור כשהדליקו אותו - מכתשים אותו, עד שיאיר. כמורכב גוף שלא עולה בו 'אור-הנשמה' - בותשים אותו ביסורים, עד שיעלה בו 'אור-נשמתו'].
שנזכה שהצדיקים יקרבו אותנו ברחמים, בפנים שוחקות ומאירות - ונזכה לקבל כל דבריהם, אף אם ייסרו ויבזו אותנו כדי ולהכניע עצות גופנו ולהאיר בנו

מבטשין ליה. אורף-הכי, גופא דלא סליק
ביה נהורא-דנשמתא."

⊗ [ג] לקוטי-תפלות ח"א כא ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א כא, "עתיקא טמיר וסתים")

"להעלות נר תמיד" (שימות כז, ב)

"מדליק עד שיתאה שלהבת עולה מאליה"

(רש"י, שבת כא.)

שנזכה לקדשת 'שבעת הנרות' - ונזכה על-ידי-
זה ל'אור המקיפים הקדושים', 'שפע רוח-הקדש'
- ושיתלהב לבנו בהתלהבות גדול, ושיתאה
"שלהבת לבנו עולה תמיד מאליה"

ובבן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו
ואלהי אבותינו, מלא רחמים,
שתרחם עלינו, ותעזרנו ותושיענו מהרה,
שנתחיל מעתה לקדש את "שבעת הנרות
המאירין אל מול פני המנורה הקדושה",
שהם: העינים, והאזנים, והפה, והחטם.

ועל-ידי-זה נזכה להמשיך אלינו
'אור-הפנים' שהוא 'שפע
אלקי', שהוא השגת המקיפים הקדושים
של השכל, ונזכה להבין ולהשכיל עמקי
סודותיך.

רבוננו של עולם, חוס וחסנו ושמע קול
תפלתנו ברחמים, ותשפיע עלינו
שפע אלקי, שפע השכל האמת, שפע
המקיפים הקדושים, שפע רוח-הקדש.

ויפתח לנו אור השכל, וימהר תנועת
שכלנו, להשיג במהירות גדול,
השגת המקיפים הקדושים, ונזכה להשיג
שכל הנקרא 'קדם' שהוא 'אור-הפנים',
עד שלא נצטרך להשתמש בשום
הקדמה.

רבוננו של עולם, זפנו להתקרב
לצדיקים-אמתיים, ונזכה להיות
רגילים אצלם בכל-פעם, ונזכה לקבל
מהם הארה גדולה בכל-עת, אל מחנו
ושכלנו ודעתנו.

באפן שנזכה על-ידי-זה, לצאת
מבחינת 'מחין-דקטנות', ולעלות
ולבא לבחינת 'מחין-דגדלות'. ועל-ידי-
זה יהיו נמתקין כל הדינים, מעלינו,
ומעל כל עמך בית ישראל.

ותעזר רחמים בלב הצדיקי-אמת,
שיקרכו אותנו ברחמים,
ויאירו פניהם אלינו, וינחמו אותנו,
וידברו על לבנו דברי נחומים ואהבה
והתקרבות, בפנים שוחקות ומאירות
ומסבירות.

ותעזרנו, שנזכה לקבל כל דבריהם,
באהבה ורצון גדול, אף אם
לפעמים ידברו אתנו קשות, ויהיו
מיסרים ומבזים אותנו. ולא נהרהר
אחריהם כלל, רק נדע ונאמין באמת, כי
כל-זה לטובתנו.

כי מחמת שרואים בנו איך שגבר עלינו
עזות-הגוף ותאוותיו וגשמיותו, עד
שאין אנחנו יכולים לקבל הארתם
הקדושה על-ידי 'הארת-פנים', ועל-כן
מכרחים ליסר אותנו ביסורים ובזיונות,
כדי לבטל ולהכניע גשמיות ועזות גופנו,
ואז יהיו יכולים להאיר בנו.

ובכמו שאמרו רבותינו זכרונם-לברכה:
"אעא דלא סליק ביה נהורא,

ועל-ידי מהירת תנועת השכל הזה, נזכה שתהא "שלהבת לבנו עולה תמיד מאליה".

ותעזרנו תמיד, שיתלהב לבנו בהתלהבות גדול באמת לעבודתך וליראתך "ברשפי שלהבת יה".

ועל-ידי התלהבות דקדושה של הלב, נזכה לתקן את כל הפגמים שפגמנו על-ידי התלהבות-הלב דסטרא-אחרא. ונזכה לתקן מהרה את כל פגם החמימות וההתלהבות שהיה לנו לדברים גשמיים, לתאוות-רעות ומדות-רעות, עד אשר באנו לידי חטאים ועונות גדולים, על-ידי התלהבות-הלב, לתאוות עולם-הזה.

על-כן באתי "לשחר פניך", אדונינו אלהינו, יכמרו רחמיך עלינו, ותשתדל בהצלותינו, ותתאמץ בתקון נפשותינו, ותעזרנו מעתה, שלא יהיה לנו עוד שום התלהבות בלבנו לשום תאוה שבעולם, אפלו לדברים המתרים, מכל-שכן וכל-שכן שלא יעלה בלבנו שום התלהבות חסוֹשֵׁלוֹם, לשום דבר האסור לנו.

ותעזרנו ותחננו ותשפיע עלינו בחמלתך, שנזכה שיהיה לנו התלהבות-הלב דקדושה, להתלהב בשלהובין-דרחימותא לשמך ולעבודתך באמת, להתפלל ולהתחנן, ללמד וללמד ולקיים את כל מצותיך, בהתלהבות גדול בקדושה ובטהרה, כרצונך הטוב באמת.

ועל-ידי-זה נזכה לתקן, כל פגם ההתלהבות דסטרא-אחרא, שהיה בלבנו, מנעורינו עד היום הזה, באפן שנזכה שיטהר ללבנו באמת.

ועל-ידי-זה נזכה לפרש שיחתנו לפניך תמיד, ונזכה לרצות ולפייס אותך ולהתחנן לפניך בכל-פעם, בדבורים חדשים אמתיים, שיהיה לנחת ולרצון לפני כסא כבודך.

ונזכה להתקרב אליך, בהתקרבות גדול, באמת ובלב שלם, כאשר נאה לעם סגלתך. "לב טהור ברא לי אלהים, ורוח נכון חדש בקרבי. אל תשליכני מלפניך, ורוח קדשך אל תקח ממני".

◉ [ד] לקוטי-תפלות ח"א קמו ◉

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ערה, 'דע שכל מצוה')

"להעלות נר תמיד" (שימות בז, ב)

"פי נר מצוה ותורה אור" (משלי י, ב) - כל מי שעושה מצוות, הוא כאלו מדליק 'נר' לפני הקדוש-ברוך-הוא, ומחיה נפשו, שנקראת 'נר', שנאמר (משלי כ, כו): "נר ה' נשמת אדם". (שימות יד, לו, ג)

שנזכה שיהיו נעשין מהמצוות שלנו, גרות הרבה - ונזכה בעת מיתתנו, לחפש ולבקש בגנוזיא-דמלכא, אצל אלו הגרות

ותזכני להרבות במצוות כל ימי חיי, בקדושה ובטהרה גדולה, ובשמחה וחדוה רבה ועצומה.

עד שאזכה, שיהיו נעשין מהמצוות שלי, גרות קדושות הרבה. ומכל מצוה ומצוה, יהיה נעשה ממנה נר קדוש ונורא, כמו שכתוב: "פי נר מצוה ותורה אור".

וְתִשְׁלַח בְּלִבִּי, עֲצוֹת שְׁלֵמוֹת אֲמִתִּיּוֹת,
בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה,
בְּאִפְּן שְׂאֵזְכָּה מֵעַתָּה עַל-כָּל-פָּנִים,
לְתִשׁוּבָה-שְׁלֵמָה בְּאֵמֶת, לְסוּר מֵרַע,
וּלְעֲשׂוֹת הַטּוֹב בְּעִינֶיךָ תָּמִיד.

עַד שְׂאֵזְכָּה בְּרַחֲמֶיךָ, לִהְיוֹת בְּכֻלָּל
יְרֵאִיךָ וּתְמַיִמְךָ, הַזּוֹכִים לְרַב טוֹב
הַצָּפוֹן וְגִנוּז, אֲשֶׁר אַתָּה נוֹתֵן לָהֶם רִשׁוּת,
לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ בְּגִנְזֵי־אֲדָמָלְכָא, אֲשֶׁר־י
חֻלְקָם.

וְאֵזְכָּה, שִׁיְהִיו נַעֲשִׂין גְּרוֹת קְדוּשׁוֹת,
מִכָּל הַמְּצוֹת שְׂאֵתָה מְזַכְּנֵי
לְעֲשׂוֹת בְּחֵי. וְאַצֵּל אֱלוֹ הַגְּרוֹת הַקְּדוּשׁוֹת
שֶׁל הַמְּצוֹת, אֵזְכָּה בְּעַת מִיתָתִי, לְחַפֵּשׂ
וּלְבַקֵּשׁ בְּגִנְזֵי־אֲדָמָלְכָא, וְלֹא אֵיעוּל
בְּכִסּוּפָא קַמְךָ.

וְעַל-יְדֵי-זֶה אֵזְכָּה, בְּמַדְרַגְתִּי הַשְּׁפֵלָה
מְאֹד, גַּם-כֵּן לְאֵיזָה
הַתְּנוּצָצוֹת-דְּקִדְשָׁה שִׁישׁ בּוֹ מְבַחֲיֵנֶת רוּחַ-
הַקְּדוֹשׁ, שֶׁהוּא בְּחִינַת "רוּחַ חֲכָמָה" הַבָּא
מִקְדָּשׁ.

❁ [ו] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א סא ❁
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א סא, 'תדי רבי שמעון')
"וְאַתָּה תִּדְבֹר אֶל כָּל חַכְמֵי לֵב, אֲשֶׁר
מִלְּאֵתֶיךָ רוּחַ חֲכָמָה" (שְׁמוֹת כח, ג)
שְׂנֻזָּכָה לְרוּחַ חֲכָמָה דְּקִדְשָׁה, וְנֻזָּכָה לְהַעֲלִים
הַסּוּדוֹת שְׂאִין רִשְׁאִין לְגַלּוֹתָם

וְזַכְּנֵי לִהְיוֹת "נְאֻמָּן רוּחַ מְכֻסָּה דְּבַר",
וְתִתֵּן לִי כַח מֵאַתָּה, וְתִשְׁפִּיעַ עָלַי
'רוּחַ חֲכָמָה דְּקִדְשָׁה', וְאַמוּנָה שְׁלֵמָה
בְּאֵמֶת.

וְתִשְׁמְרֵנִי וְתִצְלִילֵנִי, שְׁלֹא אֶהְיֶה חֵס-
וְשָׁלוֹם "הוֹלֵךְ רְכִיל מְגֵלָה
סוּד". רַק תִּתֵּן לִי כַח, לְהַעֲלִים וּלְהַצְפִּין
אֶת כָּל הַדְּבָרִים שְׂאִין רִשְׁאִין לְגַלּוֹתָם.

❁ [ז] תַּפְלוֹת-וְתַחֲנוּנִים ח"א ה ❁
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א צד, 'זכר חסדו ואמונתו')
"וְעֲשִׂיתָ צִיץ זָהָב טָהוֹר, וּפְתַחְתָּ עָלָיו
פְּתוּחֵי חֲתָם קֹדֶשׁ לַה'" (שְׁמוֹת כח, לו)
שְׂנֻזָּכָה לְהַסְתַּפְּלוֹת טָהוֹר וְזָךְ וְצַח, וְעַל-יְדֵי
הַהַסְתַּפְּלוֹת עַל אֵיזָה דְּבַר, יִהְיֶה עוֹלִין כָּל
הַפְּנִיצוּצוֹת הַמְּלַבְּשִׁין בְּזָה, לְשִׁרְשׁוֹן

אַתָּה הוּא אֱלֹהֵינוּ בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ
וּבְשָׁמַי הַשָּׁמַיִם הָעֲלִיוֹנִים, אַתָּה

❁ [ה] תַּפְלוֹת-וְתַחֲנוּנִים ❁
הַשְּׁמִטָּה לְלְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א כא
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א כא, 'עתיקא טמיר וסתים')
"וְאַתָּה תִּדְבֹר אֶל כָּל חַכְמֵי לֵב, אֲשֶׁר
מִלְּאֵתֶיךָ רוּחַ חֲכָמָה" (שְׁמוֹת כח, ג)
שְׂנֻזָּכָה לְקֹדֶשׁ פִּינּוּ וְעֵינֵינוּ וְאַזְנֵינוּ, וְיִמְשֹׁךְ עָלֵינוּ
'הַתְּנוּצָצוֹת-דְּקִדְשָׁה' - וְנֻזָּכָה לְרוּחַ-הַקְּדוֹשׁ,
"רוּחַ חֲכָמָה" הַבָּא מִקְדָּשׁ

וְזַכְּנֵי לְקֹדֶשׁ פִּי וְעֵינֵי וְאַזְנֵי כָּל-כֶּף, עַד
שִׁימְשֹׁךְ עָלַי אֵיזָה בְּחִינַת הָאָרֶה
וְהַתְּנוּצָצוֹת דְּקִדְשָׁה, מִקְדָּשֶׁת מֹשֶׁה רַבְּנוּ
עָלֵינוּ-הַשָּׁלוֹם, הַמְּלַבֵּשׁ בְּכָל אֶבֶר
מִיִּשְׂרָאֵל, וְזָכָה לְרוּחַ-הַקְּדוֹשׁ, רוּחַ נְבוּאָה,
בְּמַדְרַגָּה נְפִלְאָה מְאֹד.

עשית את השמים ואת הארץ הימים וכל אשר בהם.

וזבנו להאמין בך באמונה שלמה, כמו שהאמינו בך אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב, וכן כל שאר הצדיקים אבותינו ורבותינו הקדושים.

וזבנו לידע ממך, בידיעה שלמה, בחכמה ושכל אמתי דקדשה, ולקים מקרא שכתוב: "דע את אלהי אביך ועבדהו, בלב שלם ובנפש חפצה, כי כל לבבות דורש יהוה, וכל יצר מחשבות מבין". ונאמר: "וארשתיך לי באמונה, וידעת את יהוה".

וזבני לעינים קדושים, ולהסתכלות טהור וזך וצח. עד אשר על-ידי ההסתכלות לבר - שאסתכל על איזה דבר בחכמה ושכל אמתי - ובאמונה-שלמה שיש בדבר הזה אותיות וניצוצות קדושות.

על-ידי-זה יהיו עולין כל הניצוצות המלבשין בזה הדבר, לשרשן ומקורן, בבחינת: "פתוחי חתם קדש ליהוה".

ומהאותיות והניצוצות, יהיו נעשין דבורים. ועל-ידי אלו הדבורים הקדושים, תשפיע רב טוב לבית-ישראל, אשר זהו עקר התענוג שלך כביכול. ויקים בנו מקרא שכתוב: "זכר חסדו ואמונתו לבית-ישראל, ראו כל אפסי ארץ את ישועת אלהינו".

רבנו של עולם, חוס וחסל נא עלינו, ועל שכנינו עזך וכבודך, ועל כל

האותיות והניצוצות הקדושים אשר המה בגלות גדול וכבד מאד.

ומהר לגאלנו גאלה-שלמה מהרה למען שמך, ויתעלה ויתגדל כבודך על כל העולם, ויקים מקרא שכתוב: "ונגלה כבוד יהוה, וראו כל בשר יחדו כי פי יהוה דבר".

☪ [ח] לקוטי-תפלות ח"א קד ☪
 (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רטו, כ"ד מיני פדיונות)
 "והיה על מצחו תמיד לרצון להם לפני ה"
 (שימות כח, לח)

שנזכה ל'הארת מצח-הרצון, ועל-ידי-זה ימתק ויתבטל כל הגזרות והדינים

רבנו של עולם, מלא רחמים, מלך גואל ומושיע, פודה ומציל ומפרנס ועונה ומרחם בכל-עת צרה וצוקה, אין לנו מלך אלא אתה.

רחם עלינו למען שמך, ברחמיך הרבים והגדולים, ותאיר עלינו עת-רצון תמיד, בזכות אבותינו הקדושים, ותמתיק ותבטל כל הדינים מעלינו, ומעל כל עמך בית-ישראל.

ותפדה נפשנו, מכל הגזרות והדינים, שנגזרו בכל עשרים-וארבע בתי-דיניך הקדושים שיש לך למעלה. בין שהוא קדם גזר-דין, בין שהוא לאחר גזר-דין, מכלם תפדה נפשנו.

ותמתיק ותבטל, כל הדינים והיסורין והגזרות שנגזרו בהם, מעלינו, ומעל כל עמך בית-ישראל, בין

בגוף, בין בנפש, בין בממון. בין בכלל,
בין בפרט.

כי גלוי וידוע לפניך, שאין אתנו יודע
עד מה, איך לעשות פדיון ולבטל
כל הדינים שנגזרו בבתי-דיניך הקדושים.

ואפלו מי שיודע לעשות איזה פדיון,
לבטל איזה דין שבאיזה בית-
דין, עדין אינו יודע לבטל כל הדינים
שבכל העשרים וארבע בתי-דינים. ועל-
ידי-זה אין מועיל הפדיון שלו.

על-כן רחם עלינו בכח וזכות הצדיקים
הגדולים היחידים בדורותם,
שהם בבחינת 'משה רבנו', שיש להם כח
לעשות פדיון לבטל כל הדינים שבכל
העשרים וארבע בתי-דינים.

וחוסה וחמל עלינו בכח וזכות
הצדיקים האלו, ותאיר עלינו
'מצח-הרצון' תמיד כמו בשבת במנחה,
שהוא 'הסתלקות משה' שהוא 'עת-
רצון'.

ועל-ידי-זה תפדה נפשנו ותצילנו
מכל הצרות, ותמתיק
ותבטל כל הגזרות והדינים שנגזרו בכל
העשרים וארבע בתי-דיניך הקדושים.

ותצילני מכל מיני חלאים ומכאובים
ומחוששים (ובפרט לפלוני בן
פלוגית וכו'), ומחסרון-הפרנסה, ומכל מיני
צער ויסורין שבעולם.

מבלי תצילנו ברחמיך הרבים
והגדולים, בכח וזכות 'משה
רבנו' שנסתלק בשבת במנחה, ובכח כל

הצדיקים שהם בבחינת 'משה', שיודעים
לעשות פדיון, להמתיק-הדין שבכל
העשרים וארבע בתי-דינים.

רבנו של עולם, רבנו של עולם, תן
לנו אמונה-שלמה, בטל מעלינו
כל מיני כפירות ובלבולי-אמונה, בטל
מעלינו כל גזרות קשות.

רחם עלינו ברחמים-רבים, ברחמים-
פשוטים, שאין בהם תערבת-דין
כלל, באפן שנוזה מהרה מהרה לשוב
בתשובה-שלמה לפניך באמת.

"ואני תפלתי לך יהוה עת-רצון, אלהים
ברב חסדך, ענני באמת ישעך".

⊗ [ט] לקוטי-תפלות ח"ב ד ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ד,
'ואת הערבים צויתי לכלפוך')

"והיה על מצחו תמיד לרצון להם לפני ה'"
(שימות כח, לח)

שנוזה שיתגלה ויאיר בעולם 'הארת מצח-הרצון',
שהוא 'רצון-שברצונות' - ויתגבר על 'מצח-הנחש'
- ועל-ידי-זה יתבטל 'חכמת-הטבע' מן העולם -
ונזכה להגביר ה'רצון-דקדשה'

"ואני תפלתי לך יהוה עת-רצון, אלהים
ברב חסדך, ענני באמת ישעך".

רבנו של עולם, בעל הרצון, בעל
הרחמים, רעוא דכל רעוין,
סתימא דכל סתימין, עתיק דעתיקין.
אשר הודעת לצדיקיך-האמתיים' שלש-
עשרה מדותיך של רחמים, הפלולים
בתליסר תקוני-דיקנא-קדישא.

חום וחמל עלי ברחמיך הרבים
ברחמיך הגדולים, ברחמיך-
הגנוזים, שאין בהם שום אחיזת-דין
כָּלֵל, וזכנו לשוב בתשובה-שלמה לפניך,
ולהתקרב לעבודתך באמת.

כי אתה יודע באמת, כמה אני רחוק
מקדשתך האמתית, וכמה אני צריך
להתביש בפני הפשוטים שבישראל,
מכל-שכן בפני כשרי-הדור, מכל-שכן
וכל-שכן בפני הצדיקים-האמתיים שבדור.

אבל על רחמיך הרבים אני בוטח,
שעדין יש לי תקוה לתקן את ימי
הפגומים מאד מאד, ולהטיב את מעשי,
לחדש כנשר ימי שעברו בחשך.

על-כן אני תולה עיני אליך ומצפה
לישועתך, עד שתחנני ותחזירני
בתשובה-שלמה לפניך באמת, חיש קל
מהרה, עד שאזכה להיות כרצונך הטוב
באמת.

חוסה עלינו כרב רחמיה, ועזרנו וזכנו
בכח וזכות הצדיקים-האמתיים
הזקנים-שבקדשה, שנזכה לעורר ולגלות
ולהאיר 'הארת מצח-הרצון' שהוא
'רצון-שברצונות'.

ויתגבר 'מצח-הרצון' על 'מצח-
הנחש', להכניע ולשבר ולעקר
ולבטל זמהת 'מצח-הנחש' מן העולם,
שהוא 'חכמת-הטבע', ויתבטל 'חכמת-
הטבע' וה'אפיקורסית' מן העולם.

ויתגלה ויאיר 'מצח-הרצון' בעולם,
ויתגלה בעולם שאין שום

דרך-הטבע כָּלֵל, רק הכל מתנהג
ברצונך הטוב לבד.

ותתפושט האמונה-הקדושה בעולם,
ויאמינו הכל כי אתה בראת
עולמך ברצונך-הטוב אחר העדר הגמור,
והוצאת כל העולמות מאין המחלט ליש,
ובראת יש מאין, ואתה מנהיג עולמך
ברצונך לבד, ואין שום חיוב-הטבע כָּלֵל.

ותתן לנו חכמים-אמתיים דקדשה,
ותתן להם כח, שיקשרו כל
הרצונות ל'שרש-הרצון', ל'מצח-
הרצון', ל'רצון-שברצונות'.

עד שיתגלה ויאיר 'הארת-הרצון'
בעולם, ונזכה ונזכה כלנו לכסף
ולהשתוקק תמיד לעבודתך באמת, ברצון
חזק ותקיף מאד.

ותתבטל 'חכמת-הטבע' מכל העולם,
ובפרט מעמך ישראל
הקדוש אשר בהם בחרת. ויתפשט
'הארת-הרצון' בעולם, וידעו הכל כי אין
שום 'חיוב-הטבע' כָּלֵל, רק הכל מתנהג
ברצונך-הקדוש לבד.

ונזכה כלנו ל'רצון-דקדשה', שיהיה
רצוננו חזק ותקיף ואמיץ בכל-
עת ובכל שעה, לעבודתך וליראתך
ולתורתך. ובכל יום ויום ובכל שעה
ושעה, יתחזק ה'רצון-דקדשה' אצלנו
יותר ויותר.

כי אתה ידעת, פי בשר-ודם אנחנו,
ומחמר קרצנו, ומי יעצר כח לעבדך
באמת.

הן השמים ושמי השמים וכל צבאם, מלאכים ושרפים ואופנים וחיות-הקדש, וכל צבא-מעלה, אין גם אחד שיוכל להתפאר ולומר שיוכל לעבדך, כי לגדלתך אין חקר, ושםך "מרמם על כל ברכה ותהלה".

"אף כי אנוש רמה וכן אדם תולעה", עיף ויגע, ובכל יום ויום יצרנו מתגבר עלינו ופורש רשתות ומכמורות לנפשנו, "בארח זו אהלך טמנו פח לי".

חוסה עלינו כרב רחמיה, וזכנו ועזרנו והושיענו להגביר הרצון-דקדשה, שנזכה להרגיל עצמנו ברצונות טובים תמיד, לכסף ולהשתוקק ולהתגעגע אליך תמיד, ברצון-חזק ובכסופין-אמתיים, בתשוקה-גדולה בכלות-הנפש.

כמו שכתוב: "נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות יהוה, לבי ובשרי ירננו אל אל חי. כלה שארי ולבבי, צור לבבי וחקי אליהם לעולם".

אבי אב הרחמן, משך עבדך אל רצונך, שיהיה כל מגמתי וחספי ורצוני, חזקים תמיד, לזכות להתקרב אליך באמת. ולא אסתפל על הבלי עולם-הזה כלל.

ובני שיהיה רצוני חזק תמיד, רק לזכות להתקרב אליך ולעבודתך, ולא אפסיק הרצון-דקדשה כלל, אולי אזכה שתעשה עמי ככל נפלאותיך הנוראות, ותתחיל מעתה לקרבני אליך באמת.

ותעזרני ותחזקני ותאמצני תמיד בכל-עת, שלא איאש עצמי לעולם שום יאוש כלל, ובעצם מדרגתי השפלה והפחותה מאד מאד, אזכה לקוות ולצפות לישועה-אמתית, לישועה-שלמה תמיד.

ואכונה ואיחל ואחכה תמיד, לזכות לתכלית השלמות פראוי לאיש הישראלי, אשר לכה נוצרתי, ולא ארפה ולא אעזב את הרצון-דקדשה'.

רק אחזק עצמי בכל-עת, לחדש הרצון-דקדשה' יותר, להתחיל בכל-פעם מחדש, להשתוקק ולכסף ולהתגעגע אליך ולעבודתך, ברצון חזק חדש לגמרי.

ותזכנו על-ידי התגלות-הרצון דקדשה, שנזכה להמשיך יראה גדולה עלינו, ונזכה להתירא ולרעד ולפחד ממך תמיד, ולעבדך ביראה-גדולה ובשמחה-רבה, כמו שכתוב: "עבדו את יהוה ביראה, וגילו ברעדה".

ונזכה להיות פרצונה הטוב באמת, ותגלה הרצון בעולם, ותחזק את 'אמונת-הרצון' בחזק גדול, ותבטל כל הספקות. ולא יהיה כח ל'מצח-הנחש', להטיל שום ספק ברצון' חסו-שלום.

רק "כלם ידעו אותך למקטנם ועד גדולם", ויפירו כלם כח מלכותך, וידעו הכל בידיעה חזקה ונכונה, בלי שום ספק כלל, שהכל מתנהג רק ברצון הבורא הכל לבד, יתברך שמו לנצח.

"וּבְמִצְבֵּיהָ עֶבֶד בְּחִיל שָׁמַיָא וְדִירֵי אֶרֶץ, וְלֹא אִתִּי דִי יִמְחָא בִידָהּ וַיֹּאמֶר לָהּ מָה עֲבַדְתְּ".

וּתְרַחֵם בְּרַחֲמֵי-הָרַבִּים, עַל כָּל הַנְּפֹשׁוֹת מֵעַמְּךָ בֵּית-יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר כָּבַד נָפְלוּ וְנִלְכְּדוּ בְרִשְׁתְּ חֻכְמַת-הַטֶּבַע הָרָעָה וְהַמְרָה מְאֹד, וְתוֹצִיאֵם מִשֵּׁם לְשָׁלוֹם.

וְתֹאִיר עֲלֵיהֶם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים, 'הָאֶרֶת-הָרָצוֹן', וַיִּתְּוֹדַע לָהֶם הָאֱמֶת בְּמָקוֹם שָׁהֶם, שְׁאִין שׁוֹם חַיִּיב הַטֶּבַעִי כָּלֵל, רַק הַכֹּל מִתְנַהֵג בְּרָצוֹנְךָ-הַקְּדוֹשׁ לְבַד, וַיִּפְרָחוּ מִמְצוּדָתָם לְשָׁלוֹם.

וּמֵעַתָּה תִּרְחַם עָלֵינוּ וְעַל זֶרְעֵנוּ וְעַל כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתִצְלִילֵנוּ כָּלְנוּ, שְׁלֹא יִהְיֶה נִלְכָּד שׁוֹם אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בְּחֻכְמַת-הַטֶּבַע' חֲסִי-וְשָׁלוֹם, כִּי אִין לָנוּ עַל מִי לְהַשְׁעֵן כִּי אִם עַל אֲבִינוּ-שְׁבַשְׁמִים.

חֹם וְחַמַּל נָא עָלֵינוּ, וְזַכְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים לְבֹא מְהֵרָה לְכָל מָה שְׁבַקְשָׁנוּ מִלְּפָנֶיךָ. "יִהְיוּ לְרָצוֹן אֲמֵרֵי-פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ, יִהְיֶה צוּרִי וְגֹאֲלִי".

⊗ [י] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א ע ⊗

"וְנַעַדְתִּי שְׁמָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל, וְנִקְדַּשׁ

[המשכן. רש"י] בְּכַבְדִּי" (שְׁמוֹת כט, מג)

(על-פי לקוטי-מוה"רן ח"א ע, ז'יהי ביום השמיני')

שְׁנֹזָפָה לְקַבֵּל הַכְּבוֹד-דְּקִדְשָׁה' מֵהַצְּדִיקִים-הָאֱמֵתִיִּים, אֲשֶׁר כָּל הַכְּבוֹד-דְּקִדְשָׁה שׁוֹכֵן אֲצֵלָם, כִּי הֵם בְּחִינַת מִשְׁכַּן כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ

"מִשְׁכְּנֵי אַחֲרֶיךָ נְרוֹצָה". כְּבוֹדְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ הָעִירָה וְהַקִּיִּצָה. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְלֶךְ הַכְּבוֹד, אֲשֶׁר מְלֹא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדְךָ, וּבְחֻסְדְּךָ הַגָּדוֹל נִתְּתָ לָנוּ צְדִיקִים אֱמֵתִיִּים בְּכָל דוֹר וְדוֹר, אֲשֶׁר כְּבוֹדְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ שׁוֹכֵן אֲצֵלָם.

וּבְרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים הוֹדַעְתָּ לָנוּ כִּי אִין דוֹר יְתוֹם, וְגַם בְּדוֹרוֹת הַלְלוּ

הַפְּלֵאתָ חֻסְדְּךָ עִמָּנוּ, וְנִתְּתָ לָנוּ צְדִיקִים אֱמֵתִיִּים גְּדוֹלִים וְנוֹרְאִים, קְדוֹשׁ וְנוֹרָא שְׁמָם, אֲשֶׁר כָּל הַכְּבוֹד-דְּקִדְשָׁה שׁוֹכֵן אֲצֵלָם.

כִּי הֵם בְּחִינַת "מִשְׁכַּן כְּבוֹדְךָ", אֲשֶׁר קִדְשַׁת שְׁכִינַת אֱלֹהוּתְךָ נִמְשָׁךְ וְשׁוֹכֵן אֲצֵלָם תָּמִיד.

כִּי הֵם עֲנוּיִם בְּאֵמֶת, שְׁמִשִּׁימִים עֲצָמָם כְּעֶפֶר, אֲשֶׁר כָּל הַבְּרִיאָה עִם כָּל פְּרִטְיָהּ, הַכֹּל כְּאֲשֶׁר לְכָל, עוֹמֵד עָלֵיהֶם, וְהַכֹּל נִמְשָׁךְ מֵהֶם.

כִּי הֵם צְדִיקֵי יְסוּדֵי עוֹלָם, שְׁהֵם יְסוּד כָּל הַבְּרִיאָה, וְהַכֹּל צְרִיכִים לְמִשְׁךָ אֲלֵיהֶם, לְקַבֵּל חַיּוֹת וְקִיּוּם מֵהֶם, כִּי עָלֵיהֶם עוֹמֵד הַכֹּל, וְכָל יִשְׂרָאֵל כֻּלָּם הֵם עֲנָפִים מֵהֶם, וְנִמְשָׁכִים אֲלֵיהֶם, וּמְקַבְּלִים כָּל הַחַיּוֹת וְהַשְּׁפַע מֵהֶם, כִּי הֵם מְחַיִּין אֶת כֻּלָּם.

וַיֵּשׁ לָהֶם 'פַּח-הַמוֹשָׁךְ', לְהַמְשִׁיךְ אֱלֹהוֹת אֲצֵלָם, וּלְהַמְשִׁיךְ כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם אֲצֵלָם, לְקַרְבָּם כָּלָם אֵלֶיךָ תִּתְבָּרַךְ לְנֹצָח.

וְעֲזָרְנוּ וְזַכְּנוּ, לְבָרַח מִן הַכְּבוֹד בְּתַכְלִית הָאֱמֶת, וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ כְּבוֹד-דְּקִדְשָׁה לְמַעַן שְׁמֶךָ בְּאֵמֶת, כְּבוֹד הַנְּמִשָּׁךְ מֵהַצְּדִיקֵי-הָאֱמֶת שֵׁישׁ לוֹ 'פַּח-הַמוֹשָׁךְ',

אֲשֶׁר הוּא מְקִים אֶת הַמְּשָׁכַן תָּמִיד, וְאַצְלוֹ
שׁוֹכֵן כָּל הַכְּבוֹד הָאֵמֶת דְּקִדְשָׁה.

אֲשֶׁר כָּל זְקֵנֵי יִשְׂרָאֵל, וְרֵאשֵׁי, וְשׁוֹטְרֵיו,
וְשׁוֹפְטָיו, מִקְטָן וְעַד גְּדוֹל - כָּל־
מְקַבְּלִים כָּל כְּבוֹדָם וְגִדְלָתָם מִמֶּנּוּ.

וְכֵן לְכְבוֹד־דְּקִדְשָׁה כְּזֹה, אֲשֶׁר עַל־יְדוֹ
יִתְגַּלֶּה וְיִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ כְּבוֹדָךְ
הַגְּדוֹל בְּעוֹלָם תָּמִיד. וְתִמְלֹךְ עַל כָּל
הָעוֹלָם כְּלוֹ בְּכְבוֹדְךָ מְהֵרָה, וְכְבוֹדְךָ יִמְלֵא
כָּל הָאָרֶץ.

וַיִּקְרֵם מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "אֲנִי יְהוָה הוּא
שָׁמַי, וְכְבוֹדִי לְאַחַר לֹא אֶתֵּן,
וְתִהְיֶה לְפָסִילִים". וְנֹאמַר: "סִפְרוּ בְּגוֹיִם
אֶת כְּבוֹדוֹ, בְּכָל הָעַמִּים נִפְלְאוֹתָיו. כְּבוֹד
מִלְכוּתְךָ יֵאמְרוּ, וְגִבּוֹרֶתְךָ יִדְבְּרוּ.

בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, עֲשֵׂה
נִפְלְאוֹת לְבָדוֹ. וּבְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ
לְעוֹלָם, וַיִּמְלֵא כְבוֹדוֹ אֶת כָּל הָאָרֶץ, אָמֵן
וְאָמֵן".

מבאר בהתורה הנ"ל (ח"א רד): "שצריך כל אחד לקשר את-עצמו,
להנקדה השיך ללבו בעת הזאת" וכו'.

כי הנקדה מאירה כפי העת והיום, ועקר הנקדה הוא התורה.
ועל-כן צריכין לקרות ולגמר הסדרא בכל שבוע,
עד שיגמרו כל התורה בכל השנה, וכן לעולם.

**כי הסדרא שבכל שבוע, מנהגת כל השבוע.
כי כל ימות השבוע, מקבלין חיות מהנקדה
שמאירה בהם, על-ידי קריאת אותו הסדרא.**

**כי כפי הנקדה שצריכין לקבל באותו השבוע –
כן היא הסדרא שהולכת באותו השבוע.
וכן מתנהג כל ימות השנה, וכן לעולם.**

נמצא: שכל ימות השנה, מקבלין חיות מהתורה, שהיא כלל הנקדה. וכל
שבוע ושבוע מקבלת מסדר מיוחד, וכן כל יום ויום מפרשה מיוחדת.
כי 'שבעה פרשיות' שבכל סדר, הם כנגד 'שבעת ימי השבוע'. שבכל יום
ויום צריכין לקבל הנקדה מפרשה מיוחדת, וכן בכל שבוע מסדר מיוחד.
וכן בכל שנה מ'כלל-התורה', שהוא 'כלל הנקדה', 'כלל השנה'.

(לקוטי-הלכות, נשיאת-כפים ה, כז)

*

דקדק רבנו ז"ל וכתב שם בהתורה הזאת (ח"א רד): "שעקר התקון, על-ידי שמקשר
את לבו, להנקדה השיך ללבו בעת הזאת", עין-שם.

וזה בחינת ה'סדרים של התורה', שקורין בכל שבוע ושבוע סדר אחר
בתורה; וגם הסדר נחלק ל'שבע פרשיות', כנגד 'שבעת ימי השבוע'.
הכל, כדי לקבל בכל שבוע ובכל יום, אור הנקדה השיך ללבו בעת ההיא דיקא, כנ"ל.

(לקוטי-הלכות, מלמדים ד, ו-ז)